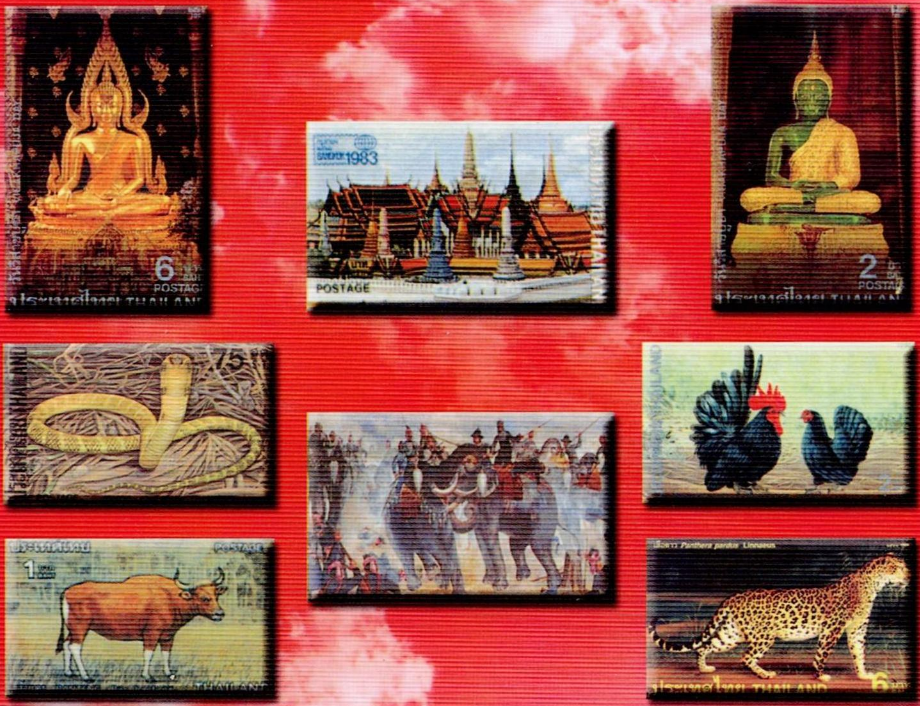

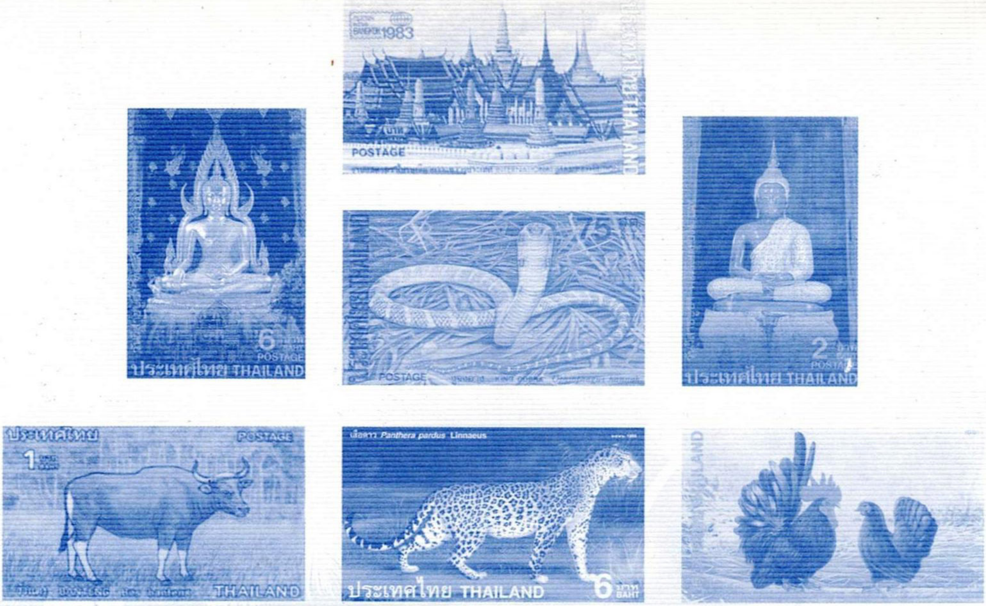
แง่คิด

พระครูไพศาลประชาทร

วัดสุทธาราม

แง่คิด เล่มที่ ๑

พระครูไพศาลประชาทร วัดสุทธาราม

เนื้องมาจากปก

ไม่ว่าหนังสือเรื่องใดชนิดใดเล่มใดหน้าปกหนังสือนับว่าเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด เพราะหน้าปกหนังสือทุก ๆ เล่มนั้น จะมีรูปภาพ และภาพหน้าปกนั้นจะแสดงบ่งบอกถึงเนื้อเรื่อง ท้องเรื่อง จินตนาการของผู้เขียนตลอดถึงต้องดึงดูดจิตใจของท่านผู้อ่านด้วยการสื่อด้วยภาพที่ขึ้นจากหน้าปก

ในหนังสือเรื่องแง่คิดนี้ได้มีรูปหลากหลายภาพแสดงถึงในเล่มหนังสือนี้จะประกอบไปด้วยเรื่องราวของ พระแก้วมรกต พระพุทธชินราช เรื่องของวัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) เรื่องของการขนช้าง เรื่องของงู เรื่องของไก่ เรื่องวัว เรื่องเสือ หรืออาจจะโยงใยในเรื่องดังกล่าวมาไม่มากก็น้อยที่กล่าวมานี้นับเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องที่เขียนในหนังสือเล่มนี้เท่านั้น การที่ได้นำรูปดังกล่าวมาเป็นรูปหน้าปกก็เพื่อเป็นสื่อความหมายของท้องเรื่องแง่คิดเท่านั้น รูปที่ได้นำมาพิมพ์เป็นหน้าปกมิได้เขียนหรือวาดขึ้น แต่เป็นรูปที่นำมาจากแสตมป์อันจะเป็นสื่อแลสัญลักษณ์ของเรื่องหนังสือ

อีกประการหนึ่งการที่นำรูปแสตมป์นำมาลงพิมพ์หน้าปกหนังสือเพื่อประกาศเชิดชูเกียรติเอกลักษณ์ของความเป็นชาวพุทธเคารพพระธรรมและพระสงฆ์ยึดมั่นในสถาบันพระมหากษัตริย์นี้คือสื่อความหมายของหน้าปกหนังสือเรื่อง “แง่คิด”

แง่คิด

พระครูไพศาลประชาทร

วัดสุทธาราม

คำนำ

หนังสือเรื่อง **"แงคิด" เล่มนี้เป็นเล่มที่ ๕** ที่ท่านพระครูไพศาลประชาทร วัดสุทธาราม ได้รวบรวม เรียบเรียงขึ้นเป็นบทความที่ไม่ยาวมากนัก ส่วนมากเป็นบทความสั้นๆ ที่น่าอ่าน ขอให้ท่านได้อ่านเถิด เมื่ออ่านแล้วจะเกิดประโยชน์จากการอ่านอย่างแน่นอน การที่มูลนิธิศรีรัตนโกสินทร์ได้เลือกบทความข้อเขียนของท่านพระครูไพศาลประชาทรมารวบรวมเป็นรูปเล่มนี้เพราะสืบเนื่องจากในอดีตที่มูลนิธิฯ จะมีงานเปิดมูลนิธิ หรืองานครบรอบมูลนิธิ โดยทั่วๆ ไป ก็นิยมหาหนังสือที่มีประโยชน์เพื่อมอบให้กับท่านผู้ที่มาร่วมงาน

ที่กล่าวมานี้ จะชี้ให้เห็นว่ามูลนิธิฯ เคยขออนุญาตพิมพ์บทความของนักเขียน นักประพันธ์มาแล้ว แต่ก็ได้รับคำตอบว่า **"ไม่ได้ ไม่อนุญาต"** เจ้าของนามปากกาบางคนก็ยังคิดว่ามูลนิธิฯ จัดพิมพ์เพื่อหาผลประโยชน์ก็ยังมี ดังกล่าวมานี้ มูลนิธิ ฯ จึงไม่เคยคิดจะขออนุญาตนำเอาข้อความจากหนังสือของท่านผู้ใดมาจัดพิมพ์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านพระครูไพศาลประชาทร ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มก่อตั้งมูลนิธิฯ ริเริ่มโครงการต่างๆ ที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม ท่านทั้งรักและห่วงมูลนิธิ ฯ เป็นชีวิตจิตใจ เมื่อท่านเขียนบทความใดๆ ก็ตามท่านจะมอบให้มูลนิธิเป็นเจ้าภาพในการจัดพิมพ์ทุกครั้งไป หนังสือเรื่องแงคิด เล่มนี้นับเป็นเล่มที่ ๕ แล้ว ที่ทางมูลนิธิ ฯ ได้จัดพิมพ์เผยแผ่ ปรากฏว่ามีผู้สนใจอย่างมาก ทั้งนิยมชมชอบในข้อเขียนว่าอ่านง่าย เข้าใจง่าย ชี้เห็นเด่นชัดให้ผู้อ่านประกอบคุณงามความดีเป็นหลักสำคัญ

มูลนิธิศรีรัตนโกสินทร์ ต้องขอกราบขอบพระคุณท่านพระครูไพศาลประชาทรไว้เป็นอย่างสูง ที่มอบให้จัดพิมพ์หนังสือเรื่อง **"แง่คิด"** เล่มนี้ รวมทั้งหนังสือเรื่อง **"แง่คิด"** เล่มก่อนๆ เมื่อมีผู้ขอจัดพิมพ์เพิ่ม เพื่อนำไปแจกเป็นบรรณาการในงานต่างๆ ทางมูลนิธิฯ ก็อนุญาตให้จัดพิมพ์ทุกรายไป และได้กราบเรียนท่านพระครูไพศาลประชาทร ให้ท่านได้รับอนุโมทนาในกุศลศรัทธาของท่านผู้จัดพิมพ์อีกส่วนหนึ่งด้วย ครั้งใดที่นำเรื่องการขออนุญาตจัดพิมพ์หนังสือซึ่งเป็นข้อเขียนของท่านเองนั้น จะสังเกตเห็นสีหน้าของท่านมีแต่ความดีใจ ปลื้มใจที่มีคนสนใจในบทความ ข้อเขียน ของท่านนี้เป็นเรื่องที่เห็นอยู่เสมอ ทราบว่าหนังสือเล่มนี้ท่านใช้ระยะเวลาเขียนนานถึงหนึ่งเดือนเศษ ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจเขียนหนังสือเล่มนี้มาก เมื่อท่านเขียนจบเรื่อง ท่านก็ไม่สบายหลายสัปดาห์ด้วยกัน

มูลนิธิศรีรัตนโกสินทร์ เชื่อมั่นว่าหนังสือเล่มนี้ท่านอ่านแล้วจะได้ทั้งเนื้อหาสาระ อรรถรส และความรู้รอบตัวอย่างแน่นอน และทางมูลนิธิฯ ทราบมาว่าอีกไม่นานท่านจะเขียนหนังสือขึ้นมาอีกหนึ่งเล่ม ซึ่งทางมูลนิธิฯ ก็เชื่อมั่นว่าจะได้เป็นผู้จัดพิมพ์เหมือนดังเล่มก่อนๆ อีกเช่นเคย

ขอคุณพระศรีรัตนตรัยจงคุ้มครองรักษาท่านพระครูไพศาลประชาทร จงมีพละกำลังแข็งแรง มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ เป็นที่พึ่งทางใจและเป็นหลักของคณะกรรมการมูลนิธิศรีรัตนโกสินทร์ ตราบเท่านานแสนนาน เทอญ ฯ

มูลนิธิศรีรัตนโกสินทร์
ในพระอุปถัมภ์ของ สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ
เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี

๔๐๓ วัดสุทธาราม สำเหร่
เขตคลองสาน กทม. ๑๐๖๐๐

เขียนจากใจ

คติประจำใจ คือ ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน เสริมสร้างความสามัคคี มีความคิดริเริ่ม ขยันหมั่นเพียร ซื่อสัตย์สุจริต และเสียสละ

คติการทำงาน คือ ขอให้ลืมเรื่องเก่า ให้ทุกคนเริ่มชีวิตใหม่ ทำงานเพื่อประโยชน์ขององค์กร ยึดถือความโปร่งใส มีคุณธรรม ไม่เอียงเอนหวังผลประโยชน์ส่วนตัว

ทำงานเต็มความสามารถ ไม่ทำงานเอาหน้า วิ่งเต้นประจบสอพลอ ขอให้สำนึกว่า เราทำดีหรือยัง...ถึงไม่มีใครรู้...แต่มโนสำนึกของตนเองและเบื้องบนนั้นหยั่งรู้ เพราะกฎแห่งกรรมมีจริง...

อันความรู้เป็นขุมทรัพย์แห่งปัญญาของท่านผู้ฝักใฝ่เพียรพยายามรับฟังตลอดถึงสนใจในการอ่าน หนังสือทุกเล่มมีเนื้อหาสาระมีประโยชน์ ทุกท่านคงไม่ปฏิเสธ แต่ช่างเป็นเรื่องแปลกมาก เพราะจากการวิเคราะห์ของนักเก็บข้อมูลได้สถิติว่า **ในประเทศไทยเรานี้ถัวเฉลี่ยคนไทยอ่านหนังสือคนละ ๓ นาทีต่อวัน** นับว่าน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ อีกประการหนึ่ง นักวิชาการที่เป็นทั้งนักเขียนตำราต่างๆ และเป็นนักพูด ถ้าให้เลือกเขาคงเลือกเอาการพูดมากกว่าการเขียน เพราะทั้งค่าตอบแทน ทั้งประโยชน์ที่พึงได้ ทั้งความสนใจของผู้ฟัง ล้วนแต่น่าสนใจมากกว่าการเขียน ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้ หนังสือที่ผลิตขึ้นในประเทศไทยเราจึงมีมากเป็นแสนๆ เรื่อง หนังสือบางเล่มในห้องสมุดหนึ่ง ตลอดทั้งปี ไม่มีใครจับอ่านก็ยังมี ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ารณรงค์ในเรื่องของการอ่านให้มากกว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

หนังสือแง่คิดเล่มนี้มีทั้งภาษาเขียนผสมกับภาษาพูด ท่านผู้รู้และนักวิชาการคงจะตำหนิไม่น้อยทีเดียว แต่อย่างไรก็ตาม ขอให้ทราบว่าผู้เขียนนั้นคิดอย่างไร เห็นอย่างไร ก็ใช้เป็นภาษาคำพูดเขียนออกมา ทั้งต้องยอมรับว่าผู้เขียนเองไม่มีความรู้ในเรื่องการแยกภาษาพูดและภาษาเขียนให้ออกจากกันได้ หนังสือจึงออกมาดังที่ปรากฏนี้ ในหนังสือเล่มนี้มีทั้งเรื่องสั้นและเรื่องยาว สำหรับเรื่องยาวก็ไม่ถึงยืดยาวเกินไปจนทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่ายรำคาญ หากเกิดความผิดพลาดหรือไม่สมบูรณ์ในการคิดแล้วออกมาเป็นตัวอักษรครั้งนี้ ต้องขอน้อมรับผิดต่อข้อผิดพลาดและบกพร่องไว้เพื่อปรับปรุงแก้ไขในครั้งต่อไป ประโยชน์อันใดที่เกิดจากการคิด-เขียนออกมาเป็นหนังสือแง่คิดเล่มนี้ ขอมอบให้แก่บรรดาท่านผู้อ่านไว้เพื่อประเทืองปัญญา อนึ่ง หนังสือเล่มนี้จะไม่สำเร็จเลยถ้าไม่ได้รับความอนุเคราะห์จาก

๑. พระมหาอาทิตย์ อินฺทปญฺโญ กรุณาพิมพ์ต้นฉบับจากการร่างให้เป็นตัวพิมพ์

๒. นายสุรชาติ เหลือมผล กรุณาเขียนภาพประกอบเรื่อง

๓. อาจารย์ปิ่นแก้ว เสียงเย็น กรุณาช่วยตรวจคำผิดให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ทั้งต้องขออนุโมทนาขอบพระคุณมูลนิธิศรีรัตนโกสินทร์ ที่เห็นความสำคัญของหนังสือเล่มนี้และจัดพิมพ์เผยแผ่ในหมู่ผู้คนที่สนใจ ทำให้เกิดประโยชน์จากการอ่าน แม้จะอ่านจบบ้างไม่จบบ้างก็หวังว่าจะสัมฤทธิผลก่อเกิดบ้างไม่มากก็น้อย ขออย่างเดียวว่าเมื่อท่านอ่านจบหรือเบื่อจากการอ่านแล้ว ขอให้มอบให้ห้องสมุดหรือท่านผู้ที่สนใจต่อไป จะก่อเกิดพลังอานิสงส์และคุณประโยชน์ไม่น้อยทีเดียว

อนึ่ง ในหนังสือแง่คิดเล่มนี้บางเรื่องอาจจะไปซ้ำกับเรื่องก่อนๆ ในหนังสือแง่คิดเล่มที่ได้พิมพ์ไปแล้วบ้าง เนื่องจากการเขียนหนังสือแง่คิดจะเป็นเรื่องที่เคยพบเห็นมา เมื่อเขียนลงไปในหนังสือแล้ว ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องได้อ่านพบเห็นเข้าก็มาแก้ไขให้ดีขึ้น ซึ่งเป็นที่น่าอนุโมทนาขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง ส่วนเรื่องที่เขียนซ้ำในเล่มก่อนก็หมายถึงยังไม่ได้รับการแก้ไขปรับปรุง จึงเขียนซ้ำอีกเพื่อจะได้รับการแก้ไขให้ดีขึ้นเป็นสำคัญ อีกประการหนึ่ง บางเรื่องที่เขียนลงไปในหนังสือเล่มนี้คงจะไม่พ้นเอกลักษณ์ของผู้เขียนที่จะจบก็จบลงเลยหรือจบแบบห้วนๆ ต้องยอมรับว่าขณะที่เขียนและลำดับเรื่องอยู่ได้ปล่อยไปตามอารมณ์ แต่ขณะเดียวกันก็มีผู้คนมานั่งคุยบ้าง หรือมีธุระบ้าง จึงเป็นเหตุให้ขาดความต่อเนื่องทางอารมณ์และความคิดในการเขียน บางตอนถึงกับปะติดปะต่อเรื่องไม่ค่อยจะถูกด้วยซ้ำไป จึง

ขออภัยท่านผู้อ่านไว้ ณ ที่นี้เป็นอย่างยิ่ง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นแนวความคิดให้เกิดคติและเจตนาดังกล่าวข้างต้นให้สมกับความตั้งใจเขียน ทั้งหนังสือเล่มนี้ก็มิได้เป็นหนังสือวิชาการ แต่เป็นหนังสืออ่านประกอบเสริมให้มีแง่คิดและมุมมองก้าวไกล อันจะเป็นผลสะท้อนย้อนกลับไปยังท่านผู้สนใจ ประการสำคัญเมื่ออ่านแล้วขอให้ยกระดับจิตใจให้เป็นบุคคลที่มีเสน่ห์จากการอ่านแง่คิดเล่มนี้เทอญ ฯ

พระครูไพศาลประชาทร

๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

สารบัญ

เรื่อง หน้า

เรื่อง หน้า

เรื่อง	หน้า

เรื่อง หน้า

ทำแต่ดี	ไม่ใช่	ดีแต่ทำ
พูดแต่ดี	ไม่ใช่	ดีแต่พูด
คิดแต่ดี	ไม่ใช่	ดีแต่คิด
คิดสร้างพระ	เป็นเครื่องสักการะ	ประเสริฐแน่

การสร้างองค์พระปฏิมากรในพระพุทธศาสนา

เป็นที่ยอมรับของนักปราชญ์โดยทั่วไปว่า พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่มีเหตุผล ผู้ใดประพฤติปฏิบัติแล้วจะไม่ตกไปในทางที่ชั่ว และเป็นผลดีต่อผู้ปฏิบัติเองด้วย นับตั้งแต่พระพุทธองค์มีพระชนมายุอยู่นั้น พระองค์ทรงสั่งสอนเวไนยสัตว์ไม่เลือกชั้นวรรณะ แม้พระองค์จะทุกข์ยากลำบากเพียงใดก็ตามที พระองค์ก็พร้อมที่จะเสียสละความสุขส่วนพระองค์เพื่อมุ่งประโยชน์สุขของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง ด้วยเหตุดังกล่าวนี้เอง เมื่อพระองค์ไม่ได้ประทับอยู่ก็เป็นที่รักและคิดถึงของปวงชนพุทธบริษัท ในตำนานได้กล่าวว่าเมื่อพระพุทธองค์ได้ตรัสรู้สัมมาสัมโพธิญาณแล้ว พระองค์คิดจะโปรดพุทธมารดา ซึ่งสถิตอยู่ ณ สวรรค์ชั้นดุสิต ครั้นเมื่อเข้าพรรษาแล้วพระองค์จึงพิจารณาพระธรรมที่พระองค์ตรัสรู้ พระองค์ทรงเล็งเห็นว่าพระอภิธรรมนั้นสมควรที่จะนำไปแสดงโปรดพุทธมารดา

เมื่อพระพุทธองค์เสด็จไปประทานพระธรรมเทศนาโปรดพุทธมารดาเป็นเวลาหนึ่งพรรษา กาลครั้งนั้นพระพุทธองค์เป็นที่ตั้งแห่งศรัทธาของมหาชนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเจ้าปเสนทิโกศลใคร่ที่จะเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ เพราะเมื่อพระพุทธองค์ประทับอยู่ก็จะไปกราบไหว้เป็นที่โสมนัส ครั้นพระพุทธองค์ไม่ได้ประทับอยู่ก็เป็นที่คิดถึงของมหาชน พระเจ้าปเสนทิโกศลจึงตรัสรับสั่งให้นายช่างทำพระพุทธรูปให้เหมือนพระพุทธองค์ นายช่างจึงนำไม้แก่นจันทน์แดงมาแกะเป็นรูปจำลองพระพุทธองค์แล้วนำมาถวายพระเจ้าปเสนทิโกศล พระองค์จึงนำรูปไม้แก่นจันทน์แดงที่แกะเป็นรูป

เหมือนพระพุทธองค์นี้ ไปประดิษฐานตรงที่พระพุทธองค์เคยประทับอยู่เป็นประจำ เมื่อพระพุทธองค์เสด็จกลับจากแสดงพระธรรมเทศนาโปรดพระพุทธมารดามาถึงที่ๆ พระองค์เคยประทับ ด้วยพระพุทธานุภาพดลบันดาลให้พระพุทธรูปที่แกะด้วยไม้แก่นจันทน์แดงนั้นลอยหลีกไปจากที่ประทับ แล้วพระพุทธองค์ได้ตรัสให้รักษาพระพุทธรูปนั้นไว้ โดยมีพระประสงค์ที่จะให้มหาชนได้กราบไหว้เมื่อพระพุทธองค์ล่วงลับไปแล้ว

ความที่กล่าวในตำนานนี้แสดงว่าพระพุทธรูปไม้แก่นจันทร์แดงนั้นเป็นต้นแบบของพระพุทธรูป เพราะเมื่อพระพุทธองค์ล่วงลับไปแล้วมหาชนก็ได้สร้างพระพุทธรูปเป็นแบบไม้แก่นจันทน์แดงองค์นั้นไว้บูชากราบไหว้แทนพระพุทธองค์ จึงนับได้ว่าพระพุทธรูปไม้แก่นจันทน์แดงนั้น เป็นแบบอย่างของพระพุทธรูปซึ่งได้มีการสร้างต่อๆ กันมาเมื่อภายหลังอีกเป็นจำนวนมาก เมื่อพระพุทธองค์เสด็จดับขันธ์ปรินิพพานแล้ว ในวงการพระพุทธศาสนาก็เริ่มขยายวงกว้างยิ่งขึ้น มีการทำสังคายนาวางหลักการเผยแผ่พุทธศาสนาไปในแคว้นต่างๆ ของโลก ส่วนในประเทศสุวรรณภูมิหรือประเทศไทยนี้มีพระเถระสองรูปได้นำพระพุทธศาสนามาเผยแผ่ คือพระอุตตระ และ พระโสณะ ท่านเดินทางมาด้วยความยากลำบาก ตามประวัติกล่าวว่าท่านเดินทางมา ด้วยการโดยสารเรือขนส่งสินค้า เมื่อเรือมาถึงทางภาคใต้ของประเทศสุวรรณภูมิก็อับปางลง พระเถระทั้งสองรูปจึงขึ้นเรือเดินทางล่องจากเมืองนครศรีธรรมราช พักตามทางเรื่อยมา ในที่สุดพระเถระทั้งสองรูปนี้ก็มาปักหลักที่จังหวัดนครปฐมแล้วก็เริ่มเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่นครปฐมเป็นแห่งแรก แต่ก็มิได้ปรากฏว่าพระเถระทั้งสองรูปนี้นำพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งมาด้วย

ผู้เรียบเรียงพยายามค้นหาว่าพระพุทธรูปองค์แรกที่เกิดขึ้น หรือนำมาจากประเทศอื่นเข้ามาในประเทศสุวรรณภูมินี้ว่าเป็นองค์ใด และพระสงฆ์รูปแรกของประเทศสุวรรณภูมิคือรูปใด แต่ก็ยังไม่พบหลักฐานจนถึงทุกวันนี้ หากท่านผู้ใดทราบขอได้โปรดเล่าสู่กันฟังหรือมีจดหมายมาให้ทราบ จะเป็นมหากุศลอย่างสูงยิ่ง

เพราะเหตุใดจึงใช้ ธูป เทียน ดอกไม้ บูชาพระ

พระรัตนตรัย หมายถึง แก้วสามประการ คือ พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ การบูชาพระเป็นสิ่งจำเป็นของพุทธศาสนิกชนทั่วไป และหวังว่าท่านก็คงจะเคยใช้สิ่งของสามสิ่ง อันได้แก่ธูป เทียน และดอกไม้นี้มาบูชาพระด้วยกันทั้งนั้น ตามคตินิยมทั่วๆ ไปการใช้ธูปบูชาพระนั้นนิยมใช้สามดอก หรือบางท่านก็ใช้ห้าดอกก็มี หลายท่านเข้าใจว่าธูปสามดอกนั้นดอกที่หนึ่งบูชาพระพุทธ ดอกที่สองบูชา พระธรรม ดอกที่สามบูชาพระสงฆ์ แท้ที่จริงแล้ว ธูปสามดอกนั้นบูชาพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ ธูปเมื่อจุดแล้วจะค่อยๆ ไหม้ไปทีละเล็กทีละน้อยจนหมดดอก ถึงธูปจะมอดไปจนหมดก็ตามแต่กลิ่นธูปก็ยังคงหอมอยู่ เปรียบได้กับพระพุทธเจ้าถึงจะเสด็จดับขันธ์ปรินิพพานนานแล้วก็ตามที แต่คำสั่งสอนของพระองค์ก็ยังคงอยู่ ยังคงหอมอบอวลอยู่ในดวงใจของพุทธศาสนิกชนทั่วไป ท่านจึงกำหนดว่าพระพุทธองค์นั้นมีพระคุณโดยย่อสามประการคือ

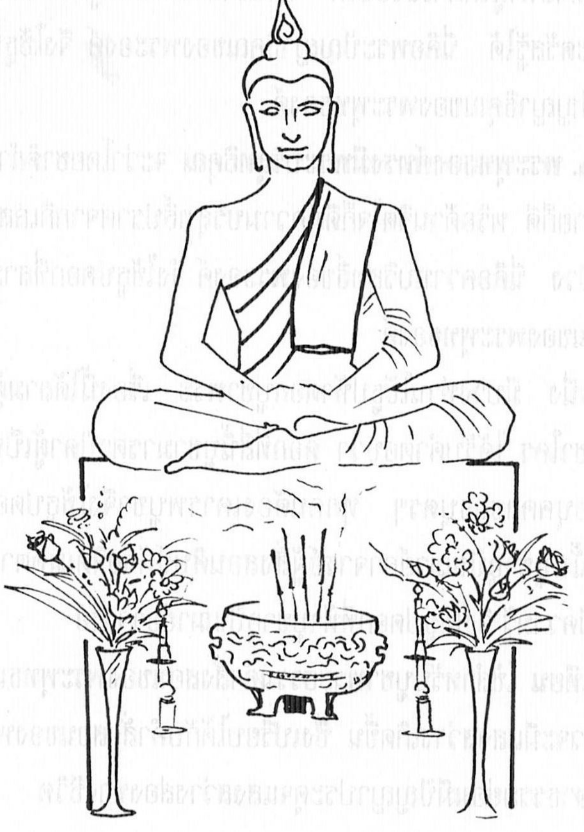
๑. พระพุทธองค์ทรงมีพระกรุณาธิคุณ พระองค์หวังจะช่วยผู้อื่นให้พ้นทุกข์ พ้นจากกิเลสเครื่องร้อยรัดทั้งปวง แม้พระองค์จะทรงลำบากเหนื่อยยากเพียงใดก็ตาม พระองค์ก็เสียสละเพื่อมวลมนุษย์ได้ นี่คือพระกรุณาธิคุณของพระองค์ จึงใช้ธูปดอกที่หนึ่งบูชาพระพุทธองค์

๒. พระพุทธองค์ทรงมีพระปัญญาธิคุณ คือรอบรู้สภาวธรรมทั้งหลายยากที่จะหาผู้ใดมาเปรียบได้ พระธรรมนั้นมีมาคู่กับโลกแต่ก็ไม่มีใครสามารถจะตรัสรู้ได้ นี่คือพระปัญญาธิคุณของพระองค์ จึงใช้ธูปดอกที่สองบูชาพระปัญญาธิคุณของพระพุทธองค์

๓. พระพุทธองค์ทรงมีพระบริสุทธิคุณ จะว่าโดยชาติกำเนิดก็ดี โดยส่วนร่างกายก็ดี หรือด้านจิตใจก็ดีมีความบริสุทธิ์ปราศจากกิเลสเครื่องเศร้าหมองทั้งปวง นี่คือความบริสุทธิ์ของพระองค์ จึงใช้ธูปดอกที่สามนี้บูชาพระบริสุทธิคุณของพระพุทธองค์

อนึ่ง มีบางท่านใช้ธูปห้าดอกบูชาพระ เรื่องนี้ได้ถามผู้รู้ว่าอีกสองดอกนั้นบูชาใคร ได้รับคำตอบว่า ดอกที่สี่นี้บูชามารดาบิดาผู้เป็นพรหมหรือเป็นปูชนียบุคคลของบุตรๆ ทุกคนต้องเคารพบูชาจึงใช้ธูปดอกที่สี่นี้บูชา ดอกที่ห้านั้นบูชาอุปัชฌาย์อาจารย์ผู้สั่งสอนศิษย์ด้วยจิตเมตตาเพื่อให้ศิษย์เป็นคนดีมีความรู้ จึงใช้ธูปดอกที่ห้าบูชาอุปัชฌาย์อาจารย์

เทียน ใช้สำหรับบูชาพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เทียนนั้นเมื่อจุดแล้วจะมีแสงสว่างเกิดขึ้น ซึ่งเปรียบได้กับคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ผู้ที่ได้ศึกษาธรรมย่อมมีปัญญาประดุจแสงสว่างส่องทางชีวิต

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าเห็นตถาคต
ผู้ใดเห็นตถาคต ผู้นั้นชื่อว่าเห็นธรรมะ
ละชั่ว ทำดี ทำใจสงบ เป็นยอดอัจฉริยะ

การใช้เทียนนั้นท่านกำหนดใช้สองเล่ม หรือจะมากกว่าสองเล่มก็ได้ แต่ต้องเป็นคู่ๆ เหตุที่ต้องใช้เทียนสองเล่มก็เพราะว่าคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านั้นมีถึง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ แต่เมื่อรวบรวมคำสั่งสอนแล้วคงเหลือเพียงสองอย่างคือ **วินัย (หรือศีล) และ ธรรม** นั่นเอง วินัย หมายถึงกฎระเบียบสำหรับกำกับความประพฤติให้เป็นแบบแผนเดียวกัน เป็นข้อห้ามทำชั่วทางกายและวาจา ธรรม หมายถึงคุณงามความดี เป็นสิ่งที่ควรประพฤติปฏิบัติเพื่อไม่ให้เกิดความชั่วทางกายวาจาและใจ ดังนั้นเวลาจุดเทียนบูชาพระนั้นท่านจึงให้นึกว่า **"ข้าพเจ้าจะละความชั่ว"** แล้วจุดเทียนทางด้านขวามือของพระพุทธรูปหรือทางด้านซ้ายมือของเราก่อน ต่อจากนั้นจึงมาจุดเทียนทางด้านซ้ายมือของพระพุทธรูปหรือด้านขวามือของเราพร้อมกับตั้งใจว่า **"ข้าพเจ้าจะทำแต่ความดี"** นั่นเอง

ดอกไม้ ใช้สำหรับบูชาพระสงฆ์ ซึ่งเป็นสาวกของพระพุทธองค์ แม้สาวกของพระพุทธองค์ จะมาจากชาติชั้นวรรณะที่แตกต่างกัน แต่เมื่อเข้ามาอุปสมบทแล้ว ก็ต้องปฏิบัติตามพระธรรมวินัย อันเดียวกันทั้งหมด ประดุจกับดอกไม้ที่เก็บมาจากป่า มีหลากหลายสี หลากหลายชนิด แต่เมื่อนำมาร้อยเข้าเป็นพวงมาลัยแล้ว ก็จะเกิดเป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงาม เหตุนี้จึงใช้ดอกไม้มาบูชาพระสงฆ์

สรุปใจความว่า

ธูปดอกที่หนึ่ง บูชาพระกรุณาธิคุณของพระพุทธเจ้า
ธูปดอกที่สอง บูชาพระปัญญาธิคุณของพระพุทธเจ้า
ธูปดอกที่สาม บูชาพระบริสุทธิคุณของพระพุทธเจ้า

ธูปดอกที่สี่	บูชาคุณมารดาบิดา
ธูปดอกที่ห้า	บูชาคุณอุปัชฌาย์อาจารย์
เทียน	บูชาพระธรรมวินัย คือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
ดอกไม้	บูชาพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า

พระพุทธชินราช

วันนี้เป็นวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๔๖ ได้มานั่งเขียนบทความนี้ในโบสถ์วัดสระมรกต จังหวัดปราจีนบุรี จำได้ว่า ในอดีตวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๔๔๔ เป็นวันที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จไปยังจังหวัดพิษณุโลก เพื่อประกอบพิธีเททองหล่อองค์พระพุทธชินราชจำลองเพื่ออัญเชิญมาประดิษฐาน ณ พระอุโบสถวัดเบญจมบพิตร กรุงเทพมหานคร องค์พระพุทธชินราช เป็นพระประธานประจำวัด ประจำเมือง เป็นพระประจำประเทศไทยองค์หนึ่ง ซึ่งในอดีตได้มีการเททองหล่อพระพุทธรูปจำนวน ๓ องค์ คือ พระศาสดา พระพุทธชินสีห์ พระพุทธชินราช ในสมัยของพระเจ้าศรีธรรมไตรปิฎก เจ้าเมืองนครเชียงแสน เมื่อประมาณปีพุทธศักราช ๑๕๐๐ ปรากฏว่าการเททองหล่อในสมัยนั้น องค์พระศาสดา พระพุทธชินสีห์ เททองหล่อได้สวยสดงดงาม มีเพียงองค์พระพุทธชินราชองค์เดียวเท่านั้นที่เททองแล้วทองไม่แล่น เททองไม่สำเร็จ ในสมัยนั้นได้พยายามเททองอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่สำเร็จ กล่าวกันว่ามีชีปะขาวท่านหนึ่งได้มาบอกพิธีเททอง โดยตั้งกองการพิธีเททองตามกำหนดที่ชีปะขาวบอก ปรากฏว่าเททองหล่อองค์พระพุทธชินราชสำเร็จตามคำบอกเล่าของชีปะขาว ส่วนทองที่เหลือจากการเททองพระพุทธชินราช ได้เททองหล่อพระพุทธรูปองค์เล็กองค์หนึ่ง เฉลิมถวายพระนามว่า **"พระเหลือ"** พระเหลือองค์นี้ปัจจุบันได้ประดิษฐาน ณ หน้าวิหารพระพุทธชินราชตราบเท่าทุกวันนี้

พระศาสดา ปัจจุบันได้อัญเชิญจากเมืองพิษณุโลกมาประดิษฐาน ณ พระวิหารวัดบวรนิเวศ ในสมัยรัชกาลที่ ๔ เป็นพระพุทธรูปที่สวยสดงดงามอีกองค์หนึ่ง ทั้งมีความศักดิ์สิทธิ์สถิตเป็นมิ่งขวัญของพุทธศาสนิกชนตราบเท่าทุกวันนี้

พระพุทธชินสีห์ ได้ถูกอัญเชิญมาก่อนหน้าพระศาสดา เพื่อมาประดิษฐานเป็นองค์พระประธานในพระอุโบสถวัดบวรนิเวศวิหาร หากใครได้เข้าไปในพระอุโบสถวัดบวรนิเวศวิหารแล้วจะเห็นพระพุทธรูปสององค์สวยเด่นเป็นสง่า โดยองค์หลังจะมีขนาดใหญ่กว่าองค์หน้า หลายคนเข้าใจว่าองค์หลังคือพระศาสดา องค์หน้าคือพระพุทธชินสีห์ แต่แท้ที่จริงแล้วพระพุทธรูปองค์หลังคือ "พระพุทธสุวรรณเขต" ส่วนองค์หน้าคือพระพุทธชินสีห์ ส่วนพระศาสดานั้นประดิษฐานอยู่ในพระวิหารซึ่งอยู่ด้านหลังพระอุโบสถ นานๆ ครั้งหรือถึงหน้าเทศกาลจึงจะเปิดให้พุทธศาสนิกชนได้กราบไหว้เป็นครั้งคราวเท่านั้น

ด้วยเหตุที่ว่า พระศาสดา พระพุทธชินสีห์ พระพุทธชินราชเสมือนหนึ่งเป็นพระสามพี่น้องกัน ด้วยเหตุนี้ล้นเกล้าล้นกระหม่อมพระพุทธเจ้าหลวงหรือพระปิยมหาราช จึงจะอัญเชิญให้พระทั้ง ๓ องค์นี้มาประดิษฐานในกรุงเทพมหานคร แต่เมื่อจะเชิญพระพุทธชินราช ก็ปรากฏว่าชาวเมืองพิษณุโลกเศร้าโศกเสียใจกันทั้งเมือง ประกอบกับถ้าหากเมืองพิษณุโลกเป็นขบถก็จะเป็นที่ปราบปรามได้ยาก อีกประการหนึ่งล้นเกล้ารัชกาลที่ ๕ พระองค์ได้เคยเสด็จประพาสหัวเมืองต่างๆ ทั้งแปลงพระองค์เป็นสามัญชน ด้วยเหตุดังกล่าวนี้เอง พระองค์จึงไม่อัญเชิญองค์พระพุทธชินราชมา ณ กรุงเทพมหานคร ประชาชนทั้งปวงจึงกล่าวกันว่าพระองค์ทรงเข้าถึงจิตใจประชาชนอย่างแท้จริง ครั้นเมื่อสร้างวัดเบญจมบพิตร

ซึ่งเป็นวัดประจำรัชกาลที่ ๕ จึงทรงพระกรุณาโปรดให้ช่างปั้นองค์พระพุทธชินราชจำลองให้ได้ใกล้เคียงกับองค์จริง ณ ที่เมืองพิษณุโลก และทรงเสด็จไปประกอบพิธีเททองหล่อเมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๔๔๔ เมื่อเททองหล่อและแต่งองค์พระพุทธชินราชจำลองเสร็จ จึงมีพิธีอัญเชิญพระพุทธชินราชจำลองลงแพสู่กรุงเทพมหานคร เชิญมาเป็นองค์ประธานในพระอุโบสถวัดเบญจมบพิตรตราบเท่าทุกวันนี้

สำหรับวัดเบญจมบพิตรนั้นนับเป็นพระอารามหลวงชั้นเอกวัดหนึ่งที่มีประชาชนทั่วโลกไปชมพระอุโบสถหินอ่อนและนมัสการองค์พระพุทธชินราชทุกวันทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

พระพุทธชินราช เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย สะดุ้งมาร หรือชนะมาร ซึ่งพระพุทธรูปปางนี้ได้กล่าวประวัติไว้แล้วในเบื้องต้นหนังสือเล่มนี้ พระพุทธชินราชเป็นพระพุทธรูปที่สวยสดงดงามหาองค์พระพุทธรูปอื่นมาเทียบเคียงไม่ได้ ทั้งเป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองผู้คนทั่วสารทิศจึงมุ่งหน้าไปกราบไหว้พระพุทธชินราชที่เมืองพิษณุโลก ถึงกับกล่าวว่าถ้าใครไปเมืองพิษณุโลกแล้ว ไม่ได้ไปกราบไหว้พระพุทธชินราช ถือว่าไปไม่ถึงเมืองพิษณุโลก ดังกล่าวมานี้วัดวาอารามทั่วไปจึงนิยมจำลองพระพุทธชินราชไว้กราบไหว้อยู่ทั่วๆ ไป ทั้งองค์ใหญ่ขนาดเดียวกัน ตลอดถึงองค์ขนาดเล็ก การจำลองก็เพื่อเผยแผ่พระเกียรติคุณความสวยงาม ความศักดิ์สิทธิ์ของพระพุทธชินราชเป็นสำคัญ ขณะที่เขียนบทความนี้นั่งเขียนอยู่ในโบสถ์วัดสระมรกต ซึ่งมีองค์พระพุทธรูปเป็นพระพุทธชินราช ขนาดใหญ่พอๆ กับพระพุทธชินราชเมืองพิษณุโลก ดูสวยงามนับเป็นเครื่องประดับอันล้ำค่าของวัดสระมรกตไปอีกนานแสนนาน

หากจะกล่าวถึงพระพุทธรูปสำคัญแล้ว เกือบจะกล่าวได้ว่า พระพุทธชินราช เมืองพิษณุโลกองค์เดียวเท่านั้นที่มิต้องเคลื่อนย้ายหรือถูกอัญเชิญไปประดิษฐาน ณ บ้านเมืองอื่น จะเห็นได้ว่า พระพุทธสิหิงค์ไทยเราก็ได้อัญเชิญมาจากลังกา องค์พระแก้วมรกตก็ได้อัญเชิญมาจากบ้านอื่นเมืองอื่น รวมทั้งพระพุทธรูปสำคัญๆ อีกหลายองค์ก็ถูกอัญเชิญจากสถานที่หนึ่งไปประดิษฐานอีกสถานที่หนึ่ง มีองค์พระพุทธชินราชเท่านั้นที่ไม่เคยถูกอัญเชิญไปเมืองอื่น ประเทศอื่น คงสถิตมั่น ณ เมืองพิษณุโลกเพียงเมืองเดียว

เมื่อมาถึงจุดนี้ เราจะได้แง่คิด มุมมองจากองค์พระพุทธชินราชอย่างไรบ้าง ด้านปรัชญาคงให้ความหมายว่า ตัวเรือนแก้ว หมายถึงคุ้มครองมิให้มีภัยอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น พระเกศแหลม คงหมายถึงความคิดปัญญาที่เฉียบแหลมดุจองค์พระประธาน สูงเด่นสง่างามอกผายไหล่ผึ่งหมายถึงความเที่ยงตรงไม่เอนเอียงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง พระพักตร์อิ่มเอิบหมายถึงความเมตตากรุณาต่อพุทธบริษัททั้งใกล้ไกล หากจะพิจารณาลึกๆ ลงไปแล้วคงจะได้ความรักอย่างแท้จริงของผู้เป็นพ่อเป็นแม่ เพราะพ่อแม่เท่านั้นคือพระอรหันต์ของลูก จึงขอฝากแง่คิดว่า “ความรักคือพลังสร้างชาติ ความริษยาเป็นมลทินกับใจตนเอง” ขอประกาศยกย่องผู้ที่นับถือพระพุทธศาสนา ให้มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก่อเกิดภายในจิตใจ อย่าให้มีความริษยาประดับจิตใจ แล้วชาติไทยจะเจริญอย่างแน่นอน

ช่างทองต้องพึ่งช่างปัก ช่างสลักต้องพึ่งช่างเขียน
ช่างรู้ต้องพึ่งช่างเรียน ช่างติเตียนไม่ต้องพึ่งใคร

ชื่อนั้นสำคัญไฉน ?

เมื่อพูดถึงเรื่องชื่อ ไม่ว่าเรื่องสถานที่ องค์กร เรื่องชื่อวัด ย่อมมีความหมายและมีที่ไปที่มา มีความสำคัญ หรือความเป็นมาต่างๆ สุดแท้แล้วแต่ใครจะจดจำความหมายนั้นๆ ไว้ได้มากน้อยเพียงใด เมื่อได้ยินชื่อแปลกๆ จึงนำมาบันทึกไว้ ณ ที่นี้เพื่อเป็นแง่คิดสืบไป

วัดเวฬุวัน

วัดเวฬุวัน ไม่ได้หมายเอาวัดในประเทศไทยแต่หมายเอาวัดเวฬุวันในครั้งสมัยพุทธกาล โดยพระเจ้าพิมพิสาร ผู้ครองกรุงราชคฤห์ ได้ถวายสวนไผ่ให้สร้างเป็นวัดแล้วขนานนามวัดแห่งนี้ว่า **"วัดเวฬุวัน"** นับเป็นวัดแรกในพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าทรงประทับอยู่วัดเวฬุวัน นับเป็นสังฆารามที่พระเจ้าพิมพิสารสร้างถวายเป็นปฐมเหตุแห่งการสร้างวัดในทางพระพุทธศาสนา

วัดเชตวัน

วัดเชตวันนี้เป็นวัดสมัยครั้งพุทธกาล ท่านอนาถบิณฑิกะ ผู้เป็นอุบาสกนับถือพระพุทธศาสนาได้สร้างถวาย มีตำนานว่า เมื่อพระพุทธเจ้าได้ประทับที่สวนของเจ้าเชต พระพุทธเจ้าทรงปรารภกับอนาถบิณฑิกะว่าสวนแห่งนี้น่ารื่นรมย์ยิ่งนัก ท่านอนาถบิณฑิกะ มีกุศลศรัทธาคิดจะสร้างวัด

ถวาย จึงเข้าไปหาเจ้าเชตราชกุมาร ขอซื้อที่สวนแห่งนั้น ซึ่งเป็นของเจ้าเชต เมื่อท่านอนาถบิณฑิกะเอ่ยขอซื้อสวนของเจ้าเชตเท่านั้นนั่นเอง เจ้าเชตถึงกับไม่พอพระทัย กล่าวกับท่านอนาถบิณฑิกะว่าให้เอาเงินเอาทองมาปูให้เต็มพื้นที่จึงจะขายที่สวนให้ ฝ่ายท่านอนาถบิณฑิกะได้คำตอบเช่นนั้นก็ดีใจยิ่งนัก ต่อมาจึงเอาเงินเอาทองไปปูพื้นที่สวนของเจ้าเชต ขณะที่ปูอยู่นั้นถ้าเอาเงินหรือทองปูอีกใบเดียวก็เต็ม เจ้าเชตเห็นดังนั้นจึงกล่าวบอกท่านอนาถบิณฑิกะว่าที่ตรงนี้ไม่ขายแล้ว เหลือเพียงนิดเดียวเท่านั้นขอร่วมทำบุญด้วย ฝ่ายท่านอนาถบิณฑิกะก็ยอมให้ร่วมทำบุญตามประสงค์ จากนั้นท่านอนาถบิณฑิกะก็เริ่มสร้างวัดทั้งอาราม เมื่อสร้างวัดเสร็จได้ขนานนามว่า **"วัดเชตวัน"** ซึ่งเป็นวัดแห่งที่สองในพระพุทธศาสนา กล่าวกันว่า ณ วัดเชตวันแห่งนี้ พระพุทธเจ้าได้ประทับอยู่จำพรรษานานถึง ๑๙ พรรษา แต่ชาวพุทธนิยมเรียกวัดนี้ว่า **"วัดเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกะ"** แม้ในเรื่องของพระสูตรต่างๆ ก็กล่าวถึงวัดเชตวันมิใช่น้อย เพื่อต้องการให้ผู้คนเกิดศรัทธาเอาแบบอย่างของท่านอนาถบิณฑิกะ แต่จะมีสักกี่คนที่จะมีศรัทธาอย่างแรงกล้าเหมือนท่านอนาถบิณฑิกะผู้นั้น

พระแก้วมรกต

พระแก้วมรกต พระนามเต็มว่า **"พระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากร"** ตามประวัติกล่าวว่า ในตอนต้นของรัชสมัยรัชกาลที่ ๒ มีพระแก้วถึง ๒ องค์ อีกองค์หนึ่งนามว่า **"พระพุทธบุษยรัตน์"** หรือ พระแก้วผนึก สำหรับองค์นี้ได้แห่อัญเชิญมาจากวัดเขียน แห่งนครจัมปาศักดิ์ และอัญเชิญมาประดิษฐานไว้ในวัดพระแก้ว ๓ เดือน จากนั้นได้อัญเชิญไปประดิษฐาน ณ พระที่นั่งจักรพรรดิพิมาน ในพระบรมมหาราชวัง ขณะนั้น จึงทำให้ประเทศไทยมี

พระแก้วถึง ๒ องค์ กล่าวคือ

๑. พระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากร (พระแก้วมรกต องค์สีเขียว)

๒. พระพุทธบุษยรัตน์ (พระแก้วผนึก องค์สีขาว)

สำหรับพระพุทธบุษยรัตน์ (พระแก้วผนึก) จะมีนามว่า **"พระบาง"** หรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ แต่ถ้าเป็นพระบาง พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ ให้อัญเชิญพระบาง กลับไปยังเมืองหลวงพระบาง สืบเนื่องจากอุปราชเมืองหลวงพระบาง กราบทูลถึงการเล่าลือว่า เทวดาที่รักษาพระบาง ไม่ถูกกับเทวดาที่รักษาพระแก้วมรกต หากพระทั้ง ๒ องค์อยู่เมืองเดียวกัน จะทำให้เกิดฝนแล้ง ข้าวยากหมากแพง ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทรงมอบพระบางกลับคืนไปยังเมืองหลวงพระบาง

ถึงอย่างไรก็ตาม พระพุทธมหามณีรัตนปฏิมากร ซึ่งเป็นพระนามเต็มก็ไม่ค่อยมีคนเรียกเหมือนอย่างที่เรียกติดปากว่า "พระแก้วมรกต" หรืออย่างเช่นวัดพระศรีรัตนศาสดาราม คนก็ไม่ค่อยเรียก นิยมเรียกกันว่า "วัดพระแก้ว" ทั้งวัดนี้เป็นวัดเดียวที่ไม่มีพระสงฆ์อยู่จำพรรษา ที่เรียกวัดพระแก้วนั้นเพราะมีองค์พระแก้วมรกต ประดิษฐานอยู่ ณ พระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม หรือวัดพระแก้วนั่นเอง

อนึ่ง พิธีอันเชิญองค์พระแก้วมรกต จากกรุงธนบุรี มาประดิษฐาน ณ พระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๓๒๘

วัดพระแก้ว

เมื่อกล่าวถึงวัดพระแก้วแล้ว ทุกคนก็เข้าใจว่าเป็นวัดพระแก้วในพระบรมมหาราชวัง อันที่จริงวัดพระแก้วที่จังหวัดอื่นก็มี เช่น วัดพระแก้ว

จังหวัดเชียงราย วัดนี้ตามประวัติองค์พระแก้วก็เคยประดิษฐานอยู่ที่วัดแห่งนี้มาก่อน ปัจจุบันมีพระแก้วที่สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงโปรดให้สร้างขึ้นแล้วก็มีพิธีอัญเชิญองค์พระแก้วไปประดิษฐานที่วัดพระแก้ว จังหวัดเชียงราย ส่วนวัดพระแก้วที่กรุงเทพมหานคร เมื่อพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ทรงสร้างกรุงเทพมหานครเสร็จ ก็เริ่มสร้างวัดในพระบรมมหาราชวัง แล้วเฉลิมนามวัดว่า **"วัดพระศรีรัตนศาสดาราม"** แต่ประชาชนก็นิยมเรียกกันสั้นๆ ว่า "วัดพระแก้ว" อันหมายถึงองค์พระแก้วมรกต ซึ่งมีความศักดิ์สิทธิ์ทรงกฤตยานุภาพ เป็นพระคู่บ้านคู่เมืองของชาติไทย ทั้งเป็นที่เชิดหน้าชูตาประเทศไทย หากใครก็ตามมาเมืองไทยหรือมาเมืองหลวงแล้วไม่ได้เข้าชมพระบรมมหาราชวัง และนมัสการองค์พระแก้วมรกต ผู้นั้นเท่ากับมาไม่ถึงกรุงเทพมหานคร หรือมาไม่ถึงเมืองไทย เพราะเมืองไทยหัวใจอยู่ที่ **"วัดพระศรีรัตนศาสดาราม หรือวัดพระแก้ว"**

วัดโพธิ์

วัดโพธิ์ ปัจจุบันคือวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม ชื่อดั้งเดิมคือ "โพธาราม" วัดนี้เป็นวัดประจำรัชกาลที่ ๑ ประชาชนทั่วๆ ไป ไม่ค่อยนิยมเรียกวัดตามทางราชการ นิยมเรียกสั้นๆ ว่า วัดโพธิ์ หรือจะให้ชัดเจนต้องเรียกว่า **"วัดโพธิ์ท่าเตียน"** เป็นที่รู้กันว่าหมายถึงวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม ทั้งวัดนี้เคยเป็นที่ประทับของสมเด็จพระสังฆราชเจ้าหนึ่งพระองค์ และสมเด็จพระสังฆราชอีกหนึ่งพระองค์ กล่าวคือสังฆราชองค์ที่ ๗ และองค์ที่ ๑๗ สำหรับองค์ที่ ๗ ท่านได้รับการประกาศเป็นบุคคลสำคัญของโลก **เจ้าของโคลงกฤษณาสอนน้องที่บรรดานักพูด ครูอาจารย์ชอบนำไปกล่าวสอนคน**

ทั่วไปว่า

พฤษภกาสร อีกกุญชรอันปลดปลง
โททนต์เสน่งคง สำคัญหมายในกายมี
นรชาติวางวาย มลายสิ้นทั้งอินทรีย์
สถิตทั่วแต่ชั่วดี ประดับไว้ในโลกา
ความดีก็ปรากฏ เกียรติยศก็ลือชา
ความชั่วก็นินทา ทุรยศยินขจร

คำโคลงนี้นับเป็นอมตวาจาของ สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระปรมานุชิตชิโนรส สมเด็จพระสังฆราช องค์ที่ ๗ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ สถิต ณ วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม หรือวัดโพธิ์ท่าเตียน

วัดระฆัง

เดิมวัดระฆัง ชื่อว่าวัดบางหว้าใหญ่ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก สร้างวัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) เสร็จเรียบร้อยแล้ว พระองค์ทราบว่าที่วัดบางหว้าใหญ่มีระฆังเสียงไพเราะสุดจะหาระฆังใบใดมาเทียบได้ จึงทรงโปรดให้นำระฆังจากวัดบางหว้าใหญ่มาไว้ที่วัดพระศรีรัตนศาสดารามตราบเท่าทุกวันนี้ ในการนี้จึงทรงโปรดให้เททองหล่อระฆังขึ้นใหม่แล้วเชิญระฆังที่หล่อใหม่นั้นไปไว้ที่วัดบางหว้าใหญ่แทนระฆังใบเดิม ต่อมาจึงมักเรียกกันตามชื่อและที่สุดก็เปลี่ยนจากวัดบางหว้าใหญ่มาเป็น **“วัดระฆัง”** หรือ **“วัดระฆังโฆสิตาราม”** ตราบเท่าทุกวันนี้

วัดบ้านแหลม

บ้านแหลมเป็นชื่อหมู่บ้านในจังหวัดสมุทรสงครามหมู่หนึ่ง ชาวบ้านมีอาชีพเป็นชาวประมง วันหนึ่งชาวบ้านออกไปลากอวน ปรากฏว่าอวนไปติดพระพุทธรูป ๒ องค์ องค์หนึ่งเป็นพระพุทธรูปนั่งขัดสมาธิ ชาวบ้านจึงเชิญไปประดิษฐานที่วัดเขาตะเครา จังหวัดเพชรบุรีตราบเท่าทุกวันนี้ ส่วนอีกองค์หนึ่งเป็นพระพุทธรูปยืนอุ้มบาตร แต่บาตรได้สูญหายไปจากองค์พระพุทธรูป ชาวบ้านจึงนำองค์พระพุทธรูปยืนองค์นี้มาประดิษฐานที่วัดศรีจำปา ซึ่งเป็นวัดที่สำคัญวัดหนึ่งในจังหวัดสมุทรสงคราม ชาวบ้านจึงเรียกพระพุทธรูปยืนองค์นี้ว่า **"หลวงพ่อบ้านแหลม"** ปัจจุบันทางราชการได้เปลี่ยนชื่อเป็น "วัดเพชรสมุทรวรวิหาร" แต่ชาวบ้านก็ไม่นิยมเรียก คงเรียกติดปากกันว่า **"วัดหลวงพ่อบ้านแหลม"**

วัดแจ้ง

วัดแจ้ง หรือที่เรียกกันว่า **"วัดอรุณราชวราราม"** นับเป็นวัดโบราณเก่าแก่วัดหนึ่งในฝั่งธนบุรี วัดนี้ตามคำบอกเล่าสืบๆ กันมาที่มีชื่อว่าวัดแจ้งเพราะสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช เห็นความเสียหายของกรุงศรีอยุธยาสุดที่จะบูรณะกอบกู้ยกขึ้นเป็นเมืองหลวง และเรือที่ประทับได้มาแจ้งที่หน้าวัดแห่งนี้จึงขนานนามว่า "วัดแจ้ง" แต่ทางราชการก็ไม่นิยมเรียกว่าวัดแจ้งเป็นเพียงประชาชนเรียกติดปากกันว่าวัดแจ้ง ทางราชการนิยมเรียกกันว่าวัดอรุณราชวราราม วัดนี้กำหนดเป็นวัดประจำรัชกาลที่ ๒

วัดเลียบ

วัดเลียบเท่าที่เห็นมี ๒ แห่ง ในกรุงเทพมหานครอยู่ที่สะพานพระพุทธยอดฟ้าฝั่งพระนคร ที่ชื่อว่าวัดเลียบนั้นก็คงเนื่องมาจากวัดนี้ถูกลูกระเบิดในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ การทิ้งระเบิดคงผิดเป้าไปหน่อยจึงไปถูกวัดดังกล่าว ทำให้อาคารต่างๆ พังเรียบทั้งวัด ต่อมาเพี้ยนมาเป็นวัดเลียบ เขาจึงเรียกติดปากกันตราบเท่าทุกวันนี้ว่า **"วัดเลียบ"** อันที่จริงแล้ววัดเลียบชื่อว่า **"วัดราชบูรณะราชวรวิหาร"**

ส่วนวัดเลียบอีกแห่งหนึ่ง อยู่จังหวัดปราจีนบุรี วัดนี้เขากล่าวว่ามีต้นเลียบขึ้นอยู่มากที่สุด ต้นเลียบนี้เป็นชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง ซึ่งปัจจุบันนี้ต้นเลียบจะหาดูสักต้นก็ไม่มี เขาจึงเรียกวัดนี้ว่า "วัดเลียบ"

วัดสาวชะโงก

ตามประวัติกล่าวว่า มีขบวนขันหมากยกมาสู่ขอหญิงสาวในบ้านนั้น เมื่อขบวนขันหมากมาแต่ไกลๆ หญิงสาวหรือเจ้าสาวนั้นชะโงกหน้าออกมาดูขบวนขันหมาก แต่บ้านเรือนสมัยก่อนสูงกว่าพื้นดินมาก เป็นเหตุให้หญิงสาวนั้นพลัดตกจากหน้าต่างลงมาถึงกับคอหักตาย เขาจึงสร้างวัดเป็นอนุสรณ์ขนานนามวัดว่า **"วัดสาวชะโงก"** ปรากฏตราบเท่าทุกวันนี้

วัดชายเคือง

หนุ่มสาวคู่หนึ่งรักกันมาก สัญญาว่าจะแต่งงานกัน เมื่อทำพิธีสู่ขอตกลงวันแต่งงานกันเสร็จเรียบร้อย ผู้เป็นฝ่ายหญิงกลับหนีไปแต่งงานกับ

ชายอื่น เขาจึงสร้างวัดแล้วขนานนามว่า **"วัดชายเคือง"** จะเห็นได้แง่คิดว่าคนสมัยก่อนมีปัญหาเขาเข้าวัด เขาสร้างวัด เป็นเหตุแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น แต่ปัจจุบันนี้ใครมีปัญญาคิดจะแก้ปัญหาโดยสร้างวัด หรือเข้าวัดกันบ้างไหม ?

วัดบางพึ่ง

ตามคำบอกเล่ากล่าวว่า เมื่อสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชยกไพร่พลเข้ามาทางแม่น้ำเจ้าพระยาเข้าถึงพระประแดง ได้เข้ามาพักที่วัดแห่งหนึ่งแล้วจึงเดินทัพต่อไป จึงได้ชื่อว่า **"วัดบางพึ่ง"** ตราบเท่าทุกวันนี้

หลวงพ่อฉิม

หลวงพ่อฉิม ประดิษฐานอยู่ในวิหารวัดสุทธาราม แต่เดิมหลวงพ่อฉิมเป็นเพียงพระพุทธรูปองค์หนึ่งที่ชาวบ้านเคารพนับถือเป็นพระพุทธรูปคู่วัดมานานนับแต่เริ่มสร้างวัด ครั้นต่อมามีพระหมอรูปหนึ่งมาจากสมุทรสาครมาพักในวิหารแห่งนี้และถึงแก่มรณภาพ กล่าวกันว่าท่านชื่อ **"ฉิม"** ชาวบ้านจึงเรียกกันว่า **"หลวงพ่อฉิม"** ถึงอย่างไรก็ตามหลวงพ่อฉิมก็เป็นพระพุทธรูปเหมือนอย่างหลวงพ่อโสธร หลวงพ่อวัดไร่ขิง หลวงพ่อวัดบ้านแหลม ซึ่งมีความศักดิ์สิทธิ์สถิตในองค์ของท่าน กล่าวกันว่าหลวงพ่อฉิมท่านชอบประทัดทุกๆ วันจึงมีแต่คนมากราบไหว้ขอพรจากท่านและบนบานศาลกล่าว เมื่อประสบความสำเร็จก็นำเอาประทัดมาจุดถวายเป็นประจำทั้งบุคคลทั่วๆ ไป ยังกล่าวกันว่าหลวงพ่อฉิมท่านห้ามฝนได้ หรือขณะมีงานขอให้ฝนล่องลอยไปที่อื่นก่อนเมื่อเสร็จงาน พ้นงานแล้วจึงตก ประกอบกับผู้คนยากจนมีอุปสรรคต่างก็มาขอให้แคล้วคลาดประสบโชคลาภก็สมดังประสงค์อยู่เนืองๆ

นี้เป็นกิตติศัพท์อันเกรียงไกรของพระพุทธรูปในวิหารวัดสุทธาราม สำเหร่ นามว่า **"หลวงพ่อฉิม"** ทั้งยังมีตำนานลายแทงกล่าวไว้ว่า **"วัดสุทธาราม มีนา ๒ ไร่ ใครคิดได้ไปเอาที่ใต้ต้นหว้า"** อันเป็นเครื่องยืนยันเสริมบารมีแห่งพระพุทธรูป นามว่า **"หลวงพ่อฉิม"**

สำเหร่

สำเหร่นี้เป็นชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง เป็นต้นยารักษาโรค ขึ้นอยู่ตามสวนพลู สวนมังคุด สวนทุเรียน โดยเฉพาะย่านวัดสุทธาราม ต้นสำเหร่ขึ้นจำนวนมากเขาจึงเรียกว่า **"สำเหร่"** จึงขอให้รู้ว่าเป็นชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่งที่ขึ้นอยู่ย่านสำเหร่ แต่ปัจจุบันยังไม่เคยเห็นต้นสำเหร่แม้แต่ต้นเดียว ถ้าใครมีหรือใครเคยเห็นก็ขอสักต้นเพื่อนำมาปลูก จะเป็นพระคุณอย่างสูง หรือขอดูเพื่อเป็นบุญตาว่าต้นไม้ชนิดนี้มีรูปพรรณสัณฐานอย่างไรจึงได้นามว่า **"ต้นสำเหร่"**

โรงพยาบาลทหารเรือ

เดิมทีเดียวเขาเรียกกันว่า **"โรงพยาบาลทหารเรือบุคคโล จังหวัดธนบุรี"** ครั้นต่อมาวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ทรงมีพระบรมราชานุญาตให้กองทัพเรือเปลี่ยนชื่อจากเดิมมาเป็น **"โรงพยาบาลสมเด็จพระปิ่นเกล้า"** เพื่อเป็นอนุสรณ์แด่พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งพระองค์ดำรงตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการทหารเรือพระองค์แรก ทรงอยู่ในตำแหน่งตลอดพระชนมายุ ทั้งเจ้านายพระองค์นี้มีพระราชประวัติที่น่าศึกษายิ่งนัก พระองค์เสด็จสวรรคตเมื่อวันที่ ๗ มกราคม พ.ศ. ๒๔๐๘ พระชนมายุได้ ๕๘ พรรษา โรงพยาบาล

สมเด็จพระปิ่นเกล้าจึงเป็นอนุสรณ์แด่เจ้านายดังกล่าวมา แต่ประชาชนก็มักเรียกกันติดปากว่า **"โรงพยาบาลทหารเรือ"** **ทางราชการเรียกว่า "โรงพยาบาลสมเด็จพระปิ่นเกล้า"**

บ้านซ่อง

ปัจจุบัน เป็นชื่อตำบลบ้านซ่อง และมีชื่อวัดว่าวัดบ้านซ่อง เดิมเป็นสถานที่สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ได้นำไพร่พลมาซ่องสุมในละแวกบ้านซ่องนี้ ทางราชการจึงขนานนามว่า **"ตำบลบ้านซ่อง"** และมีวัดอยู่ในละแวกนั้น จึงได้ตั้งชื่อวัดไว้ว่า "วัดบ้านซ่อง" และเป็นเรื่องที่แปลกว่า วัด โรงเรียน บ้าน และซ่อง อยู่ในที่เดียวกันก็คือ **"โรงเรียนวัดบ้านซ่อง"**

พัทยา

พัทยา เดิมทีมิใช่ชื่อนี้ ชาวบ้านสมัยก่อนเรียกกันว่า **"ทัพยา"** หมายถึง สมัยสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชยกไพร่พลมาพักแรม ณ ที่แห่งนี้ จึงได้ชื่อว่า **"ทัพยา"** ต่อมาได้เพี้ยนจากเดิมทัพยามาเป็น **"พัทยา"**

สามพราน

สามพราน เป็นชื่อของอำเภอหนึ่งในจังหวัดนครปฐม กล่าวกันว่าในอดีตมีช้างหลายโขลงลงมากินพืชพันธุ์ธัญญาหารของชาวไร่ ทำให้เจ้าของไร่นาได้รับความเสียหายจึงมีการขับไล่ช้างทั้งหมด การขับไล่ไม่ประสบความสำเร็จ ช้างยังคงกลับมากินพืชพันธุ์ธัญญาหารอยู่ร่ำไป มี

นายพรานสามพี่น้องอาสาสมัครขับไล่ช้างโขลงนั้นโดยใช้ธนูยิงช้าง ปรากฏว่า เมื่อพรานสามพี่น้องขับไล่ช้างไปแล้ว ช้างทั้งหมดไม่กลับมาทำลายไร่นาของชาวบ้านอีก จึงได้ตั้งชื่อเพื่อเป็นเกียรติแสดงถึงความสามารถของพรานสามพี่น้องว่า **"สามพราน"** ตราบเท่าทุกวันนี้ ในอำเภอสามพรานนี้เองมีโรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพรานตั้งอยู่ ซึ่งเป็นสถานศึกษาผลิตนายตำรวจออกมารับใช้ชาติบ้านเมืองจนถึงปัจจุบัน ทั้งโรงเรียนที่กล่าวมานี้ยังใช้รูปลักษณ์เป็นรูปนายพรานสามคนยืนยิงธนู อันเป็นสัญลักษณ์ของโรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน อันเป็นโรงเรียนแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ในอำเภอ **"สามพราน"**

บังเอิญ

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ทรงพระราชสมภพเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๑๗ เมษายน พ.ศ. ๒๒๗๗

สมเด็จพระพุฒาจารย์ โต พรหมรังษี วัดระฆังโฆสิตาราม เกิดเมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน พ.ศ. ๒๓๑๑ ที่อำเภอท่าเรือ จ.พระนครศรีอยุธยา จึงนับเป็นองค์อัครมหาบุรุษที่เกิดวันที่และเดือนเดียวกันต่างที่ พ.ศ. ทั้ง ๒ ท่านประทับ และ อยู่ ณ ฝั่งธนบุรีศรีมหาสมุทร ทั้งมีเกียรติประวัติอันลือลั่นตราบเท่าทุกวันนี้

ชีวิตและหัวใจครูอยู่ที่ศิษย์
ความนึกคิดมอบไว้ในการสอน
ความซึ้งสัมพันธ์ศรัทธาอาทรอาทร
ถึงศิษย์ก่อนจะแปรผันแบ่งปันใคร
ฉันภูมิใจที่มีศิษย์อย่างพวกเธอ

สำหรับศิษย์ของฉันที่มีอาชีพเป็นครู

ส่วนลึกสำหรับลูกศิษย์ฉันทุกคนเปรียบดังส่วนหนึ่งในร่างกาย ซึ่งประกอบด้วย ตา หู จมูก ลิ้น แขน ขา ปาก หากส่วนต่างๆ ของร่างกายดีมีการทะนุถนอมส่วนต่างๆ นั้นก็จะมีผิวพรรณราศีน่าดูงามตา ใครพบเห็นก็เชยชมด้วยอัธยาศัยไมตรี

หากลูกศิษย์ฉันที่เปรียบดังร่างกายนั้นไม่มีความเข้าใจ หรือมีความเห็นและการแสดงออกอย่างขาดน้ำใจอันดีจะนำไปหล่อเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกายแล้วก็ไม่ผิดอะไรกับส่วนนั้นๆ ที่ร่างกายส่วนใหญ่ไม่ต้องการเหมือนกับเป็นมะเร็งโรคร้ายที่น่ารังเกียจ มะเร็งนั้นอาจรักษาหายได้ หากรักษาไม่ได้ก็จะลุกลามไปยังส่วนต่างๆ ของร่างกายในที่สุดก็จะถึงขั้วหัวใจทำให้จิตใจอับเฉาถึงแก่ความตายในที่สุด และเมื่อถึงนาทีสุดท้ายจะเยียวยารักษาอย่างไรให้หายขาดย่อมเป็นไปไม่ได้ เพียงแต่ทุเลาเบาบางเท่านั้น

อันดอกไม้ที่ว่าสวยงดงามน่าเด็ดมาเชยชมย่อมได้รับแสงตะวันในยามเช้าจึงดูสวยงามแต่ต้นไม้นั้นต้องได้รับการบำรุงรักษาโดยการพรวนดินใส่ปุ๋ยอย่างถูกวิธีการมิฉะนั้นแล้วดอกไม้นั้นจะงามไม่ได้ ดอกไม้ที่ว่างามนั้นย่อมอยู่ในป่า ช้างเผือกก็อยู่ในป่าฉันนั้น

ดอกไม้หากถูกแมลงรบกวนจะงามฉันใด ช้างหากถูกมดแดงตอมตาก็ฉันนั้น ชีวิตมนุษย์ก็จำต้องบำรุงรักษาทางจิตใจเป็นสำคัญ ร่างกายยังเป็นรองมาจากจิตใจ

ลูกศิษย์ทุกคนจะนำเงินมากองสูงเพียงใดเพื่อมาซื้อน้ำใจฉันคงไม่ได้ เงินนั้นทุกคนต้องการ แต่เงินนั้นเป็นเพียงเศษกระดาษจะทำอะไรไม่ได้นอกจากคนจะสร้างสรรค์เท่านั้น อันครรลองของชีวิตเราอย่าโทษว่าผู้อื่นเป็นผู้กระทำเราควรสำนึกว่า "กรรมลิขิต" หรือตัวเรากระทำตัวเราเองให้เป็นไปจะดีกว่ากระมัง ฯ

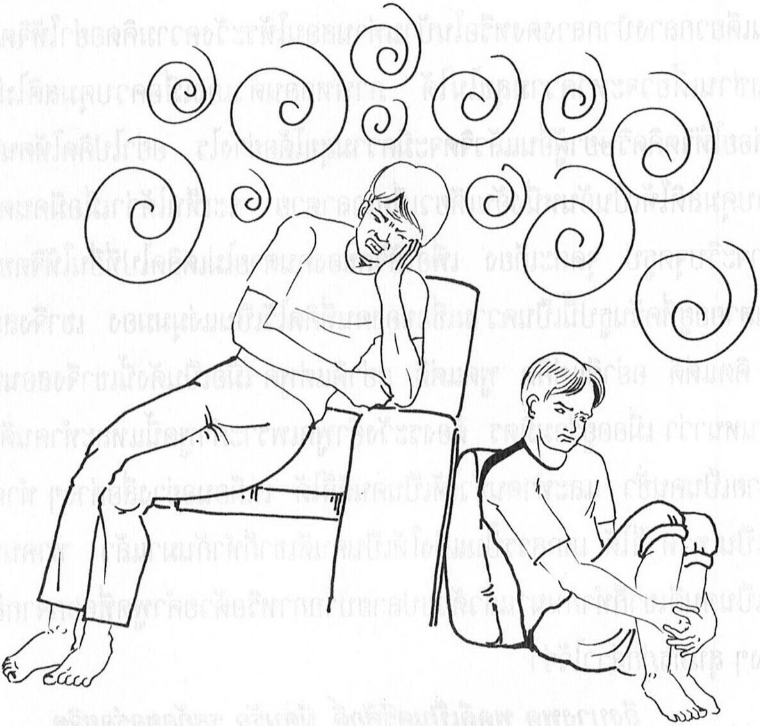
สำหรับลูกศิษย์ของฉันทุกคนเธอลองคิดดูซิว่าเมื่อก่อนนี้ตอนที่ฉันทำหน้าที่อยู่หน้าชั้นเรียนหน้ากระดานดำมีพวกเธอนั่งหน้าอ่อนโยนประดุจหนึ่งเรียกร้องขอความรู้จากฉัน ฉันมอบความรู้ที่มีอยู่ทั้งคดีโลกคดีธรรมให้พวกเธอเต็มความรู้เต็มความสามารถ ฉันไม่เคยบ่นแม้แต่น้อยนิดว่าเหนื่อยหรือท้อแท้ แต่บางโอกาสที่ฉันรำคาญพวกเธอฉันก็พาพวกเธอขึ้นไปสอนถึงเรื่องกฎธรรมชาติบนเมรุเผาศพ มาถึงวันนี้แม้เวลาจะผ่านไปนานนับสิบปีความทรงจำนั้นยังคงอยู่ในดวงใจเสมอวันนี้พวกเธอได้ทำหน้าที่เหมือนอย่างที่ฉันเคยทำมาก่อน เพราะพวกเธอเป็นครูคอยสอนชี้แนะลูกศิษย์ของพวกเธอให้พวกเธอจงมีวิญญาณของความเป็นครูอย่างแท้จริง เพราะอะไรก็เพราะตราบที่ครูกับนักเรียน ยังเติมความรัก เติมความอบอุ่นระหว่างครูกับนักเรียนให้เหมือนพ่อแม่ที่มีต่อลูก เสมือนสายสัมพันธ์โยงใยไม่มีที่สิ้นสุด ชีวิตครู-นักเรียน ก็จะสถิตย์สถาพรไม่มีวันสลาย โลกของครูกับนักเรียนจะเป็นโลกแห่งความเอื้ออาทรใยดีมีสันติสุขต่อกันตราบเท่าชีวิตจะแตกสลายจากกันไป

ถ้าตราบใดครูเห็นหน้านักเรียนเป็นลูกค้า คอยขายความรู้ไขว่คว้าหาเงิน หากำไรจากนักเรียน โลกของครูกับนักเรียนก็จะถึงกาลวิบัติไม่ผิดอะไรกับ "นักเรียนเห็นครูเป็นเพียงพ่อค้า - แม่ค้า" คอยขายวิชาความรู้ก็เท่านั้นเอง

ครูที่มีความสงสารเมตตาต่อศิษย์ เสมือนลูกในอุทรพร้อมทั้งทำตนเป็นแบบพิมพ์ที่ดี ไม่ทำตนให้เหลวแหลกแหวกแนวจนนักเรียนที่เป็นศิษย์มองหน้าไม่ติดเพราะละอายครู เพราะครูหน้าด้านอย่างสันดานโจร ถ้าครูทำตัวหยาบคาย หยาบกระด้าง หมดยางอาย เมื่อเป็นเช่นนี้ให้ศิษย์เคารพบูชาเทิดทูนกราบไหว้อย่างสนิทใจนั้นอย่าหวัง

คำพูดหรือข้อเขียนข้างต้นจึงขอฝากไว้ให้ลูกศิษย์ของฉันที่มีอาชีพเป็นครูทั้งร่างกาย และจิตใจ แล้วฉันจะภาคภูมิใจในตัวพวกเธอตราบเท่าชีวิตฉันจะหาไม่ เพราะเมื่อก่อนฉันเป็นเพียงพระที่ทำหน้าที่สอนหนังสือพวกเธอ แต่มาบัดนี้ฉันมียศ มีตำแหน่งเป็น “พระครู” ฉันจึงหวังว่าพวกลูกศิษย์ของฉันที่เป็นครูจะเป็นฐานรองรับความเป็นครูอย่างเต็มความภาคภูมิใจ

หวาดกลัว หวาดหวั่น หวาดผวา หวาดวิตก หวาดระแวง
ฉลาดแกมโกง หกข้อนี้ไม่ดีอย่าคิดให้เศร้าหมอง

ความคิด

โบราณสอนไว้ว่า **"อยู่คนเดียว ให้ระวังความคิด อยู่ร่วมมิตร ให้ระวังคำพูด"** อันมนุษย์จะอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายในโลกไม่ได้ แต่ถ้าอยู่คนเดียวกลางป่ากลางดงหรือในบ้านท่านสอนให้ระวังความคิดอย่าให้จิตคิดฟุ้งซ่านเดี๋ยวจะหาความสุขไม่ได้ ภาพหลอนตัวเองเมื่อควบคุมสติไม่ได้ ปล่อยให้จิตคิดริษยาผู้อื่นแล้วจิตจะมีความสุขได้อย่างไร อย่าไปคิดให้คนอื่น ควบคุมสติให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวเมื่อเวลาตาย จะเห็นได้ว่าเมื่อมีคนตาย เขาจะรีบจุดธูป จุดตะเกียง เพื่อให้จิตของคนตายไม่เตลิดไปที่อื่นให้จิตของคนตายอยู่ที่ควันธูปนี้เป็นความเชื่อของคนที่คิดไว้เป็นแง่มุมมอง เขาจึงสอนว่า คิดแต่ดี อย่าดีแต่คิด พูดแต่ดี อย่าดีแต่พูด เมื่อเป็นดังนี้เขาจึงสอนนักสอนหนาว่า เมื่ออยู่ร่วมมิตร ต้องระวังคำพูดเพราะคำพูดนี้แหละทำคนดีให้กลายเป็นคนชั่ว และทำคนชั่วให้เป็นคนดีก็ได้ เหมือนอย่างสื่อต่างๆ ทำคนให้เป็นเทวดาก็ได้ เสกสรรปั้นแต่งให้เป็นคนดีเขาก็ทำกันมาแล้ว ทำคนชั่วให้เป็นคนดีเขาก็ทำกันมาแล้วด้วยปลายปากกาหรือด้วยคำพูดที่ออกจากสื่อต่างๆ สุนทรภู่กล่าวไว้ว่า

ถึงบางพูด พูดดีเป็นศรีศักดิ์ มีคนรัก รสถ้อยอร่อยจิต
แม้พูดชั่วตัวตายทำลายมิตร จะชอบผิดในมนุษย์เพราะพูดจา

อันความคิดสร้างสรรค์ทุกคนต้องการ แต่ความคิดนั้นต้องเป็น "สัมมาทิฐิ" คือความคิดที่ถูกต้อง เพราะทุกคนล้วนต้องการความถูกต้อง ไม่ต้องการบทบาทของละคร เมื่อจบแล้วก็แล้วกันไปเหมือนดังเพลงเขาร้องกันว่า

โลกนี้คือโรงละคร ปวงนิกรเราท่านเกิดมา
ต่างร่ายรำทำทีท่า ตามลีลาของบทละคร
บางครั้งก็เศร้า บางคราวก็สุข
บางครั้งก็ทุกข์ หัวอกสะท้าน
มีร้างมีรัก มีจากมีจร
พอจบละคร ชีวิตก็ลง

ดังจะเห็นได้จากบทเพลงนี้ล้วนแต่หาอะไรแน่นอนของชีวิตไม่ได้ เพราะทุกชีวิตเป็นไปด้วยความคิดหรือไม่ แต่ความรู้สึกนึกคิดก็อยู่เพียงในสมอง ในหลักของพระพุทธศาสนาจึงสอนให้ควบคุมความคิดให้มีสติ ไม่คิดอย่างคนบ้าที่ควบคุมสติไม่ได้ แม้ในชีวิตจะมีมรสุมชีวิตมากเพียงใดก็ต้องตั้งสติได้เมื่อภัยมา อันชีวิตมนุษย์นั้นยังไม่ตายก็ต้องต่อสู้อยู่ร่ำไป อันถั่วเขียว เมื่อตกลงพื้นดิน ถั่วเขียวก็ยังงอกยังเงยกลับกลายเป็นถั่วงอกได้ แล้วชีวิตมนุษย์ที่สูงกว่าสัตว์เดรัจฉานจะไม่รู้จักงอกเงยบ้างก็แล้วไป ขออย่างเดียวให้มีความคิดที่จะต่อสู้แก้ไขต่ออุปสรรค ขอให้รู้จักใช้ธรรมะ เพราะธรรมะยิ่งคิดยิ่งถ่องแท้รู้แจ้งเห็นจริงและถ้า

มนุษย์ไม่มีธรรมะ ก็เหมือนนกไม่เห็นท้องฟ้า
ปลาไม่มีน้ำ ก็ไม่ผิดอะไรกับกษัตริย์ไม่มีแผ่นดิน
กษัตริย์ไร้บัลลังก์ ก็เหมือนคนไม่มีที่อยู่

จึงขอให้คนที่มีปัญญาใช้ความคิดในทางสร้างสรรค์ พัฒนาชาติบ้านเมือง ครูคิดพัฒนาความรู้ความนึกคิดไว้เพื่อถ่ายทอดให้ลูกศิษย์ ลูกศิษย์ได้ความรู้จากครูไว้พัฒนาตนเอง ถ้าทุกคนรู้จักพัฒนาความคิดรับรองได้ว่าชาติก็เจริญ โลกก็เจริญได้ด้วยความคิด ฉะนี้แล

ไก่เป็นสัตว์เดรัจฉานขันตอนกลางคืนเป็นเรื่องธรรมดา
แต่ก็น่าขบคิดว่าจะมีเหตุผิดปกติ เป็นเรื่องที่น่าคิด

วันต้องห้ามตามคติโบราณ

ขึ้นบ้านวันเสาร์, เผาผีวันศุกร์, โกนจุกวันอังคาร . . . หลายท่านอาจจะเคยได้ยินได้ฟังมาบ้างจากผู้ใหญ่บางท่านถึงวันต้องห้ามเหล่านี้ แต่จะมีสักกี่คนที่สามารถตอบเราได้ว่า ทำไมถึงต้องห้ามวันเหล่านี้ทำการดังกล่าว บางครั้งท่านอาจจะว่าเพราะโบราณท่านถือ แต่ทำไมต้องถือเอาวันดังกล่าวด้วยเหตุผลอันใดหรือ ? บางข้ออาจจะมีเหตุและผลที่ยังพอหลงเหลืออยู่ว่าทำไม แต่วันต้องห้ามบางวัน ก็ไม่ทราบเหตุผลดังกล่าว ยังไงก็ตามคติความเชื่อเหล่านี้ ถือเป็นสิ่งที่สืบทอดมาแต่โบราณ เชื่อไว้ก็ไม่เสียหายไม่ใช่หรือ ?

ขึ้นบ้านวันเสาร์

เนื่องจากว่าวันเสาร์ ตามหลักโหราศาสตร์แล้วถือว่าเป็นวันแห่งความทุกข์ และดาวเสาร์ยังจัดเป็นดาวแห่งบาปเคราะห์อีกด้วย แต่การขึ้นบ้านใหม่ต้องการความร่มเย็น ความสุข ความมั่นคงถาวร และความเจริญ ดังนั้นคนโบราณจึงห้ามมิให้ประกอบพิธีเกี่ยวกับการปลูกสร้างบ้านเรือน เช่น การยกเสาเอก วางศิลาฤกษ์ เปิดป้ายอาคาร หรือแม้กระทั่งการย้ายเข้าสู่บ้านใหม่

เผาผีวันศุกร์

ตามคติโบราณท่านห้ามทำการฌาปนกิจศพวันศุกร์ เพราะชื่อของวันศุกร์นั้นไปพ้องตรงกับคำว่า “สุข” ดังนั้นเมื่อเอาความสุขไปทำให้แก่คนตาย คือไปทำการอันไม่เป็นมงคลเสียแล้ว ความทุกข์ทั้งหลายก็จะต้องตกมาถึงคนเป็น หรือผู้ที่ทำการดังกล่าว ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งก็คือดาวศุกร์เป็นดาวรื่นเริง

บันเทิงใจ เป็นดาวสังคมและความน่ารัก ซึ่งตรงกันข้ามกับความทุกข์ ความหม่นหมองดังกล่าว ดังนั้นคนโบราณจึงได้ห้ามการกระทำดังกล่าวเอาไว้และมีคำพูดที่ให้ท่องกันติดปากว่า "เผาผีวันศุกร์ ให้ทุกข์คนยัง"

โกนจุกวันอังคาร

วันอังคารถือว่าเป็นวันแรงวันหนึ่ง เพราะดาวอังคารคือดาวแห่งเทพเจ้าสงคราม คนโบราณท่านว่าวันเจ้าแห่งสงครามนี้เหมาะแก่การออกรบหรืองานที่ต้องการความแข็งแกร่ง ความเด็ดขาดมากกว่าไม่ควรใช้วันดังกล่าวเพื่อกระทำการที่เป็นมงคล หรือต้องการความร่มเย็น ความผาสุกและลาภผลต่างๆ เช่น การโกนจุก การขึ้นบ้านใหม่ พิธีมงคลสมรส เป็นต้น เพราะถ้าหากนำวันนี้ไปใช้แล้วก็อาจจะมีการทะเลาะวิวาทกัน หรือมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นได้ เพราะดาวอังคารยังจัดเป็นดาวแห่งอุบัติเหตุอีกด้วย

แต่งงานวันพุธ

ในทางโหราศาสตร์เราจะรู้ได้ว่า ดาวพุธเป็นดาวแห่งความแปรปรวนมักมีการโคจรที่ผิดปกติอยู่เสมอ เดี๋ยวดีเดี๋ยวช้า เดี๋ยวเดินเร็ว แต่สักพักกลับเดินถอยหลัง ด้วยสาเหตุดังกล่าวคนโบราณจึงถือว่าดาวพุธเป็นดาวที่หาความแน่นอน และความมั่นคงไม่ได้ จึงไม่ควรเป็นอย่างยิ่งที่จะใช้วันนี้เป็นวันประกอบพิธีมงคลสมรส เพราะอาจจะทำให้คู่บ่าวสาวมีจิตใจที่โลเลไม่มั่นคงกับคู่ครองของตนเอง ซึ่งจะนำไปสู่การนอกใจ และหย่าร้างกันในที่สุด

พุธห้ามตัด, พฤหัสห้ามถอน

วันพุธห้ามตัดผม และตัดไม้ เพราะวันพุธเป็นวันแห่งความเจริญเติบโต และวิวัฒนาการ ถือว่าถ้าตัดผมวันพุธจะทำให้ปัญญาทราม ส่วนวันพฤหัสนั้นเป็นวันครู เป็นวันที่นิยมเรียนวิชาทำให้มีความเจริญก้าวหน้ารุ่งเรือง

ดังนั้นจึงไม่ควรถอนหรือโค่นทำลายสิ่งใดๆ และในวันพฤหัสนี้ทางโบราณยังห้ามเรื่องการแต่งงานอีกด้วย เพราะถือว่าเป็นวันครู ดังนั้นไม่ควรกระทำการดังกล่าวในวันนี้ เพราะถือว่าเป็นการไม่เคารพนับถือครูบาอาจารย์

สงฆ์ ๑๔, นารี ๑๑

ความหมายคือ ท่านมิให้ทำการใดๆ ให้แก่พระสงฆ์ในวันขึ้น ๑๔ ค่ำ และวันแรม ๑๔ ค่ำ ทั้งสิ้นเช่น การบวชนาค การอุปสมบท และการฉลองพระเป็นต้น เพราะถือว่าวันนั้นเป็นวันโกน พระสงฆ์ทุกรูปจะต้องปลงผมในวันนั้น ถือเป็นการตัดราคีของพระท่าน จึงไม่ควรให้ท่านทำการมงคลใดๆ ส่วนนารี ๑๑ นั้นโบราณท่านห้ามมิให้ทำการใด ๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้องกับสตรีเพศในวันขึ้น ๑๑ ค่ำ และแรม ๑๑ ค่ำ ไม่ว่าจะเป็นการเปิดสมาคมสตรี เปิดโรงเรียนสตรี หรือเปิดหอพักสตรีก็ตาม

ความเชื่อต่างๆ เหล่านี้ เป็นเพียงความเชื่อโบราณซึ่งท่านถือเป็นคติสืบต่อกันมา จริงๆ แล้วความเชื่อเกี่ยวกับวันต้องห้ามของโบราณนั้น ยังมีอยู่อีกแต่เป็นความเชื่อที่เราไม่เคยได้ยิน หรือเคยได้ยินมาบ้างแต่ไม่บ่อยเท่ากับวันต้องห้ามดังกล่าวเหล่านี้ เราซึ่งอยู่ในยุคปัจจุบัน ยังคงไม่สามารถหาเหตุผลได้ถึงคติความเชื่อเหล่านั้นว่าทำไมคนโบราณถึงต้องกำหนดกะเกณฑ์วันทำการดังกล่าวว่าวันนี้ทำได้หรือไม่ได้ โดยใช้เหตุผลของท่านอย่างไรก็ตามคนไทยกับความเชื่อหลายๆ เรื่องก็ยังคงแยกกันไม่ขาด แม้ในยุคปัจจุบันก็ตาม

เรารักเขา เขารักเรา
เรารักเขา เขาไม่รักเรา
เขารักเรา เราไม่รักเขา
โธ่..ชีวิตหนอชีวิต ทำไมต้องเป็นเช่นนี้

๑๔ ก.พ. วันแห่งความรัก

เมื่อถึงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ของทุกปี ชาวต่างประเทศทั่วโลกรวมถึงชาวไทยเรียกวันนี้ว่า **"วันวาเลนไทน์"** อันที่จริงแล้ววาเลนไทน์นี้เป็นชื่อของบุคคลหนึ่งซึ่งมีชีวิตอยู่ในสมัยกษัตริย์ Claudius ที่ ๒ แห่งกรุงโรม สมัยดังกล่าวนี้กษัตริย์แห่งกรุงโรมต้องทำสงคราม พระองค์จึงออกกฎหมายมิให้หญิงชายแต่งงานกันเพื่อต้องการให้ผู้ชายเป็นทหาร เพราะมีความเชื่อว่าหากผู้ชายที่ไม่ได้แต่งงานแล้วจะสนใจในการเป็นทหารอย่างแน่นอน

แต่นักบุญวาเลนไทน์ผู้นี้กลับมีความเห็นขัดแย้งกับกษัตริย์ที่ออกบทบัญญัติกฎหมายในข้อนี้ เมื่อเป็นดังนี้นักบุญวาเลนไทน์ จึงตั้งตนเป็นบาทหลวงประกอบพิธีแต่งงานให้กับชายหนุ่มหญิงสาวอย่างลับๆ การประกอบพิธีแต่งงานโดยมีบาทหลวงวาเลนไทน์ รู้ถึงกษัตริย์ผู้ที่ออกบทบัญญัติเข้า พระองค์จึงทรงมีรับสั่งให้ทหารจับบาทหลวงวาเลนไทน์ไปขังคุกเพื่อประหารชีวิต... ระหว่างที่นักบุญวาเลนไทน์ถูกคุมขังอยู่นั้น ลูกสาวผู้คุมได้นำเอาอาหารไปให้นักบุญผู้นี้ทานเป็นประจำ ทั้งยังเป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือติดต่อกับบุคคลที่อยู่ภายนอกที่นับถือศาสนาคริสต์ให้แก่นักบุญวาเลนไทน์ ขณะที่อยู่ในคุก วันหนึ่งนักบุญวาเลนไทน์เห็นดวงตาทั้งสองข้างของลูกสาวผู้คุมมีอาการผิดปกติ และทราบทันทีว่าตาบอด นักบุญวาเลนไทน์พอมีความรู้เรื่องตาจึงได้รักษาดวงตาของเด็กสาวจนกระทั่งตาที่บอดทั้งสองข้างหายเป็นปกติ สามารถมองเห็นโลกได้อีกครั้ง เมื่อเด็กสาว

หายจากตาบอดแล้ว นักบุญวาเลนไทน์ได้เกลี้ยกล่อมทั้งเด็กสาวและผู้คุมผู้เป็นพ่อให้หันมานับถือศาสนาคริสต์ นักบุญวาเลนไทน์ติดคุกมาเป็นเวลานาน วันหนึ่งพระเจ้าจักรพรรดิคลอดิอุสที่ ๒ ก็มีคำสั่งให้นักบุญวาเลนไทน์เข้าเฝ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นนักบุญมีความสงบเสงี่ยมเรียบร้อยสมกับเป็นนักบุญ พระองค์ทรงพอพระทัย ทั้งนักบุญผู้นี้ดูมีสง่าราศียิ่งกว่านักบุญอื่นๆ พระเจ้าจักรพรรดิจึงทรงขอร้องให้นักบุญวาเลนไทน์หยุดเผยแพร่และเลิกนับถือศาสนาคริสต์ แล้วหันกลับมานับถือศาสนาของชาวโรมันแทน และพระองค์ก็จะพระราชทานอภัยโทษให้เป็นอิสระเป็นการแลกเปลี่ยน ปรากฏว่านักบุญท่านปฏิเสธซ้ำร้ายกลับเกลี้ยกล่อมให้พระเจ้าจักรพรรดิหันกลับมานับถือศาสนาคริสต์เหมือนอย่างนักบุญวาเลนไทน์ ดังกล่าวมานี้จึงเป็นเหตุให้พระเจ้าจักรพรรดิทรงกริ้วและพิโรธโกรธเคืองเป็นอันมาก ถึงกับมีรับสั่งให้นำตัวนักบุญวาเลนไทน์ไปประหารชีวิตด้วยการใช้ไม้กระบองทุบแล้วเอาก้อนหินทุ่มใส่จนถึงแก่ความตาย **เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ในปี ๒๙๖ A.D. ครั้นต่อมาในปี ๔๙๖ A.D. โป๊ปได้ยกย่องให้วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ เป็นวัน "วาเลนไทน์" เพื่อเป็นการระลึกถึงคุณงามความดี ความเสียสละ และความกล้าหาญของนักบุญ "วาเลนไทน์" คนทั่วไปจึงยึดถือเอาวันนี้เป็นวันแห่งความรัก**

เมื่อถึงเดือนกุมภาพันธ์ หมายถึงเดือนที่ ๒ เป็นเดือนคู่ จะมีหนุ่มสาวเขียนชื่อแล้วนำไปใส่กล่องจากนั้นก็มีการจับฉลาก ใครจับฉลากได้ชื่อของหญิงสาวผู้ใดก็จะถือว่าเป็นคู่ครองแต่งงานกัน ซึ่งเขายึดถือเอาวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ เป็นวันประกอบพิธีเช่นนี้ ทั้งในบัตรที่เขียนชื่อใส่กล่องนั้นก็จะมีเครื่องหมายแสดงถึงอารมณ์แห่งความรักความเข้าใจต่อกัน และวัน

วาเลนไทน์ก็เป็นธรรมเนียมของฝรั่งเขาที่จะต้องส่งบัตรหรือของขวัญเล็กๆ น้อยๆ ให้แก่คนที่เขารักและจริงใจ โดยไม่บอกชื่อของผู้ส่ง ซึ่งการส่งบัตรหรือของขวัญนี้จะมาจากใครก็ได้ สำหรับประวัติวัน "วาเลนไทน์" ยังคงมีอีกหลายประวัติหลายเรื่องราว แต่เมื่ออ่านหรือมองภาพรวมๆ แล้ว ทั้งของประเทศสหรัฐ ประเทศอังกฤษ ก็ล้วนแต่ให้ความหมายถึงความรัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยุโรปแล้ว วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ เป็นวันเริ่มต้นปักษ์ที่ ๒ แห่งเดือนที่ ๒ ของปี หรือถือกันว่าเป็นเดือนคู่ คนยุโรปจึงจับคู่กัน ยึดถือเป็นวันส่งบัตรหรือของขวัญให้คนรัก ซึ่งนิยมกันในหมู่หนุ่มสาว

เมื่อพอทราบถึงประวัติความเป็นมาของวันวาเลนไทน์ ซึ่งเป็นของชาวต่างชาติต่างศาสนาแล้ว หากจะให้ความหมายของคำว่า **"ความรัก หมายถึงอะไร" ต่างคนก็ต่างตอบและให้ความหมายต่างๆ กันไป ในที่นี้ขอให้ความหมายของความรักว่าหมายถึง "การยังประโยชน์ซึ่งกันและกัน"** ซึ่งอาจจะต่างกับบุคคลอื่นที่ให้ความหมายว่า ความรักหมายถึงการเสียสละ ความรักคือการให้อภัย ความรักคือความสุขที่มีต่อกัน สุดแต่ใครจะให้ความหมาย การที่ผู้เขียนให้ความหมายเบื้องต้นว่าหมายถึง **"การยังประโยชน์ซึ่งกันและกัน"** นั้นหมายถึงความรักที่พ่อแม่มีต่อลูก เมื่อพ่อแม่แสดงความรักให้ลูกได้เห็น ลูกก็แสดงความรักให้พ่อแม่ ตอบแทนด้วยความจริงใจบริสุทธิ์ใจ ความรักระหว่างพี่น้องก็แสดงต่อกันด้วยความปรารถนาดี ความรักระหว่างเพื่อนบ้านที่มีต่อกันเห็นอกเห็นใจกัน ความรักระหว่างหนุ่มสาวที่แสดงต่อกันล้วนแต่เป็นการตอบสนองซึ่งกันและกัน ด้วยความจริงใจกันทั้ง ๒ ฝ่าย จึงได้ให้ความหมายว่า **"การยังประโยชน์ซึ่งกันและกัน"** ดังนี้

หากจะผนวกวันวาเลนไทน์ คือวันแห่งความรักแล้ว คนไทยมี

วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีที่วิวัฒนาการมาจากพระพุทธศาสนา แต่พี่น้องชาวพุทธมีความรักพ่อรักแม่ รักประเทศชาติ รักผืนแผ่นดินไทย รักองค์พระมหากษัตริย์ เพียงพอแล้วหรือยัง หรือบางคนอาจจะกำลังเนรคุณต่อพ่อแม่พี่น้องประเทศชาติพระศาสนาและองค์พระมหากษัตริย์อยู่ก็เป็นได้ ดังกล่าวมานี้ไม่ต้องรอคอยให้ถึงวันวาเลนไทน์หรอก เพียงเราหันหลังให้กับความบกพร่องที่ผ่านมา แล้วเริ่มต้นวันแห่งความรักที่บริสุทธิ์ผุดผ่องตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปกันเถิด อย่าให้ความรักเป็นความเนรคุณต่อกันเลย

มีเรื่องดังเคยได้สดับมาว่า ลูกชายคนเดียวของชายแก่ผู้หนึ่ง กลับมาเยี่ยมพ่อผู้มีอายุมากแล้ว เมื่อพ่อลูกได้พบกันก็ดีใจ ด้วยความรักระหว่างพ่อกับลูก ทันใดนั้นนั่นเองมีวัวตัวหนึ่งเดินผ่านไปมา

ผู้เป็นพ่อก็ถามลูกว่า "นั่นตัวอะไรละ ลูก"

ลูกก็ตอบว่า "วัว"

ผู้เป็นพ่อก็ถามลูกอีกว่า "นั่นตัวอะไร ลูก"

ลูกก็ตอบว่า "วัว"

ผู้เป็นพ่อถามลูกเช่นนี้ถึง ๕ ครั้ง จนกระทั่งผู้เป็นลูกทนไม่ได้ เบื่อที่จะตอบคำถามของพ่อที่ซ้ำซากและเซ้าซี้ถามอยู่แต่เรื่องวัวเท่านั้นเอง จากนั้นผู้เป็นลูกจึงเดินจากพ่อ ปล่อยให้พ่อนั่งอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย สองวันต่อมาผู้เป็นลูกได้เดินเข้าไปในห้องของพ่อ ขณะที่พ่อของเขาเดินออกไปที่คันนา เมื่อเขาเข้าไปในห้องก็พบจดหมายฉบับหนึ่ง เขารีบเปิดอ่านดูภายในจดหมายนั้นเขียนรำพึงรำพันความว่า ณ ที่ตรงนั้น เมื่อ ๓๐ ปีที่แล้วลูกเขาตัวน้อยๆ เล็กๆ เห็นสัตว์ตัวหนึ่ง ลูกเขาก็ถามพ่อว่า "นั่นตัวอะไร"

ผู้เป็นพ่อก็ตอบว่า "วัว"

แล้วเด็กตัวน้อยนั้นก็ถามอยู่เหมือนเดิมถึง ๒๕ ครั้ง ผู้ที่เขียนบันทึกจดหมายฉบับนี้เขียนต่อไปว่า ขณะที่ลูกถามมากถึง ๒๕ ครั้ง เขาไม่เกิดความเบื่อหน่าย กลับมีความรักและภูมิใจในตัวเด็กน้อยผู้ที่เป็นลูกเขามากที่สุด เพราะลูกของเขานั้นรักพ่อมาก สนใจพ่อมาก ทั้งเขาเองก็เต็มใจตอบคำถามลูกอย่าว่าแต่เพียง ๒๕ ครั้งเลย ต่อให้ร้อยครั้งพันครั้ง เขาก็ไม่รู้สึกว่าจะเบื่อที่จะต้องตอบให้กับลูกสุดที่จะรักยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจเลย แต่อนิจจาเอ๋ยมาถึงวันนี้เพียงแต่เขาถามลูกเพียง ๕ ครั้งเท่านั้นลูกก็เบื่อหน่ายและรำคาญที่จะตอบคำถามว่า "วัว" แล้ว โธ่... ลูกที่พ่อรักเหมือนแก้วตาดวงใจ...ช่างเป็นไปได้ลูกเอ๋ย !

สำหรับพี่น้องชาวไทยและชาวจีนตลอดถึงบุคคลที่ร่วมอยู่อาศัยผืนแผ่นดินไทยทุกคน โดยเฉพาะวัยรุ่นที่หลงใหลคลั่งไคล้ในอารยธรรมตะวันตกหลงใหลใฝ่ฝันวันวาเลนไทน์ หากคิดถึงมุมกลับ หันไปมองถึงอดีต เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๓๑๗ เป็นวันที่สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี หรือ สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ยกทัพจากเมืองตาก ลงมายังกรุงธนบุรีโดยใช้ระยะเวลาเดินทัพเพียง ๕ วันเท่านั้น เพื่อนำทหารไปตั้งรับทัพพม่าที่ยกเข้ามารุกรานไทยมากถึง ๕,๐๐๐ คนให้ทัน สงครามครั้งนั้นไทยรบกับพม่าที่บางแก้ว รวมเวลานานถึง ๔๗ วัน และฝ่ายไทยได้รับชัยชนะ วันที่สำคัญเฉกเช่นวันนี้ หากไทยรบไม่ชนะพม่าแล้วไซร้ พวกเราจะยืนหยัดสถาพรอย่างสง่าผ่าเผยเช่นทุกวันนี้หรือ ? **จึงอยากให้พี่น้องชาวไทยอย่าได้หลงใหลเพียงวันแห่งความรักที่จะเป็นมลทินต่อจิตใจ เราท่านทั้งหลายน่าจะแบ่งปันความรักอันบริสุทธิ์ จริงใจ ถวายความเคารพ ระลึกนึกถึงสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชให้มากยิ่งกว่าวันวาเลนไทน์ ทั้งวันแห่ง**

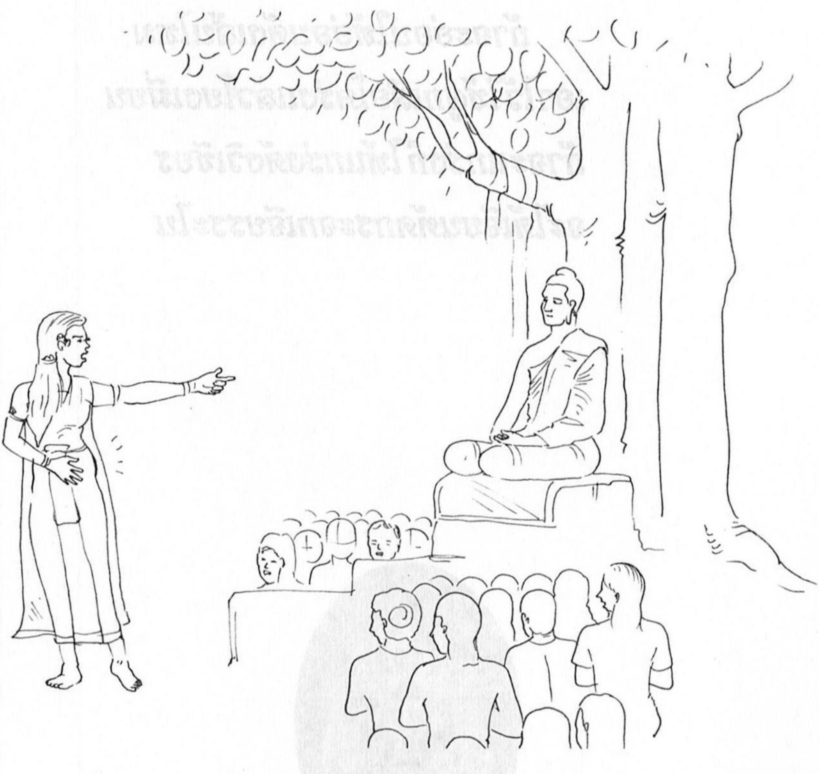
ความรักที่ใช้ดอกกุหลาบที่มีหนามแหลมคมเป็นสื่อสัญลักษณ์แทนความรักแล้ว ถ้าเรานำดอกกุหลาบนั้นไปกราบเท้าบูชาพระคุณพ่อแม่ บูรพมหากษัตริย์ของไทย หรือนำไปบูชาแผ่นดินไทยที่บรรพบุรุษได้เสียสละเลือดเนื้อชีวิตแลกเอาแผ่นดินนี้ไว้ให้ลูกหลานไทย น่าจะมีค่ามากกว่าและอาจจะเรียกว่า "วันตอบแทนพระคุณแผ่นดินไทย" ดีกว่าคนไทยจะเรียกวันแห่งความรักตามฝรั่งเขาว่า "วันวาเลนไทน์"

เด็กไทยยุคใหม่จำนวนไม่น้อยคลั่งไคล้หลงใหลชอบเสียเนื้อเสียตัวในวันวาเลนไทน์ ซึ่งเป็นค่านิยมที่ผิดๆ น่าจะคิดรักษาความสวยทั้งรูป จูบก็หอมไว้ให้กับคนที่เรารักและเขาก็รักเราด้วยความจริงใจ บริสุทธิ์ใจเพื่อเป็นของขวัญสำหรับลูกที่จะบังเกิดมาดูโลกด้วยความรักจะดีกว่าไหม ? ถ้าคิดผิดหลงผิดบ้าวันวาเลนไทน์ จงระวังจะลืมตัวเสียความสาวความสวยจนกลายเป็นสวยแต่รูปจูบไม่หอม ดีไม่ดีเกิดเพลี่ยงพล้ำถ้ำเกินไปแล้วมีท้องโดยไม่พึงประสงค์ มันจะเป็นตราบาปติดตัวไปตลอดกาล ดังจะเห็นได้จากคลินิกหมอเถื่อนรับทำแท้ง ขจัดเด็กอยู่ในท้องที่เรียกกันว่า **"มารหัวขน"** หากเชื่อเรื่องเวรกรรมระวังวิญญาณที่ทำแท้งไปนั้น จะคอยตามติดเหมือนเงาตามตัว แม้จะทำกิจการสิ่งใดก็มักจะติดขัด ไม่ประสบความสำเร็จก็เพราะเรื่องวิญญาณที่ทำแท้งนั้นคอยติดตามรบกวนทุกหนทุกแห่ง หรือนัยหนึ่งจะกล่าวว่า **"วิญญาณที่ถูกทำแท้งไปนั้นคอยตามทวงเรียกร้องขอชีวิตคืน จากผู้ที่ทำแท้งนั้น" เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอเด็กไทยยุคใหม่อย่าได้หลงใหลใฝ่ฝันวันวาเลนไทน์ จนลืมสัญชาติของความเป็นมนุษย์ผู้มีระดับจิตใจที่สูงกว่าคน...โธ่...อนิจจาเอ๋ย วันวาเลนไทน์.....สุดจะรันทดหัวใจก็เพราะ "วันวาเลนไทน์"**

ฝากให้คิด

ถ้าจะอ่อนให้อ่อนดังเส้นไหม
เอาไว้ใช้ผูกเสือโคร่งแล้วโยงเมี่ยน
ถ้าจะแกร่งก็ให้แกร่งดังวิเชียร
จะได้เจียนตัดกระจกเจียรระไน

เวทมนต์ ชาติตระกูล พวกพ้อง
นำสุขมาให้ ในสัมปรายภพไม่ได้
ส่วนศีลของตนที่บริสุทธิ์ดีแล้ว
ย่อมนำสุขในสัมปรายภพมาให้ได้

ใส่ร้ายป้ายสี

สมัยหนึ่งพระพุทธเจ้าประทับนั่งแสดงพระธรรมเทศนาโปรดแก่พุทธบริษัทหมู่ใหญ่ โดยที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่าจะมีหญิงผู้หนึ่งชื่อนางจิญจมาณวิกา หญิงตั้งท้องเดินเข้ามาในหมู่พุทธบริษัทแล้วกล่าว จาบจ้วงบริภาษพระพุทธองค์ต่างๆ นานา นางกล่าวว่าพระพุทธองค์ดีแต่สอนพุทธบริษัท ไม่คิดไม่ห่วงลูกที่จะเกิดขึ้นมาในไม่ช้านี้เลย เหตุการณ์เป็นเช่นนี้เหล่าพุทธบริษัทต่างก็ลังเลใจเนื่องจากระยะเวลาหลายเดือนมานี้นางจิญจมาณวิกาผู้นี้ได้เดินเข้าออกที่พระคันธกุฎีของพระพุทธองค์อยู่เป็นประจำ บางท่านก็เชื่อมั่นในความบริสุทธิ์บริบูรณ์ของพระพุทธองค์ ประกอบกับเมื่อนางกล่าวโพนทะนามากเท่าใดพระพุทธองค์ทรงวางเฉยไม่ตรัสใดๆ ทั้งสิ้นพระองค์ทรงใช้ความสงบสยบความโหดร้ายด้วยคำพูด เมื่อพระพุทธองค์ยิ่งใช้ความสงบมากเท่าใดเสมือนหนึ่งไฟก็เร่าร้อนเผาทรวงอกนางมากเท่านั้นนางกล่าวจาบจ้วงพระพุทธองค์ได้สักพักหนึ่ง

พระพุทธองค์ตรัสกับนางสั้นๆ ว่า “ดูกรน้องหญิงเอ๋ย เรื่องนี้ไม่มีใครรู้หรอก นอกจากเราทั้งสองเท่านั้น”

เมื่อพระพุทธองค์ตรัสเช่นนี้ยิ่งเพิ่มความเจ็บช้ำน้ำใจให้นางเป็นทวีคูณนางจิญจมาณวิกายิ่งเพิ่มความโกรธมากเท่าใดความหลงลืมสติก็เพิ่มมากเท่านั้นระหว่างที่นางลืมสตินั้นเองเชือกที่คาดเอวนางก็หลุดลงมากับพื้นเศษผ้าต่างๆ ก็หล่นลงมากองกับพื้นเช่นกัน ชาวพุทธบริษัทเห็นเช่นนั้นก็รู้ได้ทันทีว่านาง

ใส่ร้ายป้ายสีพระพุทธองค์ หมู่ชนเหล่านั้นก็มุ่งหน้าจะเข้าทำร้ายนางจิญจมาณวิกา พระพุทธองค์ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณ ทรงห้ามฝูงชนเหล่านั้นมิให้ทำร้ายนาง เมื่อนางเดินห่างที่ประทับของพระพุทธองค์ไปไม่ไกลนักแผ่นดินก็แยกออกสูบนางจิญจมาณวิกา หรือที่เรียกกันว่าธรณีสูบตาย นี่เป็นผลที่ใส่ร้ายป้ายสีบุคคลที่บรรลุเป็นพระพุทธเจ้าแห่งโลก

พวกเดียรถีย์ใช้วิธีการจ้างวานนางจิญจมาณวิกาก็ไม่เป็นผลสำเร็จ พระพุทธองค์ทรงมีพระอัครสาวกองค์หนึ่งนามว่า พระมหาโมคคัลลานะ ซึ่งเป็นพระอรหันต์ที่ทรงอิทธิฤทธิ์เดชานุภาพยิ่งนัก พวกเดียรถีย์คิดจะกำจัดพระพุทธองค์ก็จำเป็นต้องกำจัดพระมหาโมคคัลลานะเสียก่อน จึงจะกำจัดพระพุทธองค์ ด้วยเหตุดังกล่าวนี้พวกเดียรถีย์จึงได้ไปจ้างพวกโจรจำนวนมากเพื่อให้ไปฆ่าพระมหาโมคคัลลานะ วันหนึ่งโจรได้โอกาสจึงมุ่งหน้าเข้าทำร้ายพระมหาโมคคัลลานะทันที ฝ่ายพระมหาโมคคัลลานะผู้มีอิทธิฤทธิ์แม้จะเหาะหนีไปก็ย่อมทำได้ แต่พระมหาโมคคัลลานะทราบดีว่ากรรมเก่าได้ส่งผลให้พระมหาโมคคัลลานะแล้ว เนื่องจากในอดีตท่านเคยได้ทุบตีพ่อแม่บุพการีของตนเอง ท่านนั้นรู้ถึงบุพกรรมของตนเองด้วยญาณจึงปล่อยให้โจรทั้งหลายรุมทำร้าย ทุบบ้าง ตีบ้าง จนโจรเห็นพระมหาโมคคัลลานะถูกทุบตีเช่นนั้นก็เข้าใจว่าตายแล้ว พวกโจรก็กลับออกมาจากกุฎิของท่านไป ฝ่ายพระมหาโมคคัลลานะเป็นพระอรหันต์ยังไม่นิพพาน (ตาย) ได้รวบรวมร่างกายที่ถูกทุบตีอาการบอบช้ำมากเมื่อรวมพลังเสร็จ ท่านก็เหาะไปเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อกราบทูลลานิพพานสืบไป

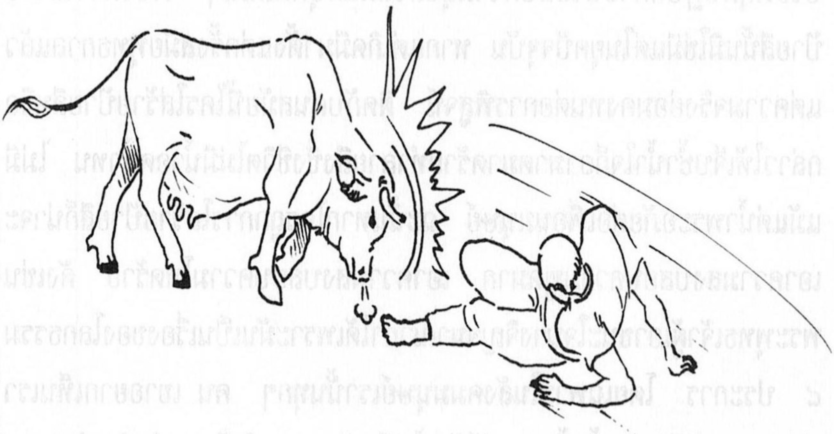
ดังที่ได้กล่าวมาทั้ง ๒ เรื่องคงเป็นที่สาสมใจของพวกเดียรถีย์ที่ลงทุนว่าจ้างทั้งนางจิญจมาณวิกาและโจร เพื่อมุ่งหวังจะทำร้ายพระพุทธเจ้าและพระพุทธศาสนาให้เสื่อมสูญ แต่เวรนั้นก็ระงับด้วยการไม่จองเวร ประกอบกับหลักของพระพุทธศาสนาคงทนต่อการพิสูจน์ แม้ผู้ใดนำไปประพฤติปฏิบัติก็จะประสบความสุขสวัสดีแก่บุคคลนั้นๆ เรื่องการใส่ร้ายป้ายสีนั้นมิใช่มีแต่ในยุคปัจจุบัน หากแต่เกิดมีมาตั้งแต่ครั้งสมัยพุทธกาลแล้ว แต่ความจริงย่อมคงทนต่อการพิสูจน์ ผิดกับคนสมัยนี้ใครใส่ร้ายป้ายสีหรือกล่าวให้เจ็บช้ำน้ำใจก็อาฆาตมาดร้ายทำลายถึงซึ่งชีวิตไม่มีน้ำอดน้ำทน ไม่มีแม้แต่น้ำพระอภัยต่อเพื่อนมนุษย์ ฉะนั้นหากใครถูกการใส่ร้ายป้ายสีก็น่าจะเอาความสงบสยบความพูดมาก เอาความสงบสยบความโหดร้าย ดังเช่นพระพุทธเจ้าผู้เอาชนะใจนางจิญจมาณวิกาได้เพราะมันเป็นเรื่องของโลกธรรม ๘ ประการ โดยเฉพาะในสังคมมนุษย์เรานั้นทุกๆ คน เขาอยากเห็นเราสร้างความดีด้วยกันทั้งนั้น แต่ก็ต้องไม่ลืมว่า **"จงทำดี แต่อย่าเด่น จะเป็นภัย ไม่มีใคร เขาอยากเห็น เราเด่นเกิน"** ส่วนโลกธรรม ๘ ประการเป็นไฉน ?

มีลาภ ก็เสื่อมลาภ มียศ ก็เสื่อมยศ

มีสุข ก็มีทุกข์ มีสรรเสริญ ก็มีนินทา

โบราณจึงสอนไว้ว่า

"อันนินทากาเลเหมือนเทน้ำ ไม่ชอกช้ำเหมือนเอามีดมากรีดหิน
แม้แต่องค์พระปฏิมายังราคิน มนุษย์เดินดินหรือจะสิ้นคนนินทา"

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม
กรรมเท่านั้น จำแนกสัตว์ให้เลวและประณีต

วัว

ขณะที่เขียนอยู่นี้นั่งอยู่ใต้ต้นไผ่ที่ป่าวัดสระมรกต ทันใดนั้นก็มีคนเลี้ยงวัวฝูงหนึ่งไล่วัวผ่านมาทางที่ผู้เขียนนั่งอยู่ เห็นวัวเป็นวัวสายพันธุ์ตัวอ้วนท้วนสมบูรณ์ จึงเป็นเหตุทำให้ขบคิดว่าวัวมันจะคิดบ้างไหมว่าถ้ามันตายจากวัวไปแล้วมันจะไปเกิดเป็นคน หรือ คนเมื่อตายไปแล้วจะไปเกิดเป็นวัว เพราะความคิดวัวมันก็เป็นวัววันยังค่ำความคิดคนก็เป็นคนวันยังค่ำ เมื่อเขียนมาถึงตรงนี้ทำให้นึกคิดถึงเรื่องความฝันของพระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงพระสุบินหรือฝันเห็นเหตุประหลาด ๑๖ ประการซึ่งในข้อที่หนึ่งฝันว่า

วัว ๔ ตัววิ่งมาจากทิศทั้ง ๔ หมายวิ่งมาชนกันที่หน้าพระลานหลวงด้วยอาการเกรี้ยวกราด ครั้นเมื่อวิ่งมาถึงก็หาชนกันไม่ กลับถอยห่างออกจากกันไป

พระพุทธองค์ทรงพยากรณ์ทำนายว่า จะไม่เกิดเหตุเภทภัยอะไรกับพระเจ้าปเสนทิโกศล และแก่ใครๆ ในบัดนี้เลย แต่กาลต่อไปข้างหน้า สมัยที่พระราชาหรือผู้ปกครองประเทศ และ ประชาชนพลเมือง ไม่พากันประพฤติธรรม ก็จะพากันเดือดร้อน ข้าวยากหมากแพง ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล มีแต่เสียงลั่นคำรามเฉยๆ ประเทศมหาอำนาจ จะลั่นคำรามเฉยๆ ให้หวั่นไหว เพราะภัยจะเกิดจากศาสตราวุธ รบราฆ่ากัน ทั้งภัยจะเกิดจากธรรมชาติ คือแผ่นดินไหว น้ำท่วม มหาวาตภัยต่างๆ นานา และประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนาจะมีแต่ผู้คนที่เดือดร้อนเข้ามาพักพิงอิง

อาศัย *(ในเรื่องนี้ความฝันมี ๑๖ ข้อใครสนใจไปดูในหนังสือคลังปริยัติธรรม เล่มที่ ๒ หน้า ๓๕๒ จะได้แจ่มแจ้ง) ที่เขียนให้แง่คิดก็เนื่องมาจากวัวเป็นต้นเหตุ*

อีกเรื่องหนึ่งกล่าวว่า **พาหิยะ** ซึ่งเป็นพระมหาสาวกองค์หนึ่งของพระพุทธเจ้า เกิดในครอบครัวคนมีตระกูลแคว้นพาหิยะรัฐ มีอาชีพค้าขาย วันหนึ่งออกไปค้าขายต้องลงเรือไปยังต่างแดนเพื่อค้าขาย เรือแตกกลางทะเลแต่พาหิยะก็รอดชีวิตกลับมาได้ สิ่งของต่างๆ สิ้นเนื้อประดาตัว พาหิยะหมดหนทางทำมาหากินต้องใช้การหลอกลวงชาวเมืองว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษ ประชาชนชาวเมืองหลงเชื่อในคำกล่าวของพาหิยะการใช้ชีวิตหลอกลวงชาวบ้านของพาหิยะนานวันเข้าเป็นเหตุให้ผู้คนหลงเชื่อเลื่อมใสมากเป็นทวีคูณ วันหนึ่งมีคนบอกพาหิยะว่าบัดนี้พระพุทธเจ้าได้อุบัติขึ้นแล้ว เท่านี้เองพาหิยะได้สติรีบถามชาวบ้านว่าพระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ ที่ใด ชาวบ้านก็ชี้ทางไปยังพระคันธกุฎีของพระพุทธเจ้า เมื่อพาหิยะไปถึงพระคันธกุฎีของพระพุทธเจ้าได้ถามผู้คนว่าบัดนี้พระพุทธเจ้าเสด็จไปที่ใด คนก็บอกว่า บัดนี้พระพุทธเจ้าทรงทำพุทธกิจ คือ การออกบิณฑบาตอยู่ในละแวกบ้าน เมื่อพาหิยะทราบดังนั้นจึงรีบเข้าไปในละแวกบ้านเมื่อพบพระพุทธเจ้า พาหิยะ ก้มลงกราบพระบาทของพระผู้พระภาคเจ้าทันที

พระพุทธเจ้า ทรงตรัสถามถึงการมากราบเบื้องพระบาท

พาหิยะ กราบทูลว่า ขอพระองค์ทรงโปรดแสดงธรรมแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด

พระพุทธองค์ ทรงตรัสว่า ขอให้พาหิยะ กลับไปคอยที่คันธกุฎีก่อน

พาหิยะ กราบทูลขอให้พระพุทธองค์แสดงธรรมถึง ๓ ครั้ง

พระพุทธองค์ ทรงตรัสถามว่า ทำไมต้องฟังธรรมขณะนี้

พาหิยะ กราบทูลว่า ข้าพระองค์ไม่แน่ใจว่า จะได้อยู่ฟังธรรมหรือไม่ ขอได้โปรดแสดงธรรมให้ข้าพระองค์ด้วยเถิด

พระพุทธองค์ ทรงหยั่งทราบด้วยญาณวิถีของพระองค์ จึงทรงแสดงธรรมสั้นๆ ปรากฏว่า พาหิยะ รู้แจ้งในหลักธรรมนั้น พาหิยะได้พิจารณาตามหลักธรรมที่พระพุทธองค์ทรงแสดง พาหิยะก็ได้รู้แจ้งแห่งธรรมนั้น ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ พระพุทธองค์ ทรงยกย่องว่า พาหิยะเป็นเลิศในเรื่อง รู้เร็วฉับพลันทรงตรัสให้ พาหิยะ ไปหาไตรจีวร และบาตร เพื่อมาขอบวชในพระพุทธศาสนาสืบไป

พาหิยะ กราบทูลลาพระพุทธเจ้า เพื่อไปแสวงหาซึ่งผ้าไตรจีวรและบาตร ขณะเดินอยู่นั้น วัวแม่ลูกอ่อนวิ่งเข้ามาขวิดพาหิยะ ถึงแก่นิพพาน (ตาย) ทั้ง ๆ ยังไม่ได้บวชเป็นพระภิกษุ ถึงกระนั้นผู้ที่บรรลุอรหันต์แล้ว**ถึงแม้ยังมิได้บวชก็เรียกว่า "พระอรหันต์"** พระพุทธองค์ทรงทราบถึงการนิพพานของพาหิยะเมื่อทรงทำพุทธกิจเสร็จเรียบร้อยแล้วทรงชวนพระภิกษุไปกระทำฌาปนกิจศพพระพาหิยะ และฝังกระดูกอรหันต์ธาตุ เป็นสถูปไว้เพื่อให้บุคคลอื่นได้บูชาสักการะสืบไป

หากจะถามว่า ทำไม ? ผู้ที่สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วเช่นพระพาหิยะ จึงไม่มีผ้าไตรจีวรและบาตรหรือไม่มีเทวดามนุษย์นำมาถวายเหมือนพระอรหันต์องค์อื่น ๆ ตอบว่า **ในอดีต พระพาหิยะ อุดมสมบูรณ์ด้วยผ้าจีวรและบาตรแต่ไม่เคยทำบุญบริจาคผ้าไตรจีวรหรือบาตรแก่พระสงฆ์องค์สามเณร ด้วยเหตุนี้เมื่อตนเองบรรลุคุณธรรมวิเศษเป็นพระอรหันต์ จึงไม่มีใครนำจีวรและบาตรมาถวาย** นี้เป็นบุพกรรมในอดีตที่ไม่เคยทำไว้ เหตุนี้หรือเปล่า

ไม่ทราบ ขณะที่จะมีการปลงศพ - เผาศพ - ฌาปนกิจศพ จึงมีการทอดผ้าบังสุกุลหน้าหีบศพ เป็นการทำบุญให้กับผู้ตายเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อผู้ตายจะได้รับอานิสงส์แห่งการทำบุญอุทิศให้ผู้ตาย

หากจะถามว่า ทำไม ? ผู้ที่สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วเช่นพระพาหิยะต้องถูกวัวแม่ลูกอ่อนขวิดถึงแก่นิพพานหรือตาย ในอดีต พาหิยะ กับเพื่อนได้ไปเที่ยวหอหญิงโสเภณี เมื่อเงินหมดจึงรวมหัวกับเพื่อนจับนางโสเภณีฆ่าตาย แล้วนำทรัพย์ของนางโสเภณีมาเป็นของตนเอง แต่ก่อนนางโสเภณีจะขาดใจตายก็ตั้งจิตอาฆาตว่าจะจองเวรจองกรรมกับพาหิยะไปทุกชาติ ด้วยเหตุนี้เวรกรรมจึงติดตามมาหลายภพหลายชาติ แม้ชาติสุดท้ายพาหิยะจะได้บรรลุเป็นพระอรหันต์แล้วก็ตาม นางโสเภณีเกิดเป็นวัวแม่ลูกอ่อนจึงวิ่งมาขวิดพาหิยะถึงแก่พระนิพพาน เวรจึงเป็นที่ยุติเพียงเท่านี้เนื่องจากพาหิยะบรรลุเป็นพระอรหันต์เวรกรรมจึงเป็นอโหสิกรรมทั้ง ๒ ฝ่าย

ที่กล่าวมานี้ก็เนื่องมาจากวัวฝูงหนึ่งในขณะที่กลัวเสือเป็นทุนอยู่แล้ว แม้วัวจะมีมากเท่าใดก็ตาม ถ้าเสือโผล่ออกมาครั้งคราใด วัวก็วิ่งหนีหมด จึงเป็นเหตุให้เสือได้ตะปบกินวัวครั้งละตัว เสือโผล่มากี่ครั้งกี่หนก็ได้กินวัวทุกครั้งทีละตัว ไม่นานนักวัวทั้งฝูงก็ถูกเสือกินหมด แต่ถ้าหากวัวที่มีจำนวนมากกว่ามีความคิดสักนิด มีความสามัคคีกัน หากเสือโผล่มาวัวรวมตัวรวมพลังกันเหยียบเสือหรือรวมตัวกันสู้กับเสือ ไฉนเลยเสือจะสู้วัวทั้งฝูงได้ จึงเป็นแง่คิดได้ว่ารวมตัวเราอยู่ ต่างคนต่างหนี ตายเรียบ ชาติบ้านเมืองก็ฉันนั้นเวรกรรมที่ตามจองล้างจองผลาญกันไม่มีวันสิ้นสุด หากไม่รู้จักอโหสิกรรมซึ่งกันและกัน ด้วยเหตุนี้จึงมีการขอขมากรรมซึ่งกันและกัน แม้บางครั้งผู้ก่อเหตุจะถูกตำรวจจับเข้าคุกเข้าตารางแต่กรรมนั้นยังไม่เป็นอโหสิกรรม เพราะแรง

อาฆาต แรงกรรม ทั้งแรงริษยา หากกรรมเหล่านี้มีอยู่ในหัวใจใครก็ตามมัน จะเร่าร้อนไม่มีที่สิ้นสุด จะสิ้นสุดได้ก็ต้องอโหสิกรรมซึ่งกันและกัน ไม่อาฆาต ไม่พยาบาท ไม่ริษยา ทำจิตให้มี**พรหมวิหารธรรม คือ มีคุณธรรม ๔ ประการ แล้วแผ่ให้กระจายไปยังศัตรูที่คิดร้ายด้วยความมี......**

เมตตา แปลว่า ความรัก

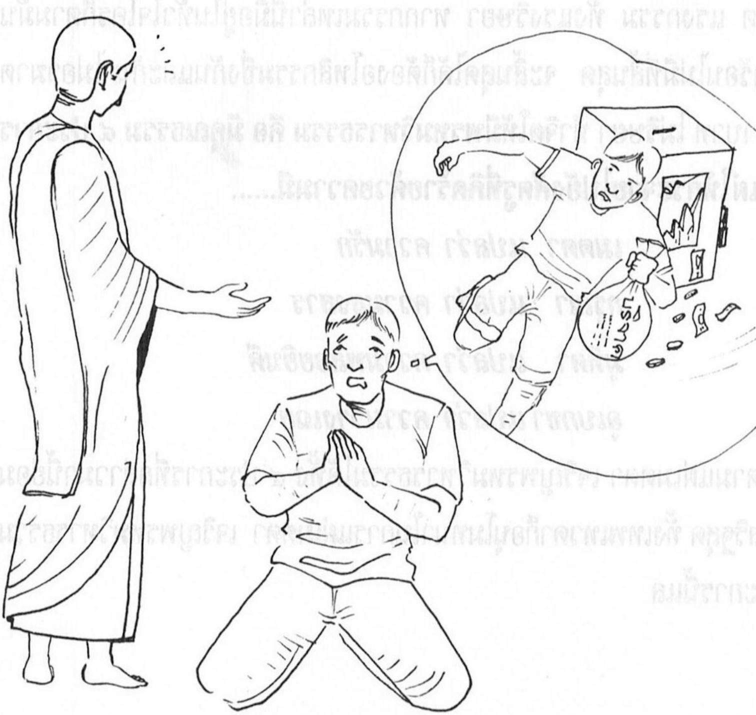
กรุณา แปลว่า ความสงสาร

มุทิตา แปลว่า ความพลอยยินดี

อุเบกขา แปลว่า ความวางเฉย

ใครก็ตามแผ่เมตตา เจริญพรหมวิหารธรรมได้ทั้ง ๔ ประการที่กล่าวมานี้ย่อมประเสริฐสุด ทั้งเทพเทวดาก็อนุโมทนาในการแผ่เมตตา เจริญพรหมวิหารธรรม ๔ ประการนี้แล

การทำความดีมากๆ ย่อมเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตคนเราได้
พลิกชะตาของตัวเองจากร้ายกลายเป็นดี
แต่ไม่ควรคาดหวังผลจนเกินกำลัง ต้องค่อยเป็นค่อยไป
เหมือนปลูกต้นไม้ก็ต้องหมั่นรดน้ำเช้า-เย็น

รับเคราะห์

เมื่อไม่นานมานี้ (ประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๒) คลินิกมูลนิธิศรีรัตนโกสินทร์ ซึ่งเปิดให้บริการรักษาโรคแพทย์แผนปัจจุบันโดยไม่เก็บค่ารักษาหรือค่ายาใดๆ ทั้งสิ้น หน้าห้องจ่ายยาจะมีตู้รับบริจาคอยู่หนึ่งตู้ใครก็ตามเมื่อมารักษาพยาบาลหรือบุคคลอื่นใดที่ต้องการทำบุญก็เอาเงินหยอดลงในตู้ยาดังกล่าว สังเกตเห็นและเห็นเป็นประจำทุกวันว่าเวลาใครก็ตามจะหยอดเงินลงในตู้ เขาเหล่านั้นจะต้องจบเงินท่วมหัวอธิษฐานตามใจปรารถนาทุกรายไป กล่าวได้ว่าไม่มีรายใดเลยที่ไม่จบอธิษฐานเงินก่อนจะหยอดตู้ ณ วันหนึ่งซึ่งไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่าคลินิกแห่งนี้จะถูกงัดเพราะฝีมือของบุคคลใดก็ไม่ทราบ ความสูญเสียที่เกิดขึ้น ตู้รับเงินบริจาคถูกงัดกุญแจ เอาเงินในตู้รับบริจาคไปเกือบหมดคงเหลือแต่เศษสตางค์ไม่กี่บาท ในเรื่องนี้หลายคนทราบและให้แจ้งความไว้เป็นหลักฐาน แต่ในความคิดแล้วแจ้งไปก็เท่านั้นทั้งยังจะเสียหายถึงชุมชุนและส่วนรวม แต่ที่น่าเสียดายมากกว่าเงินที่คนร้ายเอาไปก็คือ เอาโรคภัยไข้เจ็บ นานาชนิดติดไปด้วย น่าสงสารคนที่กระทำอย่างนั้น สืบเนื่องจากคนแต่ละคนต่างจบเงินอธิษฐานเงินขอให้โรคภัยไข้เจ็บจงหายอย่าได้เกิดขึ้นกับเขา ขอให้โรคภัยไข้เจ็บจงหายสิ้นไปด้วยอำนาจแห่งการบริจาคเงินครั้งนี้ แล้วลองคิดดูแล้วกันว่าเงินจำนวนเท่าไรคนจำนวนกี่ร้อยคนที่บริจาคเงินใส่ไปในตู้นั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เท่ากับคนที่งัดเอาเงินจากตู้บริจาคก็เอาโรคภัยไข้เจ็บไปโดยปริยาย เพราะแรงอะไรไม่เท่ากับแรงกรรม แรงอธิษฐานอย่างแรงกล้านั่นเอง

ต่อมา ปี ๒๕๔๓ มีบุคคลคนหนึ่งได้มาหาหมอที่คลินิกแห่งนี้ด้วยโรคไข้หวัดใหญ่ หมอก็รักษาพยาบาลฉีดยาให้โดยไม่มีการเก็บเงินค่ายาหรืออื่นใด อีก ๒ วันต่อมาคนดังกล่าวก็มาหาหมออีกแต่คราวนี้เป็นโรคปอดบวมหมอก็รักษาพยาบาลให้เหมือนคนไข้ทั่วๆ ไป เมื่อเวลาผ่านไปไม่ถึงอาทิตย์คนดังกล่าวก็มาพบหมออีก คราวนี้เป็นโรคน้ำท่วมปอด ครั้งนี้หมอแนะนำให้ไปรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาล รักษาอยู่นานวันทีเดียว หมอเจ้าของไข้แปลกใจมากเมื่อรักษาโรคนั้นหาย โรคนี้ก็เข้ามาแทรก เมื่อโรคที่เข้ามาแทรกหายโรคใหม่ก็เข้ามาแทนจึงเป็นการรักษาที่ยาวนาน จวบจนกระทั่งผู้เป็นแม่ของคนไข้ที่คอยเฝ้าดูแลรักษาลูกสุดที่รัก ตามประสาแม่ลูกที่เอื้ออาทรซึ่งกันและกัน นานวันไปผู้เป็นแม่ก็เกิดไม่สบายเข้ารักษาที่โรงพยาบาล ปรากฏว่าเป็นโรคมะเร็งระยะเริ่มแรก ทั้งแม่ทั้งลูกต้องช่วยตัวเองดูแล้วน่าสงสารยิ่งนัก วันหนึ่งมีคนคุ้นเคยมานิมนต์ให้ไปรับสังฆทานที่โรงพยาบาล พบคนไข้ที่นอนเหมือนคนตายซาก ยกมือไหว้แล้วจับถังสังฆทานถวายเมื่อรับถวายเสร็จเรียบร้อยแล้ว คนไข้ก็ขอเวลาส่วนตัวสนทนาด้วย เมื่อสนทนาพูดคุยสักพักหนึ่งสิ่งที่ไม่คาดคิดก็กลับได้ยินได้ฟังตามคำสารภาพผิด สำนึกผิด คนไข้เล่าว่าเขาผิดไปแล้วเขาได้เข้าไปงัดตู้เงินบริจาคในคลินิกมูลนิธิฯ ได้เงินจำนวน ๒ หมื่นกว่าบาท ส่วนหนึ่งได้นำไปให้แม่จับจ่ายใช้สอยโดยที่แม่ไม่รู้ที่มาของเงินเลย ส่วนเงินที่เหลือก็นำไปเที่ยวตามประสาของเด็กหนุ่มวัยรุ่น และแล้วผมก็ต้องประสบชะตากรรมอย่างที่เห็นอยู่นี้ ผมไม่กล้าเล่าให้ใครฟังเพราะอายผู้คน แต่เดี๋ยวนี้ขณะนี้ ผมกำลังได้รับผลกรรมที่ผมได้กระทำไว้ ผมนึกไม่ถึงเลยว่ากรรมที่ทำไปแล้วนั้นจะส่งผลไปถึงแม่บังเกิดเกล้าของผมด้วย เด็กหนุ่มถามว่า **"เป็นไปได้หรือเปล่าที่แม่ต้องมาร่วมรับเคราะห์ที่ผมทำโดย**

แม่ไม่รู้เรื่องเลย” เมื่อได้ฟังเช่นนั้นทำเอาใจหายวาบ นึกไม่ถึงว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างนี้ ได้แต่ปลอบใจให้กำลังใจคนไข้ให้มีกำลังใจต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บ คนไข้มองหน้าแล้วก็เกิดความสงสารอย่างจับใจ เด็กหนุ่มผู้ที่นอนอยู่บนเตียงคนไข้ยกมือขึ้นไหว้แล้วก็พูดด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบาว่า **“ผมสบายใจมากที่ได้สารภาพบาปกรรมที่ผมได้ทำไป”** จากนั้นจึงลาคนไข้กลับวัด ปล่อยให้เขาได้พักผ่อนสืบไป

เรื่องที่เล่ามานี้ไม่น่าเชื่อแต่ก็เป็นไปแล้ว จะเห็นได้ว่าเงินที่คนเขาจบบริจาคทำบุญซื้อยาเพื่อคนไข้นั้นมันแรงด้วยการอธิษฐานเพียงใด จึงไม่น่าสงสัยว่าคนไข้รายนี้ทำไมจึงมีโรคแทรกซ้อนมากมาย ทั้งแม่ก็ยังรับโรคภัยไปกับลูกชายที่ก่อขึ้นด้วยอย่างนี้แหละที่เรียกว่า **“รับเคราะห์ รับกรรม รับโรคภัยไข้เจ็บ ด้วยแรงอธิษฐานของคนจำนวนมาก”** อย่างนี้ไม่ต้องไปสะเดาะเคราะห์ ไม่ต้องไปรดน้ำมนต์-อาบน้ำมนต์ ไม่ต้องไปดูว่าพระราหูเสวยอายุหรือพระอาทิตย์แทรก บอกได้อย่างชัดเจนว่าเป็น **“โรครับเคราะห์กรรม ผลกรรมส่งผลอย่างเร็วพลัน”** จึงขอฝากเรื่องนี้ไว้เพื่อประเทืองปัญญา

ไม้ไผ่ยังต่างปล้อง พี่น้องยังต่างใจ
แล้วเธอกับฉัน หรือจะมีใจตรงกัน

ขำไม้ไผ่

วันนี้ได้นั่งอยู่ในกลดข้างกอไผ่ เมื่อมีลมพัดโชยมาต้นไผ่ย่อมอ่อนไหวไปกับกระแสลม ได้บรรยากาศอันบริสุทธิ์ เวลาลมพัดกระโชกต้นไผ่หลายๆ ต้นย่อมเสียดสีไปมาฟังดูชื่นใจ ต้นไผ่นับเป็นพืชชนิดหนึ่งที่หน่อของมันเป็นอาหารชั้นยอดของมนุษย์ ส่วนใบของมันนำไปทำหรือปรุงเป็นยารักษาโรคอีกประการหนึ่งใบไผ่นำไปห่อขนมบะจ่าง หากหน่อของไผ่ไม่ถูกมนุษย์ตัดนำไปเพื่อประโยชน์อื่นใดถ้าปล่อยให้หน่อมันโตขึ้นก็จะกลายเป็นต้นไผ่จากต้นหนึ่งก็จะเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ เป็นก่อไผ่ซึ่งประโยชน์จากไผ่นี้นำไปใช้ได้หลากหลายประโยชน์ ลำต้นของมันนำไปผ่าทำแคร่นั่งนอนอย่างสุขสบายส่วนหนึ่งของไม้ไผ่นำไปเป็นไม้มงคลเวลาลงเสาเข็มปลูกบ้านที่เรียกว่า **"ไม้ไผ่ศรีสุข"** ส่วนลำต้นของมันก็นำไปบรรจุข้าวเหนียวแล้วเผาที่เรียกกันว่า **"ข้าวหลาม"** ลำต้นส่วนอื่นยังนำไปทำขลุ่ยเป่าเสียงไพเราะยิ่งนัก หากผ่าไม้ไผ่ขนาดใหญ่ออกเป็น ๒ ส่วนแล้วเจาะรูให้คนขึ้นไปเหยียบที่เรียกกันว่า "ไม้ไผ่เพื่อสุขภาพ" จึงนับได้ว่าไผ่มีคุณประโยชน์กับชีวิตคนไม่น้อยทีเดียว หากไม้ไผ่มันพูดได้ แล้วคนถามมันว่า **"ไผ่มันกลัวอะไรมากที่สุด"**

๑. กลัวคนตัดหรือ ? ไม่ใช่ เพราะเมื่อคนตัดแล้วมันก็แตกหน่อได้อีกแพร่ขยายพันธุ์ต่อไปได้

๒. กลัวไฟไหม้หรือ ? ไม่ใช่ เพราะไฟไหม้รากมันหยั่งลึกลงไปในดินมันก็ยังมีโอกาสเจริญเติบโตได้

๓. กลัวน้ำร้อนลวกหรือ ? ไม่ใช่ เพราะน้ำร้อนลวกมันก็อับเฉาไม่ตายทั้งหมดยังสมานแผลให้เจริญเติบโต

แล้วถ้าถามต้นไผ่ว่ามันกลัวอะไรมากที่สุด ? มันคงตอบว่า มันกลัว "ต้นไผ่ด้วยกันเองมากที่สุด" เพราะอะไร ก็เพราะหากคนตัดต้นไผ่ไปแล้วนำเอาลำต้นไปทำด้ามขวาน แล้วขวานนี้เองเมื่อต่อด้ามให้มันแล้วมันก็จะฟัน ถาก จาม กอไผ่ อย่างชนิดที่เรียกว่าไม่มีเหลือให้มันได้สืบพันธุ์ต่อไปอีก

เมื่อเทียบต้นไผ่สิ่งที่ไผ่มันกลัวที่สุดก็คือพวกเดียวกันเอง ฉันใดก็ดีคนที่เป็นศัตรูของประเทศหรือคนต่างชาติ ต่างศาสนา ไม่น่ากลัว แต่สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือ **"พวกเดียวกันเอง"** เพราะพวกเดียวกันเองนั้น รู้หน้าไม่รู้ใจ ปากปราศรัย น้ำใจเชือดคอ ต่อหน้าชื่นชมยินดี ลับหลังกล่าวร้ายให้ช้ำใจ หรือ ต่อหน้ามะพลับ ลับหลังตะโก พวกเดียวกันเองนี่แหละช่างน่ากลัวเสียยิ่งกระไรนัก

ขวาน เมื่อได้ต่อด้ามไผ่แล้วมันดีแต่จามคนอื่น ฟันคนอื่น ถากถางคนอื่น แต่ขวานอีกเช่นกันไม่สามารถจามตัวมันเองได้ ไม่สามารถถากถางตัวมันเองได้ ดีแต่จามผู้อื่น คนอื่น เปรียบเช่นคน ดีแต่สอนผู้อื่น แนะนำผู้อื่นแต่สอนตัวเอง แนะนำตัวเองไม่ได้ช่างหน้าอับอายขายหน้ายิ่งนัก

หลักการปกครองกล่าวถึงไผ่ ไว้ตอนหนึ่งว่า "สระน้ำ ต้นยอ กอไผ่"

อันการปกครองคนนั้นต้องมีทั้งพระเดชพระคุณ บางครั้งก็ต้องทำเหมือนคนตาบอด หูไม่หนวก ก็จำต้องทำเป็นคนหูหนวก ปากไม่เป็นใบ้บางครั้งก็ต้องทำเป็นคนใบ้ จึงจะเอาชนะใจลูกน้องได้ โบราณจึงสอนว่า **"คนเรา จะเอาศัตรูมาเป็นมิตร หรือจะเอามิตร ไปเป็นศัตรู"** คิดเอาเถิด

ให้ชื่นใจ เพราะใต้กอไผ่นี้มันมีขุยไผ่ มีทั้งสัตว์เล็กสัตว์น้อย นานาชนิดชอนไช คุ้ยเขี่ยหาอาหารกินตามประสาของสัตว์ ส่วนมนุษย์ก็ช่างมีมันสมองจับสัตว์เหล่านั้นไปกินเป็นอาหารอันโอชะเช่นหนอนต้นไผ่ที่แถวภาคเหนือจับหนอนเหล่านี้มาทอดขายมีราคาแพงคนก็ชอบซื้อกินเพราะเป็นอาหารเลิศรส เพราะฉะนั้นมนุษย์เราเอ๋ยช่วยกันรักษาต้นไผ่ไว้ให้มันขยายพันธุ์กันบ้าง มิฉะนั้นอนาคตคนไทยจะหาหน่อไม้เป็นอาหารไม่ได้ และหากไม่ช่วยกันทำนุบำรุงไม้ไผ่ไว้บ้างต่อไปไม่นานคนคงจะหาเครื่องประดับ เครื่องเรือนที่ทำจากไผ่ไม่ได้จึงขอฝากไว้เป็นแง่ขบคิดในข้อเขียนทั้งปวงนี้หากไตร่ตรองแล้วเห็นจริง เป็นจริงดังกล่าวช่วยกันอนุรักษ์ต้นไผ่กันบ้าง หากผิดพลาดคลาดเคลื่อนไม่ต้องจิตต้องใจท่านผู้อ่านแล้วไซร้ขอได้โปรดปล่อยให้ผ่านพ้นไปอย่าเก็บนำมาขบคิดให้รกสมองระวังจะเป็นโรคประสาทด้วยซ้ำไป

อีกประการหนึ่งไม้ไผ่เมื่อใช้หลายๆ ลำนำมาผูกรวมกันเป็นแพล่องลอยตามน้ำไปไหนต่อไปไหนตามที่ต้องการ คำพูดคำหนึ่งที่ชอบกล่าวถึงเสมอว่า **"ขาดพ่อเหมือนถ่อหัก ขาดแม่เหมือนแพแตก"** ถ่อก็ตามแพก็ตาม ล้วนใช้ไม้ไผ่ทั้งสิ้น ก็การถ่อนั้นต้องใช้ไม้ไผ่ที่เป็นลำยาวพอประมาณและประการสำคัญต้องแข็งแรงจึงจะถ่อแพไปดังเป้าหมายปลายทางได้ หากถ่อเกิดอุบัติเหตุหักเสียก่อนก็ไม่ถึงเป้าหมายปลายทางอย่างแน่นอน ถ่อเขาจึงเปรียบเหมือนพ่อ เพราะพ่อเป็นเสมือนช้างเท้าหน้าคอยทำงานหนักเบาเอาสู้ หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดินเพื่อเงิน จะได้นำมาจุนเจือเลี้ยงครอบครัวลูกแก้วเมียขวัญ ผู้เป็นพ่อต้องมีน้ำอดน้ำทนอาบเหงื่อตากแดดด้วยความแข็งแกร่งอันจะเป็นเหตุให้ถึงจุดหมายปลายทาง แต่ถ้าเกิดล้มลุกคลุกคลาน ล้มหมอนนอนเสื่อก่อนละก็? ท่านเปรียบไว้ว่า **"ถ่อหัก"** จ้ำไม่ไหวถ่อไม่ไปคงปล่อย

ให้แพลอยอยู่ในแม่น้ำลำคลองไร้จุดหมายปลายทาง เขาจึงกล่าวว่าเมื่อขาดพ่อก็เหมือนถ่อหัก

แพแตก อันหมายถึงแม่ผู้เป็นศูนย์รวมใจของลูกทุกคน เหมือนแพต้องนำไม้ไผ่หลายๆ ลำนำมารวมกันผูกติดเหมือนสมานไมตรีเป็นหนึ่งเดียวกัน แม้ใครจะฟัน ใครจะขย่ม แพก็คงรวมเป็นหนึ่งฉันนั้น แยกออกจากกันมิได้ ก็แลพี่น้องร่วมสายโลหิตเดียวกันหากมีความรักใคร่ปรองดองมีเยื่อใยไมตรีต่อกันใครก็ตามจะมายุแยงตะแคงรั่ว พี่น้องก็เป็นหนึ่งอยู่ฉันนั้น คงจะได้คำพูดที่ว่า **"รักกันเราอยู่ แยกหมู่เราตาย"** อันชีวิตพี่น้องยังมีแม่เป็นจุดรวมใจของลูกๆ ฉันใด ลูกก็มีความสุขฉันนั้น หากสิ้นบุญแม่ (แม่ตาย) พี่น้องรวมกันไม่ชิงดีชิงเด่นเรื่องแย่งทรัพย์มรดกแม้พ่อแม่ตายก็ตายอย่างนอนตาหลับ หากพี่น้องชิงดีชิงเด่นแย่งทรัพย์มรดกคนนั้นได้มาก คนนี้ได้น้อย บางรายต้องฟ้องร้องถึงโรงถึงศาลอย่างนี้แหละที่เขาเรียกกันว่า **"แพแตก"** เมื่อแพแตกจากกันก็กลายเป็นไม้ไผ่ลอยไปลอยมาตามน้ำใครเก็บได้ก็นำไปทำสิ่งต่างๆ สุดแต่บุคคลนั้นจะพึงปรารถนา บางรายก็อาจเก็บไม้ไผ่นั้นไปทำฟืนถูกเผาไหม้เป็นเถ้าถ่านหมดคุณค่าจากไม้ไผ่กลับกลายเป็นขี้เถ้าก็เท่านั้นเอง

เรื่องของไม้ไผ่นั้นยังมีอีกมากมาย จึงขอให้คิดให้จงหนักในเรื่องของไม้ไผ่ หรือวันนี้จะเรียกกันว่า **"ยำไม้ไผ่"** ก็คงจะไม่เชยไปเสียทีเดียว อีกประโยคหนึ่งคนมักจะชอบกล่าวกันว่า **"ไม้ไผ่ต่างปล้อง พี่น้องก็ต่างใจ"** เมื่อเป็นดังนี้ แล้วเธอกับฉันหรือจะมีใจตรงกัน...สวัสดี

ในยุคนี้คนชอบยกมือไหว้คนที่มีเงินมีอำนาจ
แต่ทำไม ? ไม่ชอบยกมือไหว้คนดีมีคุณธรรมอันล้ำเลิศ

มักใหญ่ ใฝ่สูง

อันบุคคลที่คิดใฝ่ฝันอยากจะมีกิจการใหญ่โตโดยถูกต้องตามทำนองคลองธรรม เป็นเรื่องที่ดีสังคมต้องการคนเช่นนี้ ในห้วงแห่งความนึกคิดความเป็นจริง บุคคลที่คิดมักใหญ่เป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ปุถุชนที่ยังมีกิเลสตัณหาราคะ ย่อมคิดกิจการใหญ่เพราะตราบใดมนุษย์ยังไม่รู้จักคำว่า **"พอ"** ตราบนั้นก็ยังมักใหญ่อยู่เสมอ ไม่ผิด ไม่แปลก เป็นเรื่องปกติของคน คำว่า **"มักใหญ่"** นั้นตรงกันข้ามกับ **"มักมาก"** คนที่มักมากนั้นแม้จะยกแผ่นดินให้ทั้งหมดก็ยังไม่รู้จักคำว่าพอ ด้วยเหตุฉะนี้ การกระทำของคนจึงพอตั้งเป็นแง่คิดได้ ทั้งยังเป็นคติอุดมการณ์ประจำใจได้ดังนี้ว่า

เราไม่ได้ทำเพื่อลาภสักการะ ฉะนั้นจึงไม่กลัวยากจน
เราไม่ได้ทำเพื่อความเป็นใหญ่ ฉะนั้นจึงไม่กลัวตกต่ำ
เราไม่ได้ทำเพื่อให้ใครยกย่องสรรเสริญ ฉะนั้นจึงไม่กลัวครหานินทา
เราไม่ได้ทำเพื่อโลกีย์สุข (สุขส่วนตัว) ฉะนั้นจึงไม่กลัวทุกข์ยาก

แต่เราทำเพื่ออนาคตอันสดใสของ พระพุทธศาสนา และ ลูกหลาน

เพราะการยึดถืออุดมการณ์เปรียบเหมือนเข็มทิศให้คนมีความคิดริเริ่มทำแต่สิ่งที่ดีงาม แต่ทั้งนี้อุดมการณ์ต้องถูกต้อง เป็นสัมมาทิฐิ อุดมการณ์

ต่างๆ ล้วนแต่จะยกระดับจิตและฐานะของความเป็นคนให้มีมากยิ่งขึ้นหรือมีศีลธรรมประจำใจที่เรียกกันว่า **"คนมีมนุษยธรรม"** ที่เรียกว่ามักใหญ่ก็เพื่อช่วยเหลือสงเคราะห์อนุเคราะห์บุคคลที่ต้อยต่ำกว่าตน นับเป็นเรื่องที่ดีงามทั้งนั้น ส่วนคำว่า **"ใฝ่สูง"** อันธรรมชาติย่อมสร้างทรัพยากร ๓ ชนิด กล่าวคือ

๑. สร้างคนให้มีความดี

๒. สร้างคนให้มีความชั่ว

๓. สร้างคนให้มีทั้งดีทั้งชั่วอยู่ในคนเดียวกัน

ตามภาษาธรรมะเรียกว่า กุศล อกุศล และอัพยากัตตะ คนที่ใฝ่สูงขอให้มีจิตใจที่ใฝ่แต่ดี อย่าดีแต่ใฝ่ชั่ว เพราะคำว่า **"มักใหญ่ ใฝ่สูง"** เป็นคำพูดที่คล้องจองกัน คนที่มักใหญ่ ใฝ่สูงไปในทางที่ผิดเป็นมิจฉาทิฐิ ไม่มีคนยกย่องซ้ำร้ายใครหลงคบค้าสมาคมด้วยก็มีแต่จะพาชีวิตให้ตกต่ำ เหมือนกับไม้ใหญ่โต้พายุ ในที่สุดแม้ไม้จะใหญ่ก็โต้ลมไม่ไหว โค่นล้มจนได้

ในสมัยพุทธกาลก็มีบุคคลที่มักใหญ่ใฝ่สูงในทางที่ผิด ผลที่สุดก็ต้องพ่ายแพ้ภัยธรรมชาติ แพ้ภัยที่ตนเองทำ ได้ผลลัพธ์เป็นความทุกข์อย่างแสนสาหัส

จะขอยกตัวอย่างของความมักใหญ่ใฝ่สูงซึ่งขอแยกออกเป็น ๒ ประเด็นคือ ความมักใหญ่ใฝ่สูงในทางที่ชอบ และความมักใหญ่ใฝ่สูงในทางที่มิชอบ นั่นคือเรื่องพระพุทธเจ้า และเมื่อกล่าวถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็ต้องกล่าวถึงพระเทวทัต

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงประกอบด้วยพระเกียรติยศ เกียรติศักดิ์ และเกียรติคุณ แก่มหาชนสุดจะคณานับได้ พระพุทธองค์ทรงมักใหญ่ใฝ่สูง

ในทางที่จะหาหนทางพ้นทุกข์ ทั้งช่วยหมู่สรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงให้ข้ามพ้นจากความทุกข์ทั้งทางกาย ทางใจ การบำเพ็ญของพระพุทธองค์เพื่อประโยชน์ ๓ ประการ กล่าวคือ

๑. บำเพ็ญพระองค์เพื่ออัตถะจริยา เพื่อโพธิญาณของพระองค์เอง

๒. บำเพ็ญพระองค์เพื่อญาตัตถะจริยา เพื่อประโยชน์แก่วงศาคณาญาติ

๓. บำเพ็ญพระองค์เพื่อโลกัตถะจริยา เพื่อประโยชน์แก่มหาชน

พระพุทธองค์ทรงบำเพ็ญอัตถะจริยา เพื่อโพธิญาณ เพื่อประโยชน์ของพระองค์เองมานับภพนับชาติไม่ถ้วน แม้บางพระชาติจะทรงสำเร็จโพธิญาณ แต่พระองค์ก็ไม่ประสงค์ แต่กลับทรงประสงค์เพื่อหมู่ชนเป็นอันมาก การบำเพ็ญโพธิญาณอย่างพระชาติใกล้ๆ เช่น เมื่อเสวยพระชาติเป็นพระเวสสันดร ทรงบริจาคทั้งพระราชโอรส พระราชธิดา พระมเหสี เพื่อเพียรพยายามที่จะสำเร็จโพธิญาณ ครั้งเมื่อเสด็จจุติจากเทพเวสสันดรมาประสูติเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ทรงมีแต่ความสุขจะหาความทุกข์สักน้อยนิดก็ไม่มี ด้วยการหล่อหลอมของบารมี จึงเสด็จออกบวช การบวชของพระองค์ในสมัยนั้นต้องบำเพ็ญทุกรกิริยา ทรมานพระองค์เองเพื่อมุ่งหวังให้สำเร็จโพธิญาณ พระองค์ทรงแสวงหาความจริงถึง ๖ ปี ก่อนที่จะตรัสรู้เพื่อจะก่อเกิดประโยชน์แก่พระองค์หรือที่เรียกกันว่า **"แสวงหาโมกขธรรม"** ด้วยแรงสัตยาธิษฐานประกอบกับมหากุศลเจตนาจึงค้นพบอริยสัจ ๔ คือหนทางแห่งการบรรลุความจริง ยกระดับจิตจากปุถุชน เป็นพระโสดาบัน เป็นพระสกทาคามี (สะกะทาคามี) เป็นพระอนาคามี เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยพระองค์เอง การปฏิบัติดังกล่าวนี้จึง

เรียกว่าเพียรปฏิบัติเพื่อประโยชน์ของพระองค์เอง

เพียรปฏิบัติเพื่อวงศาคณาญาติ เมื่อพระพุทธองค์บรรลุธรรม ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ทรงเสด็จโปรดพระประยูรญาติเพื่อให้ได้รู้แจ้งเห็นจริงตามที่พระองค์ทรงตรัสรู้ ยิ่งไปกว่านั้นทรงเสด็จโปรดพระพุทธมารดาบนสรวงสวรรค์ จึงเป็นเหตุให้หมู่เทพเทวดา อันมีพระพุทธมารดาเป็นองค์ประธาน ได้รู้แจ้งเห็นจริงตามที่พระองค์ทรงตรัสรู้ในอมตธรรม ดังกล่าวแบบย่นย่อนี้จึงสงเคราะห์เข้าในการเพียรปฏิบัติเพื่อวงศาคณาญาติ หรือที่เรียกว่า **"ญาตัตถะจริยา"** นั่นเอง

เพียรปฏิบัติเพื่อประโยชน์สุขแก่มหาชน เมื่อทรงตรัสรู้แล้ว ธรรมที่ทรงตรัสรู้นั้นลึกซึ้งสุขุม คัมภีรภาพเป็นอย่างยิ่ง ยากที่มนุษย์ปุถุชนจะรองรับรสพระสัทธรรมนั้นได้ แต่ด้วยพระปัญญาญาณ ทรงรู้ถึงสภาวะจิตของมวลมนุษย์ทุกรูปทุกนาม ด้วยเหตุนี้จึงทรงเสด็จโปรดปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ เมื่อปัญจวัคคีย์ได้รู้แจ้งแทงตลอดในรสพระธรรมแล้วขอบวชเป็นพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ตลอดพระชนมายุของพระพุทธองค์ ๔๕ พรรษาทรงเสด็จแสดงธรรมให้หมู่มนุษย์ได้รู้แจ้งเห็นจริงบรรลุคุณธรรมเป็นพระอรหันต์ เป็นจำนวนมาก ทั้งยังทรงวางรากฐานแก่นแท้ของพระพุทธศาสนาให้ปรากฏแก่หมู่มนุษย์ได้พึ่งพิงอาศัยรสพระธรรม ตราบเท่าทุกวันนี้ อย่างนี้เรียกว่าเพียรปฏิบัติเพื่อชาวโลกหรือที่เรียกว่า **"พระมหากรุณาธิคุณ"**

ดังที่ได้กล่าวมานี้ถ้าจะกล่าวว่า พระพุทธองค์ทรงมักใหญ่ใฝ่สูง เพื่อมวลสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงก็คงจะได้ เพราะความมักใหญ่ใฝ่สูงอันเป็นสัมมาทิฐิของพระองค์ก็เพื่อเวไนยสัตว์ เพื่อให้หมู่มนุษย์ได้ ข้ามพ้นโอฆะสงสารมิต้องเวียนว่ายตายเกิดให้ต้องได้รับทุกข์เข็ญ หรือบางครั้งมีสุขแต่ก็มิใช่สุขแบบ

โลกุตตรสุข ตรงกันข้ามกับโลกีย์สุข ที่เป็นสุขชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้นเอง

ส่วนการ "มักใหญ่ ใฝ่สูง" ของพระเทวทัตนั้น ตามประวัติกล่าวว่าเป็นพระโอรสของพระเจ้า สุปปพุทธะ เป็นเชษฐภาดา (พี่ชาย) ของพระนางพิมพาซึ่งเป็นพระชายาของสิทธัตถราชกุมาร สำหรับเจ้าชายเทวทัตนั้นออกบวชพร้อมกับพระอนุรุทธ์ พระอานนท์ และช่างกัลบกอุบาลี ดังกล่าวมานี้บุคคลที่ออกบวชพร้อมกันล้วนแต่ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ยกเว้นพระเทวทัตเท่านั้น ถึงกระนั้นก็ตาม พระเทวทัตก็ได้สำเร็จฌานโลกียอภิญญา นับว่ามักใหญ่ใฝ่สูงพอสมควร แต่แล้วอกุศลก็เข้าสิงสถิตในดวงจิตของพระเทวทัต จึงเป็นเหตุให้เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นผิดเป็นถูกอยากมักใหญ่ใฝ่สูงในทางที่ผิด ถึงกับยุยงพระเจ้าอชาตศัตรูให้ทำร้ายพระพุทธเจ้า ก่อเรื่องวุ่นวาย ทำลายสังฆมณฑล ทำสังฆเภท ทำโลหิตุปบาท ในที่สุดความมักใหญ่ใฝ่สูงในทางที่ผิดก็แพ้ภัยตัวเอง บั้นปลายชีวิตของพระเทวทัตถึงกับขอเป็นใหญ่แทนพระพุทธเจ้าเสียเอง สุดท้ายก็ถูกแผ่นดินสูบทีละนิดทีละน้อย กระทั่งเหลือเพียงคางเท่านั้นจึงสำนึกผิดขอถวายคางเป็นพุทธบูชาเท่านั้นเอง นี่แหละคือผลของความมักใหญ่ใฝ่สูงในทางที่ผิด ต้องตกนรกหมกไหม้ชั่วกัปชั่วกัลป์ แม้พระพุทธองค์จะไม่ถือโทษโกรธเคืองแม้แต่เพียงเท่าผงธุลี **แต่กรรมที่แปลว่าการกระทำ ย่อมจำแนกสัตว์ให้เลวและประณีต** แม้แผ่นดินก็มิให้อภัยแก่ผู้ที่มักใหญ่ ใฝ่สูงในทางที่ผิดเฉกเช่นพระเทวทัต ที่มีแต่ความโหดร้ายทารุณ คิดแต่ทำลายล้างพระพุทธองค์ ตรงกันข้ามกับพระพุทธเจ้าที่ทรงมีแต่น้ำพระทัยที่เปี่ยมล้นด้วยพระเมตตา กรุณาหยั่งลึกในดวงจิตของมนุษย์ดังกล่าวมานี้ **จงเลือกเอาเถิดว่าจะ "มักใหญ่ใฝ่สูง" แบบพระเทวทัต หรือแบบพระพุทธเจ้าของเรา**

แง่คิด

จะได้แผ่นดินทั้งหมดกับคนอกตัญญู
ก็ยังไม่เป็นที่พึงพอใจกับคนเนรคุณคน
คนเราต้องคิดเสมอว่าทำอะไรที่ชั่วๆ แล้ว
ต้องกลัวบาป ลงโทษ
ต้องกลัวสังคม ลงโทษ
ต้องกลัวกฎหมาย ลงโทษ

ฟัก หรือ แฟง

เมื่อไม่กี่วันมานี้หนังสือพิมพ์รายวันได้ลงข่าวเรื่องฟักหรือแฟงจำไม่ค่อยได้ เนื่องจากต้นฟักได้เลื้อยขึ้นไปบนหลังคาบ้านและออกลูกขนาดใหญ่เป็นเหตุให้คนตกใจ สนใจ เห็นเป็นเรื่องแปลกประหลาด เพราะคนไทยมักเป็นพวกกระต่ายตื่นตูม มีผู้คนแห่กันไปดูฟักดังกล่าว ทั้งหวังไปขอหวยกับลูกฟักด้วยซ้ำไป อย่าว่าแต่ฟักเลย แม้วัวออกลูกมามีหัวคล้ายจระเข้ก็พากันไปขอหวย ที่เป็นเช่นนี้อาจเพราะวัวกินหญ้าที่ยังมีสารเคมีติดอยู่กับหญ้าก็เป็นเหตุให้ลูกของมันออกมาผิดปกติ แต่คนที่ไม่ผิดปกติ กลับผิดปกติพากันแห่ไปดู ไม่ได้ไปดูความแปลกประหลาดที่ผิดธรรมชาติ ไปดูเพื่อขอหวยกับสัตว์ประหลาดเพียงเท่านี้เอง อย่างนี้ไม่เรียกว่าคนผิดปกติแล้วจะไปเรียกว่ากระไรดี ?

เมื่อกล่าวถึงฟักดังกล่าวที่มันมีลูกโตใหญ่ จะเป็นไปได้ไหมว่าเพราะมันได้ดินดี ได้ปุ๋ยดี และเมื่อมันมีลูกเจ้าของก็ไม่รู้ กว่าจะรู้ลูกฟักมันก็ใหญ่โตเจ้าของจึงคิดว่าเป็นเรื่องแปลก จะได้แง่คิดอะไรจากเรื่องของฟักหรือแฟงกันบ้าง ก็ฟักหรือแฟงเมื่อลูกมันเล็กรสชาติของมันก็จืดไม่มีรสเปรี้ยว เผ็ด ขม หวาน คงมีแต่รสจืดเท่านั้นเอง ครั้นเมื่อฟักหรือแฟงลูกมันใหญ่มันก็มีรสชาติดังกล่าวมาข้างต้น คงไม่เปลี่ยนแปลงเป็นรสชาติอื่นไปได้ ฟักแฟงจะอ่อน จะกลางอ่อนกลางแก่ หรือแก่ มันก็จืดชืดสนิทไม่มีรสอื่นใด คนเฒ่าคนแก่เขาจึงมักตำหนิคนว่า **"อย่าโตฟักโตแฟง"** นอกเสียจากมนุษย์

จะเก็บฟักแฟงนำไปแกงจืดหรือ แกงคั่วหรือผัด แล้วเติมน้ำปลา เติมน้ำส้ม เติมพริก ปรุงให้ได้รสชาติฟักแฟงจึงจะมีรสชาติขึ้นบ้างแล้วนำฟักแฟงที่ปรุงเสร็จเรียบร้อยนั้นขึ้นโต๊ะเป็นอาหารจานเด็ดของมนุษย์ ฉะนั้นชีวิตจึงไม่ควรทำตัวให้เป็นประเภทโตฟักโตแฟง จะทำให้ไร้คนมอง จะไร้คุณค่าของความเป็นคน ถ้าชีวิตคนหนักก็ไม่เอา เบาก็ไม่สู้ หนาวก็บ่นเกียจคร้าน ร้อนก็บ่นทำอะไรไม่ได้ หน้าฝนก็บ่น ขอพักผ่อนก่อน ถ้าปฏิบัติดังนี้ไม่ต้องไปหาหมอดูบอกได้เลยว่า "จนไปจนตาย" จึงไม่ผิดอะไรกับ **"โตฟักโตแฟง"**

....

คตินำคิด

การศึกษามีความสำคัญก็ตาม
แต่ก็มิใช่เป็นเครื่องวัด ซึ่งคุณธรรมของ..คน

ต้องยอมรับความจริง
อย่าหยุดนิ่งอยู่กับที่
จงมองโลกในแง่ดี
ดำเนินชีวิตตามสายกลาง

เพราะเหตุนั้น

ครั้งหนึ่ง พระพุทธเจ้าเสด็จพระพุทธดำเนินผ่านพระสงฆ์จำนวนหนึ่ง พระพุทธองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นพราหมณ์ผู้หนึ่ง

จึงตรัสกับพราหมณ์ผู้นั้นว่า "การเป็นอยู่ของพราหมณ์สุขสบายดีอย่างไรหรือไม่"

พราหมณ์ผู้มีนามว่า "ราธะพราหมณ์" กราบทูลว่า "ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระพุทธเจ้าสุขสบายดีอยู่ มีความประสงค์อยากจะบวชในพระพุทธศาสนา แต่ไม่มีพระสงฆ์รูปหนึ่งรูปใดที่จะสงเคราะห์ให้ได้บวชตามความประสงค์" ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะสืบเนื่องจากราธะพราหมณ์เป็นผู้มีอายุมากแล้วจึงไม่มีใครสงเคราะห์ พระพุทธเจ้าได้สดับดังนั้น จึงมีพระพุทธฎีกาตรัสเรียกพระสงฆ์ทั้งปวงมาประชุมกัน เมื่อพระสงฆ์ประชุมพร้อมเพรียงกันแล้ว

พระพุทธองค์ตรัสว่า "ใครเห็นประโยชน์หรือพระคุณของราธะพราหมณ์ผู้นี้บ้าง"

ในที่ประชุมนั้น พระสารีบุตรได้กราบทูลพระพุทธองค์ว่า "ข้าพระองค์เห็นประโยชน์และพระคุณของราธะพราหมณ์ผู้นี้พระพุทธเจ้าข้า"

พระพุทธองค์ตรัสถามพระสารีบุตรว่า "เธอเห็นประโยชน์อันใดของราธะพราหมณ์ผู้นี้"

พระสารีบุตรกราบทูลว่า "ก็ราธะพราหมณ์ผู้นี้เคยใส่บาตรให้ข้า

พระองค์หนึ่งทัพพี” เมื่อพระพุทธองค์ได้สดับคำกราบทูลของพระสารีบุตรดังนั้น ทรงอนุโมทนายกย่องพระสารีบุตร ผู้เห็นคุณประโยชน์ของราธะพราหมณ์ จากนั้นทรงอนุญาตให้พระสารีบุตรเป็นพระอุปัชฌาย์บวชให้กับราธะพราหมณ์ ด้วยการสวดญัตติจตุตถกรรมวาจา คือการบวชด้วยการสวดประกาศให้สงฆ์รับรองนับเป็นพระภิกษุรูปแรกที่ได้บวชด้วยการสวดญัตติจตุตถกรรมวาจา เมื่อราธะพราหมณ์ได้บวชแล้ว ได้ทำตนเป็นที่น่าเลื่อมใสไม่นานก็ได้บรรลุคุณธรรมเป็นพระอรหันต์ แม้พระราธะจะบวชเมื่อชราก็ตาม แต่ท่านก็ปฏิบัติตนเป็นพระที่ว่าง่ายสอนง่าย ตั้งใจรับฟังคำสั่งสอนมีความสุภาพอ่อนโยน ก็พระราธะท่านนี้ได้รับการยกย่องจากพระพุทธองค์ว่าเป็นเลิศในเรื่อง **“เป็นผู้ว่าง่าย สอนง่าย”**

เรื่องดังกล่าวมานี้จะเห็นได้ว่าบุคคลใดยังมีประโยชน์ คนที่ได้ประโยชน์ก็เอื้ออำนวยประโยชน์ เมื่อหมดประโยชน์เขาก็ไม่ใยดี เช่นราธะพราหมณ์พอชราภาพหรือแก่ลงก็ไม่มีใครใยดี ถูกทอดทิ้ง ถึงกับต้องไปอาศัยพระท่านยังอัตภาพให้มีชีวิตอยู่ได้ ครั้นอยากจะบวชก็ไม่มีใครช่วยเหลือสงเคราะห์ให้สมประสงค์ ด้วยบุญบารมีที่ทำไว้ด้วยการใส่บาตรกับพระสารีบุตรเพียงข้าวทัพพีก็ยังมีพระคุณแก่พระสงฆ์เป็นอันมาก จึงเป็นเหตุให้ราธะพราหมณ์สมประสงค์

เมื่อหันมาดูในสังคมปัจจุบัน จะมีสักกี่คนที่จะเป็นเฉกเช่นพระสารีบุตร ในสมัยนี้แม้พ่อแม่ก็ถูกทอดทิ้งเป็นว่าเล่น คนที่ยังมีประโยชน์ก็ได้รับการดูแล คนที่หมดประโยชน์ก็ถูกนำไปฝากไว้ในบ้านพักคนชรามีจำนวนไม่น้อยเหมือนกัน ในสมัยก่อนโจรผู้ร้ายจะไปปล้นบ้านเรือนใครก็ตาม หากไปหลบแดดหลบฝนร่มไม้ชายคาบ้านเรือนใครก็ตาม โจรเหล่านั้นจะถือว่าเจ้าของเรือนนั้นมี

พระคุณยิ่งนัก จะไม่มีการปล้นบ้านหรือโจรกรรมบ้านเรือนนั้นตลอดชีวิต เพราะได้รับพระคุณจากร่มไม้ชายคาในบ้านเรือนนั้น ซึ่งตรงกันข้ามกับสมัยนี้ บุญคุณ พระคุณ จะมีหลงเหลืออยู่ในจิตใจของความเป็นคนมากน้อยเพียงใด หากสังคมไทยยังไม่กระตือรือร้นให้ธรรมะกลับคืนสู่จิตใจ ให้อยู่ในกมลสันดานของประชาชน โลกมนุษย์เราจะเป็นอย่างไร? ลองคิดดูแล้วเอาแง่มุมมองในเรื่องราธะพราหมณ์เข้ามาประกอบภายในจิตใจมนุษย์ดูบ้างจะเป็นไรไป คงไม่เสียหายมิใช่หรือ? ผลลัพธ์กลับจะทำให้สังคมไทยเป็นสังคมไทยจริงๆ น่าอยู่ น่าอาศัย ไปไหนมาไหนก็เจอแต่คนยิ้มย่องผ่องใส ไม่หน้าบูดหน้าเบี้ยวเป็นหน้าม้าหมากรุก เพราะหน้าคนเหล่านั้นมีธรรมะ มีเสน่ห์ แต่ตรงกันข้ามหากหน้าใครไม่มีธรรมะไม่มีเสน่ห์ มีแต่เสนียด ก็ไม่น่าคบค้าสมาคมด้วยซ้ำไป สังคมไทยเราได้รับอิทธิพลวัฒนธรรมมาจากเรื่องราวในพระพุทธศาสนาเป็นอันมาก แม้แต่การปกครอง การยกระดับให้คนเสมอกันเท่าเทียมกันก็ล้วนแต่นำมาจากหลักพระธรรมวินัยทั้งสิ้น แล้วอย่างนี้เราจะไม่ยกย่องเชิดชูเกียรติคุณพระพุทธศาสนาหรอกหรือ? ยิ่งในเรื่องของความกตัญญู คนใดไร้ซึ่งความกตัญญู คนนั้นไม่มีความเจริญ หากเราเห็นบุคคลใดตกต่ำหรือประสบเหตุเภทภัยลองศึกษาชีวิตของบุคคลนั้นดูบ้างว่าเบื้องหลังของชีวิตเขาทำอะไรไว้บ้าง มีความกตัญญูหรือมีความเนรคุณที่เขาผู้นั้นได้กระทำไว้ทั้งในปัจจุบันและในอดีต แล้วนำเอามาเป็นแง่คิดดำเนินชีวิตก็จะมีคุณค่ามหาศาล ในเรื่องของพระ สารีบุตร จะเห็นได้ว่ามีพระอรหันต์เพียงสององค์เท่านั้น ที่ผู้คนเข้าไปในอุโบสถหรือที่อื่นใดจะเห็นพระพุทธรูปอยู่ตรงกลาง มีพระสาวกสององค์นั่งประนมมือ องค์หนึ่งซึ่งอยู่ทางขวาของพระพุทธเจ้าคือพระสารีบุตร หากจะคิดว่าเพื่อประกาศให้ผู้คน

รู้ถึงความกตัญญูเพียงข้าวทัพพีเดียวแล้วให้ผู้คนเอาอย่างของพระสารีบุตร สังคมเราจะเจริญรุ่งเรืองมากกว่าที่เป็นอยู่อย่างแน่นอน ไม่เชื่อลองทำดู เพราะเป็นเรื่องที่พิสูจน์ได้อย่างชัดเจน ขอฝากไว้เพียงเท่านี้ สาธุ ภันเต ฯ

คติจากใจ

คนเลี้ยงควาย ถ้าต้องการให้ควายโต ต้องหมั่นไปดูเรื่อยๆ ถ้าให้คนอื่นไปดูหรือนำควายไปเลี้ยง ควายจะโตช้าอย่างไม่ต้องสงสัย คนที่เป็นชาวพุทธต้องเข้าถึงธรรมะอย่างแท้จริง อย่าเข้าถึงธรรมะแบบงูๆ ปลาๆ มิฉะนั้นจะหาแก่นแท้ของศาสนาพุทธมิได้

ช้างม้าเมียมิ่งเงินทอง
ตัวมิตายจักปองย่อมได้
ชีวิตสิ่งเดียวของหายาก
ใช่เทียนได้ดับแล้วจุดคืน

พุทรา

พุดซา **หรือ พุทรา** เป็นชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่งบางต้นก็สูงใหญ่ มีลูกกลมบ้างรีบ้าง กิ่งก้านมีหนามจะเห็นมีปลูกอยู่ทั่วๆ ไปซึ่งลูกของมันมีรส เปรี้ยว หวาน ขม ฝาดหรือบางลูกมีทั้งอมเปรี้ยวทั้งอมหวาน นับว่าเป็นพุทราไทยแท้ๆ ชนิดหนึ่ง ราคาแพงบ้างถูกบ้างตามฤดูกาล ครั้งหนึ่งได้ไปกราบนมัสการหลวงพ่อพระมงคลบพิตร อำเภอเมือง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เมื่อเดินเลยจากองค์หลวงพ่อไปไม่ไกลนัก พระเณรที่ไปด้วยกันเอ่ยถามขึ้นว่า ทำไม? ที่อยุธยาเขาจึงปลูกพุทราเป็นจำนวนมากนับร้อยๆ ต้น ทั้งสถานที่ดังกล่าวก็เป็นสถานที่ท่องเที่ยวด้วย ทำไมถึงไม่ปลูกต้นไม้ที่มีสีสันอื่นๆ ให้สวยสดงดงามให้สมกับเป็นเมืองมรดกของโลก เมื่อได้ยินได้ฟังดังนี้แล้วก็ปล่อยให้คำถามล่วงเลยไปตามลมตามแล้ง และก็ไม่มีใครให้คำตอบได้ เมื่อขึ้นรถเพื่อเดินทางกลับ จึงได้ถามและทบทวนเรื่องต้นพุทราพร้อมทั้งได้เล่าให้พระเณรฟังว่า เคยได้ยินได้ฟังมาว่า ในสมัยที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ทรงกระทำยุทธหัตถีกับฝ่ายพม่า โดยการทรงช้างใช้ง้าวเป็นอาวุธ ปรากฏว่าช้างทรงของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พลาดท่าเสียหลักถอยหลังไป พอดีช้างทรงเชือกนั้นไปชนกับต้นพุทราและหนามพุทราได้ทิ่มแทงถูกช้างทรงของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เมื่อช้างถูกหนามพุทราทิ่มก็ตกใจถึงกับเดินหน้าวิ่งเข้าใส่ฝ่ายพม่า ส่วนฝ่ายพม่าเห็นดังนั้นก็เสียทีถอยร่นไม่เป็นท่า เมื่อสมเด็จพระนเรศวรเห็นดังนั้นจึงใช้ง้าวที่เป็นอาวุธเกี่ยวฟันคอของข้าศึกถึงกับเสียชีวิตบนคอช้างในครั้งนั้น

ด้วยเหตุนี้เมื่อสมเด็จพระนเรศวรมหาราช กระทำยุทธหัตถีได้รับชัยชนะเหนือฝ่ายตรงข้าม เมื่อเสด็จกลับผ่านเมืองอยุธยา จึงทรงรับสั่งให้ผู้คนปลูกพุทราไว้ทั่วเมือง ก็เพราะต้นพุทรานี้มีคุณกับช้างที่สมเด็จพระนเรศวรทรงอยู่นั้น จึงเป็นเหตุให้ได้ชัยชนะ อีกประการหนึ่ง เขาเล่าว่าเมื่อทหารของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเดินทัพมาถึงเมืองอยุธยา ทหารขาดเสบียงอาหาร แม่ทัพนายกองเห็นต้นพุทราตามรายทางมีลูกขึ้นเต็มต้นจึงให้ทหารเก็บพุทรากินเป็นอาหาร ทั้งยังให้ทหารเหล่านั้นกลืนกินเม็ดพุทราเข้าไปด้วย เพื่อให้ท้องมันหนักจะได้ไม่เกิดความหิว ปรากฏว่าเมื่อทหารขับถ่ายออกมาก็เป็นเม็ดพุทราเพราะเม็ดพุทรามันไม่ย่อยเหมือนอาหารชนิดอื่นๆ จึงเป็นเหตุให้เม็ดพุทรานั้นได้เพาะพันธุ์เจริญเติบโตเป็นต้นพุทราทั่วเมืองอยุธยา เรื่องที่กล่าวมานี้จะจริงหรือไม่จริง ไม่ขอยืนยันเนื่องจากเคยได้ยินได้ฟังมานานปีแล้ว แต่ก็รู้ไว้ใช่ว่าใส่บ่าแบกหามมิใช่หรือ

แม้องค์พระพุทธมงคลบพิตร ก็ยังมีเรื่องเล่าขานกันว่า ก่อนที่จะเสียกรุงศรีอยุธยา หลวงพ่อพระมงคลบพิตรยังมีน้ำพระเนตรไหลออกจากพระเนตร ประชาชนเห็นดังนั้นก็ได้แต่เศร้าสลดใจ สะเทือนใจยิ่งนัก อีกไม่กี่วันต่อมากรุงศรีอยุธยาก็แตก ทำให้เสียเมืองแก่ข้าศึก จะเห็นได้ว่าแม้องค์พระพุทธรูปที่มีเทพยดาอารักษ์ปกป้องก็ยังคอยบอกเหตุเภทภัยให้ผู้คนรับรู้เหตุการณ์ ร้าย-ดี ดังกล่าวมา แล้วคนในชาติที่คอยเป็นเสี้ยนหนามของแผ่นดินที่คอยเป็นไส้ศึกคอยกอบโกยเอาแต่ผลประโยชน์อย่างหน้าด้านๆ ฉ้อราษฎร์บังหลวง ค้ายาบ้าทำลายทรัพยากรบุคคลในชาติของตนเอง ไม่สำนึกในพระคุณของแผ่นดิน ไม่สำนึกในวิญญาณของความเป็นไทย อย่างนี้ไม่เลวยิ่งกว่า..... แล้วจะเทียบกับสิ่งใดดี แต่ถ้าใครคิดได้กลับจิตกลับใจยัง

ไม่มีคำว่าสาย เพราะเขากล่าวกันว่า "คนชั่วกลับตัวเป็นคนดีได้ ชาวโลกยกย่องสรรเสริญ แต่ คนดีกำลังทำความชั่ว ชาวโลกเขาประณาม"

การทำยุทธหัตถีระหว่างสมเด็จพระนเรศวรมหาราช กับ พระมหาอุปราชา ที่ทรงได้ชัยชนะนั้นกระทำเมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๑๓๕ ด้วยเหตุนี้ทางราชการจึงประกาศให้วันดังกล่าวเป็นวัน "กองทัพไทย" ตราบเท่าทุกวันนี้

ฝากให้คิด

เรือลำใหญ่ลอยน้ำได้ฉันใด แต่ถ้าเรือมีรอยรั่วเพียงน้อยนิดเรือทั้งลำก็จมได้ ถ้าเปรียบถึงคนอยู่ในลำเรือทำตัวเป็นรอยรั่วแล้ว ชาติทั้งชาติก็ล่มจมได้ ฉันนั้น ?

กรุงเทพ บางกอก

คนคนไทยมักจะเรียกกันสั้นๆ ว่า **"กรุงเทพฯ"** ดั้งเดิมนามของกรุงเทพมีชื่อเต็มๆ ว่า **"กรุงเทพมหานคร บวรรัตนโกสินทร์ มหินทรายุธยา มหาดิลก ภพนพรัตน์ราชธานีบุรีรมย์ อุดมราชนิเวศมหาสถาน อมรพิมานอวตารสถิตย์ สักกะทัตติยะวิษณุกรรมประสิทธิ์"** ครั้นรัชสมัยรัชกาลที่ ๔ ทรงโปรดให้แก้จาก บวรรัตนโกสินทร์ มาเป็น อมรรัตนโกสินทร์ ตราบเท่าทุกวันนี้ ชื่อเมืองหลวงของประเทศไทยนับเป็นชื่อที่ยาวมากที่สุดในโลก ทั้งคนไทยทั้งคนต่างชาติจึงนิยมเรียกกันสั้นๆ ว่า "กรุงเทพฯ หรือ กรุงเทพมหานคร" ส่วนคำว่า **"บางกอก"** มักเรียกกันในหมู่คนบ้านนอกเช่น "ฉันจะไปบางกอก" แต่ในยุคที่ปฏิวัติ คำพูดคำจากันของคนบ้านนอกก็ได้ปฏิวัติโดยปริยาย คำว่าบางกอกจึงไม่ค่อยได้ยินได้ฟัง มักจะได้ยินคำว่ากรุงเทพ มากกว่าคำว่าบางกอก ส่วนคำว่าบางกอกนั้นในอดีตผู้คนมักจะเรียกฝั่งธนบุรีว่า **"บางกอก"** อันที่จริงฝั่งธนบุรีหากจะเรียกขานเต็มๆ เขาก็จะเรียกกันว่า **"ธนบุรีศรีมหาสมุทร"** และเมื่อย้ายเมืองหลวงไปอยู่อีกฝั่งหนึ่งที่เรียกกันว่าฝั่งพระนคร จึงมักจะเรียกแยกกัน ฝั่งธนบุรีคนบ้านนอกเรียกกันว่า "บางกอก" ส่วนฝั่งพระนครเรียกว่า "กรุงเทพ" และเมื่อทางราชการได้รวมเอาจังหวัดธนบุรีกับจังหวัดพระนครรวมเข้าด้วยกันแล้วจึงเรียกกันว่า **"นครหลวงกรุงเทพธนบุรี"** ที่สุดก็มารวมเรียกว่า **"กรุงเทพมหานคร"** ตราบเท่าทุกวันนี้

อีกทั้งคำว่า "บางกอก" ก็เป็นชื่อของเรือพระที่นั่งของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ครั้งเมื่อเสด็จประพาสต่างประเทศเป็นครั้งที่ ๒

ช่วยชุมชนแออัด ขจัดมลพิษ แก้ปัญหารถติด ทุกชีวิตรื่นรมย์

ในบ้านเมืองที่นับว่าเจริญถึงที่สุดก็คงไม่พ้นกรุงเทพมหานคร แต่ก็เต็มไปด้วยชุมชนที่แออัด ยัดเยียดอยู่กันเป็นสลัมจำนวนไม่น้อย อันที่จริงแล้วคนที่เกิดในฝั่งธนบุรีและฝั่งพระนครแท้ๆ ก็คงมีไม่มากเท่าใดนัก แต่เนื่องจากคนต่างจังหวัดก็มุ่งหน้าหวังจะมาทำมาหากินเพื่อความอยู่รอดและความร่ำรวยเป็นที่หวัง เพราะเหตุนี้กรุงเทพมหานครเมืองหลวงอันศรีวิไลจึงเป็นที่แออัดเต็มไปด้วยแหล่งสลัมจำนวนไม่น้อย แม้กระทั่งใต้สะพานก็ยังมีผู้คนทำที่พักอาศัย จะเห็นอยู่ทั่วๆ ไป ถึงแม้ทางกรุงเทพมหานครและหน่วยงานต่างๆ จะระดมความคิดช่วยกันแก้ไขก็ช่วยได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้ ความทรงทราบถึงพระเนตรพระกรรณ จึงทรงมีพระราชดำริดำเนินงานโครงการเพื่อผู้คนเหล่านี้หลากหลายโครงการ ในการแก้ปัญหาไม่ให้กรุงเทพมหานครเมืองหลวงของประเทศไทยเป็นชุมชนแออัด พูดง่ายๆ ว่าไม่พ้นเบื้องพระยุคลบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พ่อหลวงของชาวไทย

ขจัดมลพิษ ไม่ว่าบ้านเมืองไหนที่เจริญทั้งผู้คน วัตถุย่อมเจริญติดตามกันมาเป็นเงาตามตัว ในกรุงเทพมหานคร วันหนึ่งๆ มีรถวิ่งไปมานับล้านๆ คัน แต่ละคันปล่อยควันพิษจากท่อไอเสียออกสู่ถนนเป็นเหตุให้ผู้คนที่สัญจรไปมาต้องกล้ำกลืนสูดเอาอากาศที่เป็นพิษเข้าสู่ร่างกายอย่างไม่รู้ตัว ผลที่ตามมาคือโรคภัยไข้เจ็บ ปีหนึ่งๆ รัฐต้องเสียงบประมาณเพื่อรักษาพยาบาลมิใช่น้อย แม้กรุงเทพมหานครจะรณรงค์ปลูกต้นไม้ทั่วกรุงเทพฯ ก็ยังไม่เพียงพอ ยิ่งนับวันรถก็ยิ่งมากขึ้น ในแต่ละวันรถจะติดยาวเหยียดจึงกล่าวได้ว่าใครอยู่

กรุงเทพฯ ไม่รู้จักคำว่ารถติดคนนั้นไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ หน่วยงานต่างๆ ก็พยายามต่อต้านรถที่ปล่อยควันดำอยู่เสมอๆ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเกิดโครงการพระราชดำริปลูกต้นไม้ถวายในหลวง เพื่อขจัดมลพิษ ที่คอยคร่าชีวิตเพื่อนมนุษย์ในกรุงเทพมหานครเมืองหลวงของประเทศ จึงขอกล่าวว่า **"ขจัดมลพิษก็ไม่พ้นพระเจ้าอยู่หัว พ่อหลวงของชาวไทย"**

แก้ปัญหารถติด ในประเทศไทยประกอบด้วย ๗๖ จังหวัด คงจะไม่มีใครปฏิเสธว่า กรุงเทพมหานคร รถติดที่สุดในประเทศไทย แม้จะมีทางด่วนพิเศษ บางครั้งพอรถขึ้นทางด่วนรถก็ยังติด จึงเป็นเรื่องชินชาของชาวกรุงเทพมหานคร หากจะเอารถที่มีอยู่ในกรุงเทพมหานครนำมาจอดเรียงแถวกันแล้วเชื่อว่าถนนในกรุงเทพมหานครไม่พอจอดรถอย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้โครงการจราจรตามพระราชดำริจึงเกิดขึ้นด้วยพระราชอัจฉริยะของพระองค์ ถนนหลายสายต่างสร้างเพื่อรองรับรถที่จะใช้ถนน สะพานต่างๆ เกิดขึ้นจำนวนมากแต่การสร้างก็เป็นไปด้วยความล่าช้าไม่ทันต่อเหตุการณ์ สะพานหนึ่งซึ่งเป็นโครงการพระราชดำริและเป็นโครงการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงมีพระราชวินิจฉัยและดูแลการก่อสร้างด้วยพระองค์เอง ใช้เวลาสร้างไม่กี่เดือนสะพานดังกล่าวก็เสร็จเรียบร้อย ทรงเฉลิมนามสะพานลอยฟ้านี้ว่า **"ถนนบรมราชชนนี"** ดังกล่าวมานี้ก็ไม่พ้น **"พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พ่อหลวงของชาวไทย"**

ทุกชีวิตรื่นรมย์ มนุษย์ผู้มีจิตใจประเสริฐเพราะได้ยกระดับให้สูงกว่าสัตว์ทั่วๆ ไป และทุกชีวิตก็รักความสุขเกลียดความทุกข์ นี้เป็นหลักสัจธรรมของโลก ทุกสังคมเมื่ออยู่รวมกันย่อมก่อเกิดปัญหา การแก้ไขปัญหามีจุดประสงค์เพื่อให้สังคมมีความสุข มีความรื่นรมย์ อยู่ร่วมกันอย่างยิ้มย่องผ่องใส

มิใช่อยู่กันอย่างหน้าตาเศร้าหมอง ไม่ผ่องใสไร้สง่าราศี ทุกวงการจึงระดมความคิดที่จะหาความผาสุกให้เกิดขึ้นกับสังคมหมู่ใหญ่ เช่นการสร้างสวนหย่อม สวนหลวง ร.๙ สวนรมณีนาถ สวนลุมพินี สวนสะพานสาทร ฯลฯ เพื่อเป็นที่ออกกำลังกายพักผ่อนหย่อนใจของชาวกรุงเทพมหานคร ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อต้องการให้ทุกชีวิตที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครมีชีวิตที่ดีขึ้น ชีวิตจะได้รื่นรมย์ ทั้งนี้ก็คงไม่พ้นโครงการต่างๆ อันเนื่องมาจากพระราชดำริของ **"พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พ่อหลวงของชาวไทย"**

เรามักจะเรียกชื่อกรุงเทพมหานคร เต็มทั้งประโยคถูกต้องไม่ผิดเพี้ยน แต่จะมีสักกี่คนที่จะรู้ว่ากรุงเทพมหานคร เมืองหลวงของไทยมีคำขวัญที่ว่า **"ช่วยชุมชนแออัด ขจัดมลพิษ แก้ปัญหารถติด ทุกชีวิตรื่นรมย์"** ปัจจุบันเป็นดังนี้จริงหรือ ?

เคราะห์ซ้ำ กรรมซัด วิบัติเป็น
เพื่อนบ้านร้าย เมียก็ชั่ว หลังคารั่ว
นายก็ชั่ว ไม่ควรอยู่ ไม่ควรคบ
เพราะจะเสริม เติมเคราะห์ ให้กับตัวเอง

พระสะเดาะเคราะห์

โบราณชาวพุทธที่เชื่อเรื่องสะเดาะเคราะห์เกี่ยวเนื่องด้วยพระเคราะห์เสวยอายุต่างๆ เช่น พระจันทร์เสวยอายุตัวเอง พระราหูแทรกพระอาทิตย์ พระเสาร์แทรกพระอังคาร เป็นต้น เชื่อกันว่าหากพระเคราะห์ต่างๆ เมื่อเสวยอายุตัวเองหรือพระเคราะห์แทรกจะมีอิทธิพลทั้งดีก็มี ทั้งร้ายก็มี ในปัจจุบันนิยมใช้หนังสือมหาทักษา เป็นตำราเกี่ยวกับพระเคราะห์หรือพิธีการสวดนพเคราะห์ สมัยก่อนเมื่อพระเคราะห์เสวยอายุ พระสงฆ์ผู้รู้เรื่องเกี่ยวกับพระเคราะห์ก็จะให้บุคคลนั้นๆ ไปจัดเครื่องตั้งดีพลีถูกสิ่งสำคัญต้องมีพระสะเดาะเคราะห์ตามจำนวนที่พระเคราะห์เสวยอายุหรือตามจำนวนอายุของผู้นั้นแล้วให้เกินสักองค์หรือสององค์ในจำนวนนี้ต้องมีพระเงินพระทองสำหรับพระเงินพระทองในสมัยก่อนใช้ดินเหนียวปั้นเป็นรูปพระองค์เล็กๆ แล้วนำมาทาสีเป็นสีเงิน สีทอง แต้มจุดดำที่พระเนตร ต่อมาเมื่อวิวัฒนาการเจริญขึ้นชาวบ้านพอมีความรู้มากขึ้นก็นิยมปั้นพระเงินพระทอง เมื่อเป็นรูปองค์พระแล้วก็นำแผ่นเงินแผ่นทองคำนำไปรีดให้บางที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วนำมาบุที่องค์พระเงินพระทอง สำหรับพระเงินก็ใช้เงินแท้ๆ บุที่องค์พระพระทองก็ใช้ทองคำแท้ ๆ บุที่องค์พระ จึงรวมกันเรียกว่า “พระเงิน- พระทอง” สำหรับพระเงินพระทองที่ใช้เงินทองแท้ๆ บุเมื่อพระสงฆ์ท่านทำพิธีเสร็จเรียบร้อยแล้วก็มักจะนำพระเงินพระทองไปเก็บหรือฝังในที่อันสมควร เช่น บนหลังคาวิหาร หลังคาโบสถ์ หรือใส่โอ่งฝังดินไว้ หรือบรรจุไว้ที่ฐาน

พระประธานเป็นต้น ส่วนของอย่างอื่นก็นำไปจำเริญน้ำหรือนำไปวางไว้ที่ทางสามแพร่งเป็นต้น

ส่วนคนมั่งมีเงินทองเมื่อจะทำพิธีสะเดาะเคราะห์ก็มักนิยมสร้างองค์พระพุทธรูปขนาด ๓ นิ้ว ๕ นิ้ว ๗ นิ้ว ๙ นิ้ว เพื่อนำมาเป็นพระสะเดาะเคราะห์ พระพุทธรูปก็ย่อมสร้างขึ้นตามยุคตามสมัย เช่นต้นสมัยรัตนโกสินทร์ก็มักสร้างพระพุทธรูปทรงเครื่อง มีลวดลายวิจิตรบรรจงสวยงาม สมัยปัจจุบันนิยมสร้างพระพุทธรูปขนาดต่างๆ กัน เมื่อมีพระพุทธรูป สะเดาะเคราะห์มากขึ้นพระท่านก็ให้เก็บรักษาไว้ในที่อันสมควร ในสมัยปัจจุบันพระสะเดาะเคราะห์สมัยต้นรัตนโกสินทร์ มีหลายวัดที่นำลงมาจากเพดานวิหารหรือเพดานโบสถ์ นำไปเก็บรักษาเข้าพิพิธภัณฑ์นับเป็นสมบัติของวัดที่ควรอนุรักษ์ไว้ แต่หลายวัดไม่น้อยทีเดียวถูกลักขโมยนำออกไปขายตามท้องตลาด น่าเสียดาย บางวัดก็มอบให้ญาติโยมผู้บริจาคทรัพย์ไปบูชาเพื่อรักษาศรัทธาของชาวบ้านเหล่านั้นไว้ อันที่จริงแล้วไม่ถูกต้องนักหากเจ้าอาวาสวัดนั้นๆ เป็นผู้มอบให้จะโดยการบูชาหรือโดยเสน่หาก็ตาม เนื่องจากพระพุทธรูปดังกล่าวเป็นสมบัติของวัดอย่างสิ้นเชิง เมื่อเป็นของวัดก็เท่ากับเป็นของสงฆ์ อันของสงฆ์นั้นตกน้ำไม่ไหลตกไฟ ไม่ไหม้ การจะมอบที่ถูกต้องต้องประชุมสงฆ์ขอมติที่ประชุมสงฆ์ หากสงฆ์เห็นด้วยก็ทำได้หากสงฆ์ไม่เห็นชอบของนั้นย่อมไม่บริสุทธิ์ หรืออีกนัยหนึ่งเขาเรียกกันว่า **"ผาติกรรม"** ต้องเป็นมติของสงฆ์ในอารามนั้นๆ แต่ในปัจจุบันนี้หากจะรายงานพระสงฆ์ระดับปกครองตามลำดับชั้นก็จะดูงามมิใช่น้อย

ต่อไปนี้จะขอกล่าวพระสะเดาะเคราะห์ โบราณนิยมสร้างพระเงินพระทองใช้ดินเหนียวทาสีคงจะเป็นปรัชญาเป็นเครื่องบำรุงจิตใจของชาวบ้าน เมื่อพระสงฆ์ท่านทำพิธีสะเดาะเคราะห์เสร็จเรียบร้อยพระท่านก็นิยมนำพระเงินพระทองไปไว้ที่โคนต้นไม้ใหญ่น้อยภายในวัด ขณะที่ถือพระเงินพระทองมานั้น หากพระหล่นหักคิดว่าคนนั้นหมดเคราะห์เพราะพระหักแล้วก็พ้นเคราะห์ หรือ เมื่อนำพระสะเดาะเคราะห์ไปไว้ที่โคนต้นไม้ เมื่อมีคนนำน้ำมารดต้นไม้หรือเมื่อฝนตกเมื่อน้ำไปถูกกับดินย่อมเกิดปฏิกิริยา ดินที่ถูกปั้นเป็นพระเงินพระทองหรือพระเคราะห์ย่อมละลายกลับกลายเป็นดินไป กลับกลายเป็นปุ๋ยแก่ต้นไม้สืบไป แง่คิดก็คือผู้ที่เป็นเจ้าของพิธี สะเดาะเคราะห์ก็หมดเคราะห์ไปกับพระเหล่านั้นโดยปริยายไป อย่างนี้จึงจะหมดเคราะห์ อย่างนี้จึงเป็นพระเงินพระทองสมัยโบราณ

ปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์โลกเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น พระเงินพระทองที่ถูกจัดสร้างด้วยดินเหนียวปั้นแล้วทาสีเงินสีทอง เป็นพระที่หาซื้อยากยิ่งนัก อาจเป็นเพราะว่าพระเงินพระทองที่สร้างด้วยดินหักง่ายถูกน้ำก็ละลายทำให้ผู้ค้าขาดทุน ด้วยเหตุนี้หรือเปล่า หรือเพราะว่าความสะดวกสบายในการสร้างกลุ่มพ่อค้าจึงใช้พลาสติกสีเงิน สีทอง ปั้นเป็นรูปพระเงินพระทองแล้วนำมาขายใส่ถังสังฆทานก็เห็นอยู่เสมอๆ ผลที่ติดตามมาผู้ประกอบพิธีจะหมดเคราะห์ได้อย่างไร เนื่องจากพระเงินพระทองหล่นก็ไม่หัก ถูกน้ำก็ไม่ละลาย นำไปไว้โคนต้นไม้ก็เป็นเหตุให้ต้นไม้อับเฉาไม่เจริญเติบโต ด้านปรัชญาหมดคุณค่าทุกอย่าง มิหนำซ้ำถ้าพระท่านนำพระเงินพระทองที่เป็นพลาสติกไปจำเริญน้ำ พระเหล่านั้นก็ลอยไปเมื่อชาวบ้านมาเห็นก็บ่นและตำหนิเพราะที่ท่านนำพระเงินพระทองไปจำเริญน้ำ หากนำไปทิ้งขยะคนเก็บขยะก็

ตำหนิติเตียนเพราะไม่งามไม่เหมาะ หากจะนำพระเงินพระทองไปฝังดิน ดินส่วนนั้นก็เสียไปปลูกต้นไม้ไม่ได้ นี้เป็นข้อเสียที่ใช้พระเงินพระทองที่เป็นพลาสติก ทั้งเป็นภาระให้พระท่านเป็นอย่างมาก ผลที่สุดผู้ที่ทำพระเงินพระทองพลาสติกก็ไม่พ้นเคราะห์กลับจะเพิ่มเคราะห์ด้วยซ้ำไป ฉะนั้นเมื่อท่านผู้ใดมีเคราะห์จำเป็นต้องใช้พระเงินพระทองขอได้โปรดคำนึงถึงเรื่องที่กล่าวมานี้ให้จงหนัก อันจะเป็นเหตุให้หมดเคราะห์พ้นเคราะห์หรือเพิ่มเคราะห์ขอให้ท่านโปรดพิเคราะห์ให้จงหนัก อย่ามักง่ายเอาแต่สะดวกมันผิดพิธีรีตอง ผิดการตั้งดีพลีถูกของโบราณ จะเห็นได้เสมอว่าเมื่อคนเจ็บไข้ได้ป่วยคนก็แนะนำให้ถวายสังฆทานให้มีพระเงินพระทองมียารักษาโรคถวายพระนับเป็นสิ่งที่ดีงาม แต่ถ้าอยากจะให้ได้ผล ขอฝากไว้ว่าต้องเป็นพระเงินพระทองที่ปั้นจากดินเหนียวเท่านั้น เพราะดินมิใช่พลาสติก นำไปปลูกต้นไม้จึงงอกงาม ส่วนพลาสติกไม่สามารถหรือกลายสภาพทำให้ต้นไม้เจริญเติบโตได้ เคยเห็นพระบางท่านได้นำพระเงินพระทองที่เป็นพลาสติกนำมาเผาทิ้งจำนวนมากเพราะเก็บไว้ก็ใช้ประโยชน์ไม่ได้ ทิ้งก็ไม่งาม จะจำเริญน้ำก็ถูกตำหนิที่สุดก็นำไปเผาทิ้งขณะที่เผานั้น ผู้ที่เคยนำพระสะเดาะเคราะห์ที่เป็นพลาสติกที่พระท่านนำมาเผานั้นต้องได้รับความร้อนอกร้อนใจดิ้นรนทนทรมานอยู่นานทีเดียว ท่านผู้รู้จึงหาสาเหตุที่เป็นดังนี้ ขณะเดียวกันก็มีเด็กวิ่งมาบอกและคุยกันว่า พระท่านเองนำพระสะเดาะเคราะห์มาเผาทิ้งจำนวนมาก คนที่ร้อนอกร้อนใจนึกได้ทันทีว่าตนเองเป็นผู้หนึ่งที่นำพระเงินพระทองที่เป็นพลาสติกไปประกอบพิธีสะเดาะเคราะห์ เมื่อเป็นดังนี้จึงเป็นสาเหตุสะท้อนให้ตนเองได้รับผลกรรมเนื่องด้วยการเผาพระพลาสติกที่พระท่านนำมาเผาทำลายนั่นเอง จึงฝากไว้ให้ขบคิดอีกข้อหนึ่ง

สำหรับการปล่อยสัตว์เป็นทานบารมีเมื่อคนมีทุกข์ ผู้รู้ก็ให้นิยมไปปล่อยปลาไหลเพื่อเอาแง่คิดว่าให้โรคภัยไข้เจ็บลื่นไหลออกจากร่างกายให้หมดสิ้น ให้เสนียดจัญไรลื่นไหลออกไป ขอให้เงินทองหลั่งไหลเข้ามา ขอให้มิตรสหายหลั่งไหลเข้ามา เพราะปลาไหลชนิดนี้ตัวยาวทั้งมีเมือกลื่นใช้มือจับไม่ได้ จึงเอาเคล็ดตรงลื่นไหลนี้เองถึงอย่างไรก็ตามก็เป็นขวัญกำลังใจของคนที่กำลังขาดกำลังใจ

ส่วนเต่าเป็นสัตว์ที่มีอายุยืนยาวมากผู้คนจึงนิยมปล่อยเต่าเพื่อมุ่งหวังให้ตนเองมีอายุยั่งยืนยาวนานเหมือนดังเต่าก็เท่ากับให้ชีวิตสัตว์เป็นทานอานิสงส์ย่อมได้อายุยืนยาวนานเป็นผลของการให้ชีวิตสัตว์เป็นทาน อันชีวิตเต่านี้เป็นชีวิตที่น่าสงสารเป็นอย่างมาก เมื่อมนุษย์จะกินเต่าต้องจับมันนอนหงายขาชี้ฟ้ากระดองทับดิน จากนั้นจึงใช้ฟืนสุมจุดไฟเผากว่าเต่ามันจะตายคิดเอาแล้วกันว่ามันจะทุกข์ทรมานแค่ไหน และคิดหรือเปล่าว่าเต่ามันจะไม่อาฆาตพยาบาทผู้ที่ทำกับมันเช่นนั้น การปล่อยเต่าคนเรานิยมเขียนชื่อนามสกุลไว้บนหลังเต่าหรือที่กระดองเต่าก็เพื่อมุ่งหวังว่าชื่อและตัวเองจะได้อายุยืนนานแบบเต่า ถ้าเต่าถูกจับไปเผาเพื่อไปเป็นอาหารของคนแล้วชื่อนั้นล่ะจะไม่ร้อนหรือตายไปพร้อมกับเต่าด้วยหรือฝากไว้เพื่อคิด

การปล่อยหอยขม เป็นเคล็ดอีกอย่างหนึ่งที่พระหรือผู้รู้นิยมให้ไปซื้อหอยขมปล่อยเพื่อจุดประสงค์ขอให้ตนเองหรือบุคคลอื่นใด จงอย่าได้มีชีวิตขมขื่นเหมือนอย่างหอยขม ก็นับว่าเป็นขวัญกำลังใจอีกประการหนึ่งทั้งยังได้ให้ชีวิตเป็นทานบารมีอีกอย่างหนึ่งด้วย ก็แลในอดีตมีเรื่องเล่าเป็นนิยายปรัมปราว่าชีวิตหอยขมนี้มันมีเนื้อหุ้มกระดองเปลือกของมัน เมื่อสัตว์ใหญ่น้อยหรือคนเห็นก็จะจับหอยขมมาเป็นอาหาร ชีวิตหอยขมจึงขมขื่นอยู่ร่ำไป กล่าวกัน

ว่าหอยขมก่อนที่มันจะตายเพราะสัตว์อื่น มันได้ตั้งจิตไว้ว่าหากมันเกิดในชาติหนึ่งชาติใดขอให้เปลือกหรือกระดองของมันจงห่อหุ้มเนื้อของมัน มนุษย์หรือสัตว์น้อยใหญ่จะได้ไม่จับมันไปเป็นอาหาร ครั้นมันเกิดมาชาติใหม่ชีวิตมันก็สมปรารถนาเพราะมันมีกระดองหรือเปลือกห่อหุ้มเนื้อของมัน แต่แล้วมนุษย์ก็ยังจับมันไปกินเป็นอาหาร ก่อนจะนำมันไปทำอาหารต้องเอามีดตัดก้นมันทิ้งก่อนแล้วจึงนำไปแกงที่เรียกกันว่า "แกงหอยขม" หรือหอยจุ๊บนั่นเอง หอยขมมันจึงก้มหน้ารับชะตากรรมตลอดไปแม้ผู้ใดจะกรวดน้ำทำบุญอุทิศให้มันหอยขมนี้มันก็ไม่ขอรับบุญนั้นมันจึงก้มหน้าอยู่ตลอดเวลา ผู้รู้จึงนิยมให้ข้อคิดว่าเมื่อผู้ใดปล่อยหอยขม อธิษฐานอย่าให้ชีวิตขมขื่นแบบหอยขมเลย และต้องตั้งสัตย์ว่าตลอดชีวิตนี้จะไม่กินหอยขมอีกตลอดไป ถ้าเป็นอย่างนี้หอยขมจึงจะรับส่วนบุญที่มนุษย์กรวดน้ำส่งไปให้ ก็แลการปล่อยหรือการให้ชีวิตเป็นทานบารมี เป็นการเพิ่มบุญ เป็นการเสริมบุญ เป็นการต่อบุญ เป็นการทำบุญให้กับตนเอง ทำแล้วเป็นเหตุให้อายุตนเองยืนยาว เป็นการต่ออายุเมื่ออายุของตนจะถึงฆาต

ในสมัยพุทธกาลมีสามเณรรูปหนึ่ง ซึ่งเป็นลูกศิษย์พระสารีบุตรเถระประพฤติดี ประพฤติชอบตลอดมาแต่แล้วก็หนีกฎแห่งกรรมไม่พ้น พระสารีบุตรเถระหยั่งรู้ด้วยญาณวิเศษว่าสามเณรจะต้องมรณภาพภายใน ๗ วัน พระสารีบุตรเถระจึงอนุญาตให้สามเณรรูปนี้ไปเยี่ยมโยมมารดาโยมบิดาเพื่อมุ่งหวังให้โยมมารดา-บิดา ของสามเณรได้เห็นสามเณรเป็นครั้งสุดท้ายแต่พระสารีบุตรเถระมิได้บอกสามเณรว่าสามเณรจะถึงฆาต สามเณรเข้ากราบลาพระสารีบุตรเถระเพื่อออกเดินทางกลับบ้านไปเยี่ยมมารดา-บิดาฯ ระหว่างทางที่สามเณรเดินกลับบ้านนั้นมีหนองน้ำที่แห้งขอดอยู่ สามเณรได้

เห็นหนองน้ำที่แห้งขอดนั้น ในน้ำที่เหลืออยู่น้อยนิดมีปลาน้อยใหญ่ที่กำลังดิ้นทุรนทุรายเพราะกำลังจะขาดน้ำบวกกับความร้อนของพระอาทิตย์ที่กำลังแผดเผามายังปลานั้น สามเณรได้เห็นภาพนั้นเกิดความสงสารปลาที่กำลังจะตายเป็นอย่างมาก สามเณรจึงใช้ชายจีวรของตนช้อนปลาเหล่านั้นแล้วไปปล่อยในหนองน้ำใหม่ที่เต็มไปด้วยน้ำอย่างอุดมสมบูรณ์ เมื่อปล่อยปลาเสร็จเรียบร้อยสามเณรก็เดินทางต่อไปเพื่อเยี่ยมโยมมารดา- บิดา เมื่อเยี่ยมเสร็จเรียบร้อยแล้วสามเณรก็ได้ร่ำลาโยมทั้งสองกลับไปยังสำนักของพระสารีบุตรเถระสืบไป ครั้นถึงวันที่สามเณรถึงฆาตหรือถึงวันมรณะของสามเณรปรากฏว่าสามเณรหามรณภาพไม่ เป็นเหตุให้พระสารีบุตรเถระเกิดความสงสัยว่าสามเณรรูปนี้ถึงฆาตแล้วทำไมจึงไม่มรณภาพ พระสารีบุตรจึงถามสามเณรว่าระหว่างทางกลับบ้านเยี่ยมโยมมารดา -บิดา พบเห็นสิ่งใดบ้าง สามเณรก็กราบเรียนเล่าถวายพระสารีบุตรเถระว่าได้เห็นปลากำลังจะตายจึงใช้ชายจีวรช้อนปลาแล้วไปปล่อยในที่มีน้ำอุดมสมบูรณ์ พระสารีบุตรเถระทราบดังที่สามเณรเล่าถวายจึงทราบทันทีว่าเป็นเพราะบุญที่สามเณรได้ปล่อยปลาจึงแคล้วคลาดปลอดภัย เป็นการทำบุญต่ออายุให้กับตนเองด้วยเหตุนี้พอถึงฆาตก็ไม่ถึงฆาต คงเป็นเพราะสาเหตุนี้ชาวพุทธจึงนิยมปล่อยนกปล่อยปลาไถ่ชีวิตโค-กระบือ เพื่อทำบุญให้ตนเอง แต่สำหรับผู้ขายนกที่ประพฤติผิดโดยให้นกที่ขายให้ผู้ซื้อนำไปปล่อย ขณะที่เลี้ยงนกเพื่อจะขายได้ให้นกกินอาหารแต่ผสมกัญชาไปด้วยทำให้นกเกิดติดกัญชา เมื่อมีผู้ซื้อนกไปปล่อยแล้วไม่นานนกก็จะบินกลับมายังที่เดิมเพื่อเป็นเครื่องมือให้คนขายมีนกขายสืบไปอย่างนี้เป็นการสร้างบาปกรรมของผู้ขายระวังกรรมนั้นมีจริง กรรมจะส่งผลให้ลูกตนเองติดกัญชา ติดยาบ้า ที่สุดก็เป็นคนค้ายาบ้า ค้ากัญชา อย่างนี้

เป็นผลแห่งกรรมที่สืบทอดถึงลูกตนเองด้วยซ้ำไป บางครั้งลูกตนเองไม่รู้เรื่องในบาปกรรมที่พ่อแม่ได้ทำไว้แต่ก็สืบทอดถึงกันหรือมิฉะนั้นบุพกรรมในอดีตชาติก็ทำร่วมกันมา จึงเป็นเหตุส่งผลให้ถึงภพปัจจุบันชาติ

ดังกล่าวมานี้ พระสะเดาะเคราะห์ การปล่อยปลาไหล การให้ชีวิตเป็นทาน การปล่อยหอยขม การปล่อยเต่า ดังกล่าวมานี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นที่เป็นเครื่องประกอบในพิธี **“สะเดาะเคราะห์เสริมชะตาชีวิต”** จากร้ายให้กลายเป็นดีจากดีอยู่แล้วจะได้ดียิ่งๆ ขึ้นไป สิ่งเหล่านี้จึงเป็นเรื่องที่น่าขบคิดและนำไปไตร่ตรองว่ามีเหตุผล มากน้อยเพียงใด ที่กล่าวมานี้จะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่ก็น่าพิสูจน์ว่าผลลัพธ์ จะออกมาเป็นผลบุญคือความสบายใจหรือไม่ หากไม่เชื่อก็ไม่ควรลบหลู่เพราะสรรพสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เมื่อยังพิสูจน์ไม่ได้ นักวิทยาศาสตร์ก็ยังไม่ปฏิเสธจนกว่าเขาเหล่านั้นจะพิสูจน์ได้เฉกเช่นทุกวันนี้ จึงขอฝากไว้ว่าจงคิดแต่เรื่องดีๆ อย่าดีแต่คิดเรื่องชั่ว ๆ จะทำให้จิตมัวหมองและรันทดใจอยู่ร่ำไป ฯ

น้ำพระธรรม	ล้ำเลิศ	ประเสริฐแน่
ใช้รดแก้	การชวย	สวยทุกที
รดที่ใจ	ดวงใจ	ใสสะอาด
อย่าเลิกร้าง	ห่างวัด	หัดฟังธรรม

บาตรน้ำพระพุทธมนต์

ตามตำนาน **“รัตนสูตร”** สมัยหนึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ กรุงราชคฤห์ พระยาลิจฉวีได้นำเครื่องบรรณาการไปถวายพระเจ้าพิมพิสาร แห่งกรุงราชคฤห์ เพราะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ที่เมืองนี้ เพื่อขออนุญาตอัญเชิญเสด็จพระพุทธเจ้าไปยังเมืองไพศาลี เนื่องจากเมืองไพศาลีเกิดทุพภิกขภัยชาวเมืองเดือดร้อนเป็นอันมากโดยเฉพาะภัยทั้งสามประการประกอบด้วย

๑. ทุพภิกขภัย ข้าวแพง มนุษย์ตายด้วยขาดอาหาร

๒. อมนุษย์ภัย มนุษย์ต้องตายด้วยภัยแห่งอมนุษย์เบียดเบียน

๓. โรคภัย มนุษย์ต้องตายด้วยโรคต่างๆ มือหิวาตกโรคเป็นต้น

การทูลเชิญเสด็จพระพุทธเจ้าเพื่อให้พระองค์เสด็จไปขจัดภัยต่าง ๆ ดังกล่าวมา พระพุทธเจ้าทรงรับอาราธนาเสด็จไปยังเมืองไพศาลี พระพุทธเจ้าเสด็จจากเมืองราชคฤห์ไปยังเมืองไพศาลี ระหว่างทางเสด็จระยะทางไกล ต้องรอนแรมนานถึง ๘ วัน การเสด็จครั้งนี้พร้อมด้วยพระสงฆ์จำนวน ๕๐๐ รูปที่ตามเสด็จ

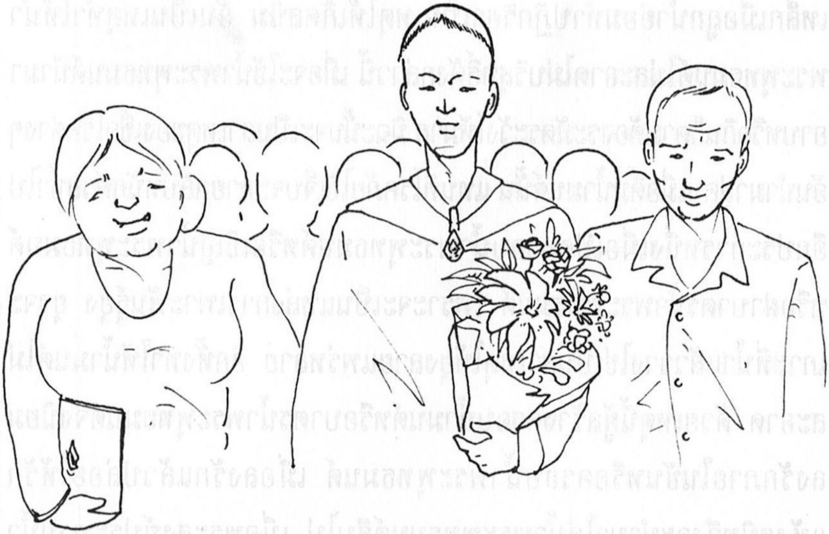
เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จถึง ณ เมืองไพศาลี ปรากฏว่าฝนตกลงมาท่วมถึงเข่า น้ำฝนที่ตกลงมาได้พัดพาเอาสิ่งปฏิกูลที่สกปรกอันมีซากศพเป็นต้นไปกับน้ำฝนที่ตกลงมาห่าใหญ่ลงสู่แม่น้ำคงคา พระอินทร์ และหมู่เทพ

เทวดาที่คอยเฝ้าพระพุทธเจ้าอยู่ ณ ที่หนทางเสด็จ ฝ่ายพวกอมนุษย์พอเห็นท้าวสหัสสเนตรก็พากันหลีกหนีไปหมด เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จถึงทวารเมืองไพศาลีทั่วพระนครก็ปราศจากโรคภัยพิบัติทั้งปวง

ด้วยเหตุนี้หรือเปล่าเมื่อเวลาชาวพุทธประกอบพิธีทำบุญ จึงตั้งบาตรเพื่อให้พระสงฆ์ทำน้ำพระพุทธมนต์ในบาตรเพราะเป็นภาชนะของพระอันเป็นปัจจัยสำคัญของพระในการเที่ยวบิณฑบาต ท่านผู้รู้และนิยมจึงสร้างครอบน้ำพระพุทธมนต์เพื่อใช้ประกอบกิจในพระพุทธศาสนาตราบเท่าทุกวันนี้ หากบ้านเรือนใครไม่มีบาตรหรือครอบน้ำพระพุทธมนต์ ก็ใช้ขันพานรองหรือภาชนะที่สมควรให้พระสงฆ์ท่านสวดมนต์ทำน้ำมนต์ตราบเท่าทุกวันนี้ ครอบน้ำพระพุทธมนต์จึงอาจมาจากสาเหตุนี้ก็เป็นไปได้ ปัจจุบันครอบน้ำพระพุทธมนต์จึงขอความอนุเคราะห์สงเคราะห์จากท่านให้ช่วยสร้างเพื่อไว้ใช้ในงานมงคลต่างๆ ของบ้านเรือนนั้นๆ เมื่อเครื่องรางของขลังเจริญรุ่งเรืองขึ้นก็กำหนดกฎเกณฑ์ว่าต้องมีเลขยันต์นานาประการเช่น ต้องมีพระยันต์เทพชุมนุมที่ฝาครอบน้ำพระพุทธมนต์ ต้องมีดวงตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าอยู่ในครอบน้ำพระพุทธมนต์ เพื่อให้เป็นความขลังศักดิ์สิทธิ์เป็นกำลังใจกับผู้เป็นเจ้าของครอบหรือขันน้ำพระพุทธมนต์ จะยึดถือเกณฑ์ใดก็ล้วนแต่เป็นสิริมงคลทั้งนั้น

อนึ่ง ในปัจจุบันนี้โลกวิวัฒนาการก้าวไกลเป็นอันมากผิดกับสมัยก่อนท่านบูรพาจารย์เมื่อท่านทำน้ำมนต์เสร็จก็ตั้งบาตรน้ำมนต์หรือครอบน้ำมนต์ไว้ที่หน้าโต๊ะหมู่บูชาเพื่อประพรมน้ำแก่ผู้ที่มีทุกข์ร้อนเพื่อขวัญกำลังใจ น้ำพระพุทธมนต์นั้นต้องสะอาด แต่ปัจจุบันน้ำพระพุทธมนต์บางแห่งสกปรกภายในครอบน้ำพระพุทธมนต์มีตะไคร่ติดเป็นเมือกบ้าง น้ำตกตะกอนบ้างสิ่ง

เหล่านี้ล้วนนำมาซึ่งความสกปรกจึงขอให้ท่านผู้ใช้ครอบน้ำพระพุทธมนต์จงระมัดระวังให้จงหนัก โดยเฉพาะครอบหรือขันตลอดถึงบาตรที่ทำมาจากเหล็กเมื่อถูกน้ำย่อมทำปฏิกริยาเป็นเหตุให้เกิดสนิม อันเป็นเหตุทำให้น้ำพระพุทธมนต์ไม่สะอาดไม่บริสุทธิ์ดังกล่าวนี้ เมื่อจะใช้น้ำพระพุทธมนต์นำมาอาบหรือกินก็ตามต้องระมัดระวังให้มาก มิฉะนั้นจะเป็นสาเหตุของเชื้อโรคต่างๆ อันนำมาสู่คนเมื่อดื่มน้ำมนต์นั้น แทนที่โรคภัยไข้เจ็บจะหายกลับหนักด้วยซ้ำไป อีกประการหนึ่งเมื่อเปิดครอบน้ำพระพุทธมนต์หรือเชิญน้ำพระพุทธมนต์หรือฝาบาตรน้ำพระพุทธมนต์ เพราะจะเป็นแหล่งการเพาะพันธุ์ยุง ยุงจะเกาะที่น้ำแล้ววางไข่เป็นสาเหตุให้ยุงลายแพร่หลาย อีกทั้งทำให้น้ำมนต์ไม่สะอาด ด้วยเหตุนี้ผู้สร้างครอบน้ำมนต์หรือบาตรน้ำพระพุทธมนต์จึงนิยมลงรักภายในขันหรือครอบน้ำพระพุทธมนต์ เมื่อลงรักแล้วปล่อยให้รักแห้งสนิทจึงจะนำมาใส่น้ำพระพุทธมนต์สืบไป เมื่อพระสงฆ์ประพรมน้ำพระพุทธมนต์จึงไม่นิยมแหงนหน้าหรือมองไปที่องค์ประธานประพรมน้ำมนต์ เพราะเมื่อประพรมน้ำมนต์แล้วจะเข้าตาซึ่งในน้ำมนต์นั้นอาจมีผงหรือสิ่งเล็กน้อยกระเด็นเข้าตาไปด้วย เพื่อความปลอดภัยก้มศีรษะสักหน่อยให้น้ำพระพุทธมนต์จดลงบนศีรษะจะเป็นมงคลกว่าไหม?

อนาคตของเราอยู่ที่การศึกษา ชาติจะเจริญรุ่งเรืองได้
เด็กและเยาวชนของประเทศชาติต้องมี การศึกษาดี
และ พร้อมด้วยคุณธรรมในศาสนา การศึกษาไม่มีคำว่า "สาย"
ฉะนั้นจงรีบเร่งศึกษาตั้งแต่บัดนี้ แล้วอนาคตจะโชติช่วงชัชวาล

ปริญญาเพื่อใคร

เมื่อถึงฤดูกาลรับปริญญาของสถาบันการศึกษาต่างๆ เห็นไปรับพระราชทานปริญญาบัตรที่สวนอัมพรจำนวนนับพันนับหมื่น ซึ่งเป็นที่น่าชื่นอกชื่นใจของผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนจนจบระดับปริญญามีผู้คนต่างไปชื่นชมแสดงความยินดีกับบัณฑิตใหม่โดยการมอบช่อดอกไม้ มอบพวงมาลัย มอบของขวัญ ในวันรับปริญญา โดยเฉพาะผู้เป็นแม่เป็นพ่อของบัณฑิตนั้นๆ แต่เมื่อมองดูตามถนนแล้วก็จะเห็นได้ว่ารถติดยาวเป็นกิโลๆ เพราะการรับปริญญานี่เอง เมื่อรถติดก็คิดไปถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องทำงานหนัก ผู้ขับรถต้องสิ้นเปลืองน้ำมันเวลารถติด นับเป็นความสูญเสียพลังงานของส่วนน้ำมันให้แก่ประเทศชาติมิใช่น้อย เพราะน้ำมันนั้นประเทศชาติต้องเสียเงินตราในประเทศออกไปซื้อน้ำมันเข้าประเทศนั่นเอง นับเป็นการสูญเสียอย่างมองข้ามไปไม่ค่อยมีใครขบคิดเรื่องเหล่านี้ หากจะมองย้อนกลับไปที่บัณฑิตผู้สำเร็จการศึกษาได้รับพระราชทานปริญญาในวันนั้นๆ ปีหนึ่งๆ และวันหนึ่งๆ ที่มีการรับปริญญาผู้ที่เป็นลูกมักจะขาดไม่ได้คือ แม่-พ่อ อยู่ไกลแสนไกลก็เขียนจดหมายหรือโทรศัพท์ไปหาแม่หาพ่อให้มาในวันรับปริญญาให้ได้นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้รถติด แม่-พ่อ ของบางคนไม่เคยมากรุงเทพเมืองหลวงพอลงจากรถไฟ ลงจากรถโดยสารก็ต้องนั่งรถเมล์หรือต่อรถแท็กซี่ไปยังจุดหมายปลายทาง ไม่มีใครไปรอรับที่สถานีลงรถ แต่ตรงกันข้ามลูกชายคนโปรดลูกหัวแก้วหัวแหวนกลับนั่งรถไปรับแฟนสาวมายังจุดหมายปลายทาง แต่พ่อ

แม่ของตัวเองไม่มีใครไปรอรับ อย่างนี้แหละที่เขาเรียกว่า **"รักแม่ทูนหัวกว่ารักแม่บังเกิดเกล้า"** หากจะมองว่าวันที่เรารับปริญญามีวันนี้ได้ก็เพราะหยาดเหงื่อแรงกายแรงใจของแม่พ่อที่ต้องเอาหลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดินทำไร่ไถนา เพื่อจะได้เงินส่งเสียให้ลูกได้รับการศึกษาลูกจึงมีวันนี้ เมื่อเป็นเช่นนี้จะมีบัณฑิตสักกี่คนที่นำเอาช่อดอกไม้ นำเอาพวงมาลัยไปกราบเท้าแม่กราบเท้าพ่อที่บ้าน แล้วก้มลงกราบเท้าอย่างงามๆ กล่าวว่าที่ลูกมีวันนี้ได้ก็เพราะแม่พ่อ เป็นยอดชีวิต เป็นยอดกำลังใจ ให้กับลูกลูกถึงมีวันนี้พ่อแม่ส่งเสียให้ลูกได้เรียนจบเป็นบัณฑิตสมเกียรติสมความหวังของพ่อแม่ก็เพียงพอแล้วยังต้องเอาท่านมาทุกข์ทรมานแดดก็ร้อน รถก็ติด ผู้คนก็มาก นับเป็นการสูญเปล่าอย่างที่มองไม่เห็น แต่คนจำนวนไม่น้อยก็ต้องการเช่นนี้ บางรายพ่อแม่มาถึงพิธีลูกก็อับอายว่ามีพ่อมีแม่ยากจนแต่งเนื้อแต่งตัวปอนๆ บางรายก็อับอายแฟนสาวเพราะมีพ่อมีแม่ยากจนไม่ทันสมัยเหมือนคนในกรุงเทพ ดังกล่าวมานี้เราท่านจะเปลี่ยนแปลงสังคมไทยได้อย่างไรบ้าง เปลี่ยนแปลงวันรับปริญญาไม่ต้องมีแม่มีพ่อมาทรมานในวันรับปริญญา และก่อนหน้ารับปริญญาให้บรรดาบัณฑิตทั้งหลายนำช่อดอกไม้ พวงมาลัย ไปก้มลงกราบเท้าแม่พ่อที่บ้านจะดีกว่าไหม บัณฑิตบางรายแม่พ่อตายจากไปเมื่อมาถึงวันรับปริญญาก็ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ท่านผู้เป็นบุพการี อย่างนี้จะเป็นมงคลกับบัณฑิตไม่น้อยทีเดียว

ในสมัยก่อนลูกใครหลานใครเรียนจบปริญญาคนในหมู่บ้านต่างชื่นชมยินดีกันทั้งหมู่บ้าน เพราะเขาตั้งความหวังไว้กับลูกหลานหมู่บ้านนั้นๆ จะได้กลับมาเพื่อเอาความรู้มาพัฒนาหมู่บ้านนั้นๆ ทั้งบ้านใครมีรูปขณะรับปริญญาติดไว้ที่บ้านนับเป็นเรื่องใหญ่มิใช่น้อย ตรงกันข้ามกับสมัยนี้หากบ้านใคร

เรือนใด ไม่มีรูปรับพระราชทานปริญญาดูจะเชยเอามากๆ ถือว่าบ้านนั้นไม่พัฒนาการศึกษา เพราะการศึกษาพัฒนาคน การศึกษาทำคนให้มีงานทำและเป็นการเชิดหน้าชูตาของคนไปทั่ว แต่ถ้าบุคคลใดมีการศึกษาดีแล้วไร้ซึ่งคุณธรรมในศาสนาสู้อย่ามีบัณฑิต ที่เนรคุณต่อแม่ต่อพ่อหรือต่อประเทศชาติ เพราะการศึกษาที่เขาได้เรียนจบมาไม่ได้พัฒนาให้เขามีจิตใจสูงตามการศึกษาไปด้วย ถ้าเป็นเช่นนี้ก็น่าเศร้าใจถ้าเป็นลูกใครเป็นหลานใครเสียวงศ์ตระกูลเสียชาติที่เกิดมาเป็นคน

จึงขอฝากว่าบัณฑิตที่เรียนจบมาต้องเชิดชูปกป้องประเทศชาติ พระพุทธศาสนา องค์พระมหากษัตริย์ ต้องกตัญญูต่อมารดาบิดาผู้มีพระคุณตลอดจนสถาบันที่ตนเองศึกษาเล่าเรียนเขียนอ่านมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย คนส่วนมากเมื่อเรียนจบใหม่ๆ ก็มีความคิดอุดมการณ์แต่พอทำงานทำการแล้วเหมือนกับมีหัวโขนอยู่บนหัวลืมอุดมการณ์ลืมความคิดก่อนเก่าอย่างสิ้นเชิง กลับไปกิน อิฐ หิน ปูน ทราย ฉ้อราษฎร์บังหลวงทำให้แม่พ่อที่ตั้งความหวังไว้ช้ำใจมิใช่น้อย อย่างนี้จะเรียกว่า **“ปริญญาเพื่อใคร”**

ไม่มีหายนะใดยิ่งใหญ่กว่าความไม่รู้จักพอ
ไม่มีภัยพิบัติใดยิ่งใหญ่กว่าความโลภ
ดังนั้นสำหรับผู้ที่รู้จักพอ
ความพอนั้นจะทำให้มีพอไปตลอดชีวิตนี้

ทานศีลภาวนาเสกตัวเอง

ทานแปลว่า **การให้** โดยทั่วไปผู้คนจะเข้าใจว่าต้องเอาทรัพย์สินเงินทองสิ่งของต่างๆ บริจาคทำบุญหรือให้ปันสิ่งของกับบุคคลผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากเป็นการทำบุญทำทาน ในประเทศชาติที่เจริญแล้วย่อมช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สังคมไทยที่อยู่ร่วมด้วยช่วยกันทุกวันนี้ล้วนแต่การให้ทานเป็นเหตุเป็นปัจจัย ที่เป็นดังนี้อาจเป็นเพราะพี่น้องชาวพุทธมีวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในวัดอย่างหนึ่ง ที่อบรมบ่มนิสัยถึงการฟังเทศน์เรื่องพระเวสสันดรชาดก ซึ่งวัดต่างๆ จัดให้มีเป็นประเพณีของวัด ได้อานิสงส์มีคนถวายกัณฑ์เทศน์เป็นจำนวนมาก ผู้ฟังได้ความสบายใจ ผู้ฟังได้รู้ถึงการเสียสละในการบริจาคทาน

ทาน ประการหนึ่งที่ไม่ค่อยพบเห็นได้บ่อยนัก ทานนั้นก็คือ "อภัยทาน" ซึ่งเป็นยอดของทานหรือเป็นยอดแห่งการให้ ทานชนิดนี้ไม่ต้องเสียเวลาไปฟังเทศน์ที่วัด ไม่ต้องเสียทรัพย์สินเงินทองบริจาค แต่ทานชนิดนี้ต้องเป็นคุณสมบัติทางใจ มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ผู้ที่เป็นหัวหน้าคนก็เห็นอกเห็นใจผู้ใต้บังคับบัญชาเมื่อลูกน้องทำความผิดก็คิดให้อภัย หรือทำจากหนักให้เป็นเบา จากเบาก็ผ่อนคลายให้หายไป เรียกว่ารู้อกเขารู้อกเรา นัยหนึ่งว่า **"มองไตร่ตรองคำว่าพอดีให้มากๆ"** สังคมจึงต้องการคำว่าอภัยทานให้มากกว่าที่เป็นอยู่ ซุนหวู่ นักปราชญ์โบราณของจีนยังให้สติคิดไว้ว่า

"ไม่รู้เขา ไม่รู้เรา รบร้อยครั้ง ก็แพ้ร้อยครั้ง
ถ้ารู้เขา รู้เรา รบกี่ครั้ง ก็ชนะทุกครั้ง"

การชนะถ้ามีเล่ห์เหลี่ยมก็ไม่ภาคภูมิใจ การจะชนะและน่าภาคภูมิใจต้องมีคำว่า "อภัยทาน" ในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา จึงจะชื่อว่าชนะใจตนเอง วันนี้เราชนะใจตนเองแล้วหรือยังหมั่นทบทวนหมั่นตรึกตรองเพราะทานชนิดนี้เป็นคุณสมบัติของชาวพุทธ หากใครก็ตามให้อภัยทานแก่ผู้อื่นเสมอๆ เป็นยอดดีแต่อย่าให้อภัยแก่ตัวเองเมื่อทำความผิด

ศีล คนมักจะรวมกันเรียกว่า "มีศีลธรรม" หากจะแปลให้กว้างออกไปขอให้ความหมายว่า

ศีล แปลว่า ปิด หมายถึง ปิด มิให้คนทำความชั่ว ทั้ง กาย วาจา ใจ

ธรรม แปลว่า เปิด หมายถึง เปิดให้คนทำความดี

คนทำความชั่วจะต้องร้อนอกร้อนใจ เหมือนกับจิตดวงใดก็ตาม หากถูกเปลวไฟที่ไร้แสงรุมเผา จิตดวงนั้นแทบแหลกสลาย กลับกลายจากความเป็นคน เปลี่ยนแปลงเป็นเฉกเช่นสัตว์เดรัจฉานด้วยเหตุนี้คนมีศีลจึงมีความสุข ประโยชน์ที่ได้จากการมีศีลคือไม่นินทาตัวเอง ไม่กล่าวร้ายตัวเอง ไม่นินทาผู้อื่น ไม่กล่าวร้ายผู้อื่น นี้เป็นความสุขที่แท้จริงมนุษย์ปุถุชนอย่างเราๆ ก็เพียงพอแล้วในเรื่องของการมีศีลจะมองเห็นคุณก็คือ

"ประโยชน์ที่ได้จากการดูจิตผู้อื่น คือ นินทา

ประโยชน์ที่ได้จากการดูจิตตนเอง คือ กุศล

จงเลือกเอาระหว่างนินทา กับ กุศล หรือ มีศีล กับ ไม่มีศีล"

ฉะนั้น คนที่มีศีล คนนั้นจึงมีเสน่ห์น่าคบค้าสมาคมเพราะ ศีล ๕ นี้ทำคนให้เป็นเทวดา ทำคนให้เป็นพระพรหม ดังกล่าวมานี้คนมีศีล เหมือนกับมีแสงสว่างในตัวเอง อันเปลวแห่งแสงเทียนละลายแท่งเทียน เพื่อเปล่งแสงอันอำไพ

อันชีวิตมลายไป เหลืออะไรทิ้งไว้แทนนี้เป็นมนต์เสกตัวเองถ้ามีศีล

ภาวนา แปลว่า บ่น, ท่องจำ การภาวนาที่วิเศษสุดคือการภาวนาความดีให้เกิดกับตัวเองแล้วเพ่งพินิจมุ่งลงไปยังเพื่อนรอบข้างด้วยความรักความปรารถนาดี ส่งไมตรีมีน้ำใจจากเราไปสู่เพื่อนร่วมงานเพื่อนร่วมชาติเพราะในสังคมเราที่แอบแฝงไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมมารยาร้อยแปดเล่มเกวียนเราไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมผู้อื่นหรอกเพราะคนเราเมื่อหวังพึ่งเขา เขาก็ยกย่องเชิดชูครั้นไม่หวังพึ่ง บางคนก็ทำลายอย่างไม่เปิดเผยก็หยั่งลึกลงไปในดวงจิตของผู้นั้นมิได้ เพราะเหตุนี้การภาวนาต้องภาวนาด้วยความรัก ด้วยการให้อภัยจึงจะเป็นยอดภาวนา หากภาวนาให้ตัวเองต้องภาวนาบทของ “พุท-โธ” อันแปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วชีวิตจะไม่เป็นหมันชีวิตจะเป็นสุข

เสกตัวเอง หากทุกท่านมีทาน มีศีล มีภาวนา ดังกล่าวแล้วนั้นเรียกว่าการเสกตัวเอง การเสกตัวเองเป็นเลิศประเสริฐสุด ไม่ต้องไปให้พระท่านเสกให้เราเสกตัวเราเองเป็นดีที่สุด การเสกตัวเองนี้จะได้รู้จักค่าของความเป็นคนหากไม่รู้จักการเสกตัวเอง ก็จะเสียเหลี่ยมของความเป็นคน แม้จะเป็นคนมีความรู้แต่ก็จะไร้ซึ่งคนชื่นชมเพราะไม่รู้จักการเสกตนเอง **มนต์ใดๆ ก็สู้มนต์เสกตัวเองไม่ได้ ทบไปทวนมา แล้วมานั่งเสกตัวเองกันเถิด**

ใจดีเหมือนมีแก้ว ยามใดทำใจให้เบิกบาน
เหมือนได้แก้วมีค่าเป็นราศี ยามใดทำใจให้มีราคี
เหมือนแก้วมณีแตกหมด ลดราคา

ถือศีล-กินเจ

เมื่อพูดหรือกล่าวเรื่องการถือศีลกินเจ ก็ตอบได้ว่าเป็นสิ่งที่ดีงามใครปฏิบัติได้ก็เป็นเลิศประเสริฐสุด การถือศีลนั้นพระพุทธองค์ตรัสรับรองไว้ดังนี้

สีเลนะ สุคะติง ยันติ แปลว่า ผู้ใดจะไปสู่สุคติได้ต้องมีศีลเป็นที่รัก

สีเลนะ โภคะสัมปะทา แปลว่า ผู้ใดจะมีโภคทรัพย์ได้ต้องมีศีลเป็นที่รัก

สีเลนะ นิพพุติง ยันติ แปลว่า ผู้ใดจะไปนิพพานได้ต้องมีศีลเป็นที่รัก

จะเห็นได้ว่าผู้ที่จะไปสู่สุคติ หรือ จะมีโภคทรัพย์ได้ต้องมีการรักษาศีลเป็นเบื้องต้นแห่งการปฏิบัติ หากชีวิตมนุษย์ไม่มีศีล ไม่มีหลักปฏิบัติโลกก็คงหายนะอย่างแน่นอน ศีลอันว่าด้วยการปฏิบัตินี้เกิดมาควบคู่กับโลกเมื่อมีมนุษย์อยู่ร่วมกันต้องมีข้อปฏิบัติในสังคมนั้นๆ พระพุทธองค์ตรัสรับรองไว้อย่างเด่นชัด ขอให้ผู้คนประพฤติปฏิบัติก็จะทราบว่าศีลเป็นสมบัติของโลกและมนุษย์นำมาปฏิบัติจึงได้ชื่อว่า **"มนุษยสมบัติ"** หรืออีกนัยหนึ่งผู้ที่มีศีลนี้เรียกผู้นั้นว่า **"มนุษยธรรม"** ไม่ว่าคนไม่ว่าเทวดาก็รักและชื่นชมคนมีศีลฉะนั้นจึงต้องถามตัวเองว่าเรามีศีล ๕ ข้อ ปฏิบัติเป็นคุณสมบัติของตนแล้วหรือยัง ก็โลกมนุษย์เราที่เดือดร้อนวุ่นวายแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน อยากเป็นใหญ่เป็นโต อยากมั่งมีศรีสุข แต่ไม่ยอมทำมาหากินนั่งรอวาสนาเหมือนสุนัขนอน

รอน้ำข้าว หรือเหมือนต้นข้าวกล้าคอยฝน คนอย่างนี้จะร่ำรวยได้อย่างไร พระพุทธองค์ตรัสว่า **“คนขยันย่อมหาทรัพย์ได้”** การขยันต้องขยันในทางที่ถูกตามครรลองของการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ การประพฤติดีปฏิบัติชอบก็คือการรักษาศีลให้บริบูรณ์ จะสังเกตดูได้ว่าคนมีศีลนั้นแกล้วกล้า อาจหาญหน้าตาก็มีคุณธรรมบ่งบอกถึงความมีเสน่ห์ อันนิสัยใจจริงของคนไทยชาวพุทธชอบรับศีล แต่จะรักในการรักษาศีล ๕ ให้มั่นคงมากน้อยเพียงใดโปรดทบทวนตัวเองดู คนมีศีลนั้นเกลียดคนไม่มีศีล คนมีศีลชอบชักชวนให้คนไม่มีศีลมีศีล คนไม่มีศีลก็ชอบชักชวนให้คนมีศีล ไม่มีศีลเหมือนตนเอง

มีคน ๒ คน เป็นเพื่อนรักกันคนหนึ่งชอบรักษาศีลสร้างคุณงามความดีหนักเอาเบาสู้เลี้ยงดูมารดาบิดาให้มีความผาสุกชอบช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อได้กระทำความดีแล้วก็เป็นสุขใจ ซึ่งตรงกันข้ามกับเพื่อนอีกคนหนึ่งไม่มีศีลประพฤติปฏิบัติตรงข้ามกับเพื่อน ต่างคนก็ต่างชอบสร้างความดี สร้างความชั่ว เข้าตำราว่า

ความดี คนชั่วทำยาก คนดีทำง่าย

ความชั่ว คนดีทำยาก คนชั่วทำง่าย

คนทั้ง ๒ เมื่อถึงกาลเวลาตายไปย่อมมีที่ไปต่างกันกล่าวคือ คนดีตายไปก็ไปเกิดเป็นเทวดา ส่วนคนชั่วที่เป็นเพื่อนรักนั้นตายไปก็ไปเกิดเป็นหนอน วันหนึ่งเพื่อนที่เกิดเป็นเทวดาก็เกิดความรักความสงสารเพื่อนที่ต้องไปเกิดเป็นหนอน ต้องทุกข์ทรมานเพราะการเสวยชาติเป็นสัตว์เดรัจฉานจะหาความสุขนั้นอย่าหมาย ด้วยความรัก ด้วยความปรารถนาดี ด้วยการอยากให้เพื่อนได้รับความสุขแบบที่ตนได้รับบ้าง จึงได้ลงไปชักชวนให้เพื่อนที่เกิด

เป็นหนอนให้สร้างความดีจะได้ไปเกิดเป็นเทวดาแบบตน ปรากฏว่าเพื่อนที่เกิดเป็นหนอนกลับต้องเสียใจว่าเพื่อนรักที่สร้างกรรมดีตายไปเกิดเป็นเทวดา เจ้าหนอนกลับคิดว่าการเกิดเป็นเทวดาต้องได้รับความลำบากแสนสาหัส เจ้าหนอนถึงกับชวนเพื่อนที่เป็นเทวดาให้มาอยู่เป็นหนอนด้วยกันจะได้มีแต่ความสุข เพราะการเป็นหนอนมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ เทวดาสุดจะอธิบายให้เจ้าหนอนเข้าใจได้จึงต้องปล่อยให้เจ้าหนอนเป็นไปตามยถากรรม เพราะการทำความดี ให้ผลเป็นความสุข การกระทำชั่วให้ผลเป็นความทุกข์ ด้วยเหตุนี้เขาจึงมักกล่าวกันเสมอๆ ว่า **"นรกหรือสวรรค์ อยู่ที่ผลของการกระทำ"** ทำดีไปสวรรค์ ทำชั่วตกนรก นี้เป็นหลักสัจธรรมในทางพระพุทธศาสนา ทั้งจะให้ผลเมื่อถึงเวลาจะดับจิต คนมีศีลย่อมได้สติ คนไม่มีศีลย่อมขาดสติ เมื่อจิตออกจากร่างมนุษย์ที่เรียกว่าตาย เขาจึงกล่าวว่า "การตายอย่างมีคุณค่า กับ การตายแบบไร้ค่า" จงเลือกเอาจะตายแบบไหน การถือศีลนั้นเป็นสิ่งที่น่ายกย่องของบัณฑิต

กินเจ

เมื่อถึงฤดูกาลกินเจจะเห็นพี่น้องชาวจีนแต่งชุดขาวทั่วบ้านทั่วเมือง แม้แต่พี่น้องชาวไทยก็ร่วมกินเจผสมโรงด้วย เพราะเป็นการสร้างความดี คนจะกินเจให้สะอาดบริสุทธิ์ควรจะรับศีลก่อน เพราะการกินเจก็บ่งบอกชัดเจนว่าไม่เบียดเบียนสัตว์อื่นแม้สัตว์นั้นตายแล้วก็ตาม อย่างนี้เป็นการสร้างความดีจริงๆ แต่การสร้างความดีนั้นต้องอยู่บนครรลองของความถูกต้องเป็นสำคัญ ซึ่งตามประวัติของการกินเจนั้นเขากล่าว กันว่า

มีพี่น้องชาวจีนโดยสารเรือมาขึ้นที่ภูเก็ต อาชีพหลักของพี่น้องชาวจีนกลุ่มนี้คือการแสดงงิ้วให้คนทั้งหลายได้ชม ครั้นอยู่นานเข้าพี่น้องชาวจีนกลุ่มนี้ก็ล้มหายตายจากกันด้วยโรคภัยไข้เจ็บจำนวนมาก คนตายก็ตายไป คนอยู่ก็อยู่กันไป แต่นับวันจะมีคนเจ็บมากขึ้นเป็นทวีคูณ คนเฒ่าคนแก่ในคณะงิ้วคนจีนกลุ่มนี้จึงคิดว่าน่าจะมีการทำผิดด้วยสิ่งใดก็ไม่รู้ จึงชักชวนกันไม่กินเนื้อสัตว์ไม่เบียดเบียนสัตว์หรือที่เรียกกันว่า "กินเจ" ผลปรากฏว่าโรคภัยไข้เจ็บก็สูญหายไปอย่างน่าอัศจรรย์ เมื่อเป็นเช่นนี้ชาวจีนกลุ่มนี้จึงยึดถือการไม่กินเนื้อสัตว์หรือที่เรียกว่า "กินเจ" ตราบเท่าทุกวันนี้ ฉะนั้นการกินเจเป็นเรื่องที่ดีเป็นปกติที่มนุษย์พึงกระทำ แต่เรื่องที่มนุษย์ฆ่าสัตว์ ลักสิ่งของ ผิดลูกเมียผู้อื่น ใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น ดื่มสุราอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท สิ่งทั้ง ๕ นี้ ผิดปกติ ในเรื่องการไม่กินเนื้อสัตว์นั้นในทางพระพุทธศาสนาพระพุทธองค์ก็ทรงห้ามพระภิกษุฉันเนื้อสัตว์ ๑๐ ชนิดอยู่แล้ว เนื้อสัตว์ ๑๐ ชนิดมีอะไรบ้าง เนื้อมนุษย์ เนื้อช้าง เนื้อม้า เนื้อสุนัข เนื้องู เนื้อราชสีห์ เนื้อหมี เนื้อเสือโคร่ง เนื้อเสือดาว เนื้อเสือเหลือง เนื้อทั้ง ๑๐ ชนิดนี้ทรงห้ามรับประเคนจากชาวบ้าน ฉะนั้นการสร้างความดีมิใช่อยู่ที่การกินเจเพียงอย่างเดียว แต่การกินเจเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งในการสร้างความดีต่างหาก หลาย ๆ คนอยากสร้างความดี แต่ก็มีสิ่งมาบั่นทอนอยู่เสมอๆ ที่เรียกกันว่า **"มาร"** แต่อย่าลืมว่า **"มารไม่มี บารมีก็ไม่เกิด"** เพราะ **" มารมี บารมี จึงเกิด"** คนเราอยากจะละสิ่งไม่ดี เช่น

อยากละ ความโลภ คือ การอยากได้อยากมี แต่ในส่วนลึกก็กลัว อด

อยากละ โทสะ ความโมโห อยากเอาชนะ แต่ในส่วนลึกก็กลัว แพ้

อยากละ โมหะ ความหลง ใน รูป เสียง กลิ่น รส แต่ก็กลัวความมืด

จึงขอฝากไว้เป็นแง่คิดว่า การถือศีลกินเจ เป็นสิ่งที่ดีงาม การสร้างความดีต้องชักชวนเพื่อนสนิทมิตรสหายสร้างร่วมกันจึงจะมีบริวารสมบัติ ความรักความเป็นเพื่อนกันต้องมีความดีเป็นแกนกลางของชีวิต มิใช่เป็นเพียงภายนอกเท่านั้นเพราะ **"วันนี้เป็นเพื่อนกัน วันหน้าต้องเดินเข้าเรือนจำ"** เหตุเพราะมิตรเทียมนั่นเอง

ธรรมะทำให้คิด

ประพฤติธรรมทำอยู่รู้รักษา

ธรรมก็มาคุ้มครองให้ผ่องใส

เหมือนมิตรดีมีอยู่เป็นคู่ใจ

ป้องกันภัยเตือนมิตรคิดระวัง

ตาแก่คนนั้น

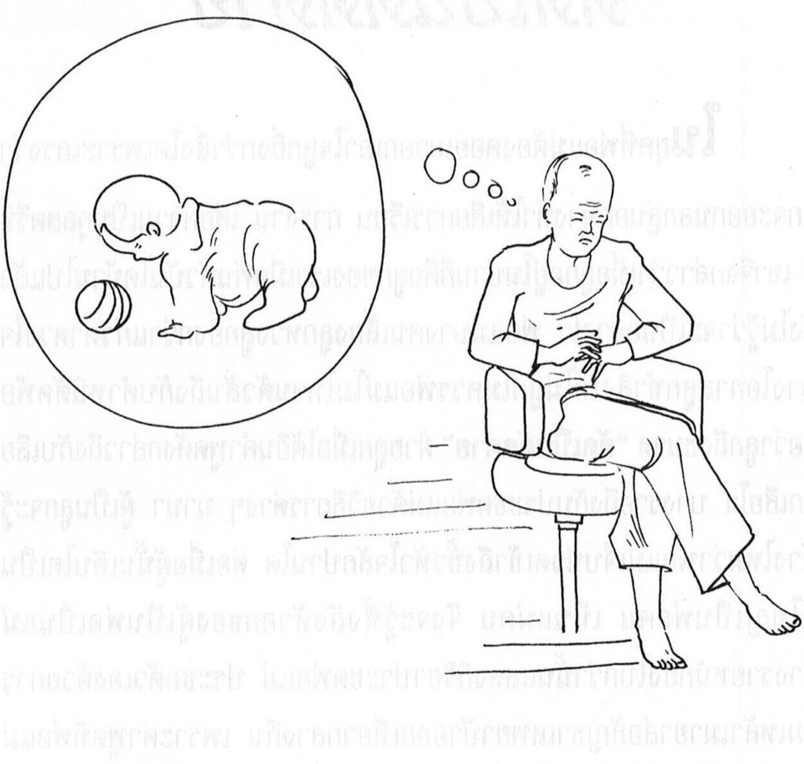
ตาแก่คนนั้น มิใช่ตาแก่เฒ่าชูชกยอดขอทานในเรื่องพระเวสสันดรชาดก แต่เป็นชายแก่คนหนึ่งที่ได้พบในป่าช้าวัดหนึ่งในจังหวัดปราจีนบุรี เมื่อครั้งไปปักกลดอยู่ที่กอไผ่ ในป่าช้านั้นเงียบสงัดนับเป็นสถานที่น่าปฏิบัติธรรมยิ่งนัก เมื่อนึกถึงชายแก่พิการคนที่อยู่ในป่าช้าซึ่งไม่ไกลจากที่ปักกลด หากอยู่ในกรุงเทพฯ แล้วคงไม่พ้นต้องเป็นขอทานอย่างแน่นอน วันต่อมาได้มีโอกาสพูดคุยกับชายแก่คนดังกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงของชีวิตชายแก่ผู้นี้ พอสรุปได้ใจความว่า เขามีบ้านเกิดและภูมิลำเนาอยู่ที่ละแวกนี้เอง เพราะดวงชะตาเล่นตลกกับเขาจึงเป็นเหตุให้ชีวิตต้องเปลี่ยนแปลงดังที่เห็นเป็นคนพิการ ตอนนี้เขาพิการแต่ร่างกายเท่านั้นส่วนจิตใจเขาไม่ได้พิการ ผิดกับเมื่อเขาร่างกายดีสุขภาพดีแต่จิตใจเขาพิการ ที่กล่าวดังนี้เพราะเขาเล่าให้ฟังว่า เมื่อครั้งยังเป็นหนุ่มเขาเข้าไปประกอบอาชีพทำมาหากินอยู่ในกรุงเทพมหานคร ยึดอาชีพขับรถโดยสารและโดยธรรมชาติเขาได้ภรรยาอยู่กินกับคนแล้วคนเล่า เมื่อเบื่อหน่ายเขาก็ละทิ้งหน้าที่ของความเป็นสามีที่ดี ภรรยาคนไหนทนได้ก็ทนอยู่กันไปคนไหนทนไม่ได้ก็เลิกราหย่าร้างกันไป แต่ก็ช่างแปลกว่าไม่มีภรรยาคนไหนเลยที่จะมีลูกกับเขา เพราะเหตุนี้หรือเปล่าเขาจึงใช้หญิงเปลืองเปลี่ยนหน้าบ่อย ชีวิตชายแก่ผู้นี้หลงระเริงในกรุงเทพมหานครอย่างลืมหูลืมตาไม่ขึ้นก็ว่าได้ แม้กระทั่งพ่อแม่ตายจากไปทราบข่าวก็ไม่ได้มาดูและเผาศพทั้งพ่อและแม่ หญิงสาวแสนสวยอายุไม่ถึงสามสิบปีซึ่งเป็นภรรยาคน

สุดท้ายของเขาผู้นี้ซึ่งใช้ชีวิตอยู่กินกันมาประมาณสี่ปีกว่าๆ วันหนึ่งเมื่อเขาเดินข้ามถนนเพื่อจะไปขับรถ แต่แล้วโชคร้ายถูกรถพุ่งชนจนเขาสลบไป เมื่อฟื้นคืนชีพมาก็รู้ว่าอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เมื่อลืมตามาก็เห็นภรรยาแสนสวยของเขานั่งเฝ้าอยู่ ไม่นานนักแพทย์เจ้าของไข้ก็มาตรวจอาการและบอกว่ากระดูกสะโพกหักไปทับเส้นประสาทไม่สามารถจะผ่าตัดให้หายขาดได้ประกอบกับสุขภาพของเขาไม่แข็งแรงพอที่จะรับการผ่าตัดได้ แพทย์แสดงความเสียใจกับเขาเป็นอย่างยิ่งว่าต้องพิการจนกว่าจะได้รับการผ่าตัดอาจจะหายหรือพิการไปตลอดชีวิตก็ยังรับรองไม่ได้ เมื่อได้ฟังคำพูดของหมอเท่านั้นเองเขาถึงกับหน้าซีดถอดสีไม่อยากจะเชื่อหูของตัวเองว่าได้ยินได้ฟังคำพูดจากหมอเช่นนี้ เมื่อเขาได้สังเกตดูหน้าภรรยาสุดที่รักแล้วก็พอรู้ได้ว่าเขาต้องถูกทอดทิ้งจากภรรยาแสนสวยอย่างแน่นอน ต่อมาไม่กี่วันเขาก็ได้รับจดหมายจากพยาบาล มีใจความว่า **"ลาก่อน ลาก่อน ลาก่อน"** ซึ่งก็เป็นลายมือของภรรยาสุดที่รักนั่นเอง เขาได้แต่คิดว่ากรรมสนองเขาแล้ว

ต่อมาอีกไม่กี่วันหมอก็ให้รถพยาบาลนำตัวชายผู้พิการไปส่งยังบ้านเกิดเมืองนอน ณ ที่แห่งนี้เอง เมื่อกลับถึงบ้านสิ่งที่นึกไม่ถึงก็กลับเกิดกับชายผู้พิการคนนี้อย่างแสนสาหัสเป็นซ้ำสอง เนื่องจากพี่น้องร่วมสายโลหิตแท้ๆ ก็มิได้ต้อนรับ รวมทั้งหลานๆ ก็ตั้งข้อรังเกียจ ไม่มีใครดูแลเอาใจใส่ตลอดถึงพูดถากถางต่างๆ นานา เจ็บทั้งกาย เจ็บทั้งใจ แต่ก็ปลงได้ เนื่องจากตอนที่ร่างกายยังดีก็ไม่เคยได้ช่วยเหลือเกื้อกูลใครต่อใคร ด้วยเหตุนี้จึงตัดสินใจมาอาศัยอยู่ที่กระท่อมในป่าช้าแห่งนี้ตามที่เห็นอยู่นี้เอง

เมื่อได้ฟังเรื่องที่ตาแก่ร่างพิการเล่าจบ ได้แง่คิดว่าเขาไม่ได้ทำความดีช่วยเหลือเกื้อกูลพ่อแม่พี่น้องไว้ก่อนทั้งๆ ที่รู้ว่าพ่อแม่เสียชีวิตยังไม่กลับไป

เผาผีพ่อผีแม่ จึงเป็นเหตุให้ชายร่างพิการต้องได้รับชะตากรรมเสมือนไร้ญาติขาดมิตรขาดคนเหลียวแล หากใครไม่รู้ส่วนลึกของชายพิการผู้นี้ก็คงจะตำหนิญาติ พี่น้องของเขามิใช่น้อย ทั้งภรรยาแสนสวยก็ทิ้งไปเหมือนกับชายแก่พิการคนนี้ไม่มีคุณค่าใดๆ ทั้งสิ้น ชีวิตคนย่อมหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปทั้งดี ทั้งร้าย สุดแต่กรรมเก่า กรรมใหม่ ที่จะส่งผลให้ผู้นั้นได้รับเร็วหรือช้าเท่านั้นก็ชีวิตมนุษย์ทุกคนจึงไม่ควรประมาท หมั่นสร้างความดีมีกตัญญูรู้คุณท่านตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณ โดยเฉพาะบุพการีของตนเอง เพราะความกตัญญูไม่เคยพาใครให้ต้องตกต่ำหรือรันทดใจ ตรงกันข้ามกลับพาชีวิตคนดีมีกตัญญูให้ประสบแต่สิ่งที่ดีงามเจริญรุ่งเรือง ส่วนคนไร้ความดีไร้ซึ่งความกตัญญูชีวิตมีแต่ตกต่ำ ชีวิตมีแต่อุปสรรคอยู่ร่ำไป ยิ่งถ้าพ่อแม่สิ้นบุญไปแล้วด้วยจะได้รับคำว่า “สายไปเสียแล้วชาตินี้” ด้วยเหตุดังนี้คนสร้างกรรมดีเหมือนพระจันทร์ข้างขึ้น คนสร้างความเลวเหมือนพระจันทร์ข้างแรม อันชีวิตคนนั้นอาจแตกต่างกันออกไปแต่ความเป็นคนนั้นเสมอกัน ส่วนจิตใจนั้นแต่ละคนจะยกระดับได้มากน้อยแค่ไหน เพราะบางคนตัวพิการ ใจก็พิการไปด้วย บางคนตัวพิการแต่ใจไม่พิการ บางคนร่างกายดี แต่จิตใจพิการ สุดแต่ใครจะยึดมั่นในหลักของพระพุทธศาสนา ใครก็ตามยึดมั่นในหลักคำสอนของศาสนาแล้วจะไม่ตกไปในทางที่ชั่ว จะเจริญฝ่ายเดียว ขอทุกคนจงอย่าขาดซึ่งน้ำใจไมตรีเฉกเช่น “ตาแก่คนนั้น” เป็นพอ เมื่อจะกลับตัวกลับจิตก็จะได้ชื่อว่า **“สายไปเสียแล้ว”** นี่ละหนอชีวิต ใครจะคิดได้บ้างว่าชีวิตมันจะผันแปรเปลี่ยนแปลงไปเพียงชั่วพริบตาเหมือนฝันร้าย แต่ทว่าเป็นเรื่องจริงที่เกิดกับ **“ตาแก่คนนั้น”**

การทำดี	ถูกดี	นั้นมีค่า
การทำดี	ถูกเวลา	ค่ามหันต์
การทำดี	ถูกบุคคล	ผลอนันต์
การทำดี	ด้วยความหมั่น	นั่นแหละดี

ตัดเป็นตัดตาย

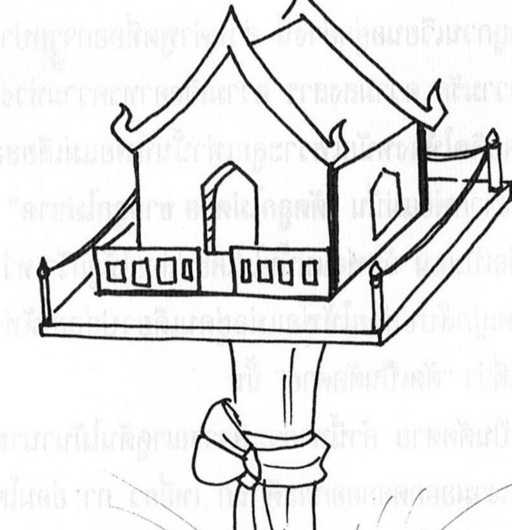
ในยุคที่พ่อแม่ต้องคอยเอาอกเอาใจลูกยิ่งกว่าสิ่งใดเพราะเกรงว่าลูกจะออกนอกลู่นอกทางทำให้เสียการเรียน การงาน เสียความเป็นกุลสตรีที่ดี เขาจึงกล่าวว่าเมื่อลูกอยู่ในบ้านก็คือลูกของเราเมื่อพ้นหัวบันไดบ้านไปแล้วยังไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร พ่อแม่บางคนเลี้ยงลูกหวงลูกยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจ บางโอกาสลูกทำสิ่งใดไม่ถูกไม่ควรพ่อแม่โมโหจนตัวสั่นถึงกับตำหนิตัดพ้อต่อว่าลูกถึงขนาด **"ตัดเป็นตัดตาย"** ฝ่ายลูกเมื่อได้ยินคำพูดดังกล่าวถึงกับเสียอกเสียใจ บางรายถึงกับประชดพ่อแม่ด้วยวิธีการต่างๆ นานา ผู้เป็นลูกจะรู้บ้างไหมว่าพ่อแม่เจ็บปวดเข้าถึงขั้วหัวใจสักปานใด ต่อเมื่อผู้นั้นเติบโตเป็นผู้ใหญ่เป็นพ่อคน เป็นแม่คน จึงจะรู้ซึ้งถึงหัวอกของผู้เป็นพ่อเป็นแม่ บางรายหนักยิ่งไปกว่านั้นแสดงกิริยาประชดพ่อแม่ ประชดตัวเองด้วยการดื่มเหล้าเมายาล่อกัญชาเสพยาบ้าออกเที่ยวกลางคืน เพราะคำพูดที่พ่อแม่หวังดีแต่กลับกลายเป็นอื่นไป น่าเศร้าใจ หญิงชายบางคนถึงขนาดไม่ขอเงินพ่อแม่เหมือนดังเดิมแต่กลับมุ่งหน้าหาเงินเรียนเองเพื่อเพียงจะเอาชนะพ่อแม่เท่านั้น

สังคมในเมืองหลวงเจริญเพียงใด คุณธรรมของความเป็นคนก็อาจจะตกต่ำไปเพียงนั้นก็ได้ จะเห็นได้จากการที่มีนักศึกษาหญิงขายบริการนักศึกษาชายขายบริการ เพื่อต้องการเงินศึกษาเล่าเรียนและเพื่อต้องการเอาชนะพ่อแม่ของตนเองด้วยความไม่เข้าใจในแก่นแท้ของความเป็นพ่อเป็นแม่

อันสตรีนั้นเป็นเพศที่น่าสงสารยิ่งนัก เมื่อยามเป็นเด็กก็ตกเป็นทาสของพ่อแม่ เมื่อเริ่มเข้าวัยสาวต้องมีครอบครัวก็ตกเป็นทาสของสามี ยามมีลูกก็ต้องตกเป็นทาสของลูกวนเวียนอยู่อย่างนี้ ส่วนคำพูดที่ออกจากปากพ่อแม่นั้นล้วนแต่ออกจากความรัก ความสงสาร ความเอื้ออาทรความห่วงใยที่มีต่อลูก คนที่เป็นลูกน่าจะคิดให้จงหนักเพราะลูกเท่านั้นที่พ่อแม่เสียสละเพื่อลูกได้ทุกอย่างไป เนื่องจากพ่อแม่นั้น **"ตัดลูกไม่ตาย ขายลูกไม่ขาด"** นี้เป็นความจริงของผู้ที่เป็นพ่อเป็นแม่ อันพ่อแม่นั้นไม่เคยปล่อยให้ลูกว้าเหว่ แต่ตรงกันข้ามเมื่อลูกเติบใหญ่กลับปล่อยให้พ่อแม่อยู่คนเดียวปล่อยให้ท่านว้าเหว่สุดจะพรรณนา คำที่ว่า "ตัดเป็นตัดตาย" นั้น

ตัดเป็นตัดตาย คำนี้หากจะพิจารณาดูต้นไม้นานาชนิด แล้วต้นไม้ไหนเจริญงอกงามออกดอกออกผลดี นก เหยี่ยว กา ย่อมโผบินมาพึ่งร่มไม้ชายคาเป็นธรรมดา ในขณะเดียวกันก็มีพืชชนิดหนึ่งชอบมาเกาะกิ่งไม้ที่งามนั้นต้องให้ได้รับความอับเฉา พืชชนิดนั้นเราเรียกกันว่า "กาฝาก" ซึ่งไม่มีใครอยากให้ต้นไม้ของตนมีกาฝากขึ้นแต่มันก็เป็นเรื่องของธรรมชาติหากผู้ที่เป็นเจ้าของต้นไม้ต้องการรักษาต้นไม้ที่ตนเองปลูกไว้ ก็ต้องตัดกาฝากทิ้งเพื่อรักษาต้นไม้ที่ตนเองรักและปลูกไว้อันจะทำให้ต้นไม้นั้นเจริญเติบโตให้ดอกออกผล จึงจำเป็นต้องตัดกาฝากทิ้งอย่างนี้แหละที่เรียกว่า "ตัดเป็น"

ส่วนคำว่า ตัดตายเปรียบเหมือนต้นไม้ที่มีตัวหนอนชอนไชกัดกินตั้งแต่ราก ลำต้น กิ่ง และ ใบ ผู้ที่เป็นเจ้าของเมื่อเห็นเช่นนั้นต้องการรักษาต้นไม้ต้นอื่นไว้จึงจำเป็นต้อง ตัดตาย ตัดทั้งโคน ตัดทั้งลำต้นให้ต้นไม้นั้นตายให้สิ้นซากจะได้รักษาต้นไม้อื่นไว้ ให้ได้เชยชมให้ชื่นใจต่อไป ฉะนั้นจึงควรทำความเข้าใจในคำว่า "ตัดเป็นตัดตาย" ด้วยประการฉะนี้แล

ยุคข้าวเหลือเกลืออิ่ม
คนเราคบกันด้วยหัวใจ
ยุคข้าวยากหมากแพง
คนเราคบกันด้วยหัวสมอง

เจ้าไม่มีศาล

เจ้าไม่มีศาล คำนี้มีใครคิดอย่างข้าพเจ้าบ้างหรือไม่ ก็ไม่ทราบ ได้นั่งคิดตรึกตรองคำนี้มานานแล้วคงแยกคำนี้ได้ว่า เจ้า หมายถึง ผู้เป็นใหญ่

ศาล หมายถึง ที่อยู่ หรือ ความเป็นธรรม เช่น ศาลสถิตยุติธรรม หากเจ้าไม่มีศาลจะไปอยู่หรือสถิตที่ตรงไหนคงไม่ผิดกับคนที่ไม่มีบ้านอยู่ จะไปซุกหัวนอนที่ตรงไหนคงต้องเป็นคนพเนจร เป็นคนจรจัด คนเช่นนี้ทางราชการก็จัดที่พักไว้ให้อยู่อาศัยแล้ว หรือ แม้แต่คนเร่ร่อนไม่มีที่อาศัยเขาก็ยังหาที่พักให้เป็นหลักเป็นแหล่งเสียงบประมาณปีหนึ่งๆ หลายร้อยล้านบาท เงินเหล่านี้ล้วนแต่มาจากภาษีอากรของสุจริตชนทั้งสิ้น ที่เป็นเช่นนี้ก็เพียงแต่ต้องการให้คนมีที่พักพิงอิงอาศัยไม่เป็นคนจรจัด ไม่เป็นคนพเนจร ไม่เป็นคนเร่ร่อน หรือ ที่สุดเราเปรียบกันว่า **"เป็นเจ้าไม่มีศาล"**

ศาลในทางคดีโลกหมายถึงศาลโลกที่คอยให้ความเป็นธรรมกับทุกๆ ประเทศเมื่อมีคดีเกิดขึ้นก็นำเรื่องขึ้นฟ้องศาลโลก เมื่อศาลโลกตัดสินอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น เช่นเมื่อ ๒๕๐๕ ประเทศไทยถูกฟ้องเรื่อง เขาพระวิหาร คดีขึ้นศาลโลก คนไทยได้บริจาคเงินให้ทนายความชื่อ ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช เป็นทนายสู้คดีกับฝ่ายโจทก์ต่อศาลโลก ในครั้งนั้นคนไทยต้องเสียใจเพราะการตัดสินของศาลโลกให้ประเทศไทยแพ้คดี ต้องยกเขาพระวิหารให้ชาวต่างชาติไปตราบเท่าทุกวันนี้ อย่างนี้เรียกว่าคนไทยเคารพในกฎกติกาของศาลโลกที่ตัดสินจะเป็นธรรมหรือไม่ เราไม่ทราบแต่คนไทยก็ได้ชื่อว่า **"เคารพในกฎบัญญัติกติกาของโลก"**

ศาลยุติธรรม หมายถึงการพิจารณาคดีของคนในชาติเมื่อกระทำความผิดต้องฟ้องโรงฟ้องศาลให้ศาลตัดสินว่าใครผิดใครถูก ถ้าศาลชั้นต้นตัดสินแล้ว จำเลยหรือโจทก์เห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมก็สามารถยื่นฟ้องศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา เป็นลำดับไป ทุกๆศาลในประเทศไทยหน้าบัลลังก์จะมีรูปตราชั่งหน้าบัลลังก์อันหมายถึงความยุติธรรมเที่ยงตรง เที่ยงแท้ หากท่านผู้พิพากษาซึ่งออกนั่งบัลลังก์อันหมายถึงผู้แทนขององค์พระมหากษัตริย์ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หากเอนเอียงไปฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตราชั่งคงจะพอดีเสมอกันไม่ได้ฉันนั้น

ศาลเจ้า เป็นที่เคารพสักการะของพี่น้องที่เป็นชาวจีนบางศาลเจ้าปีหนึ่งๆ ก็จะมีพิธีแห่เจ้าและมีการทิ้งกระจาดแจกสิ่งของต่างๆ เพื่อประกาศให้คนรู้เกียรติศัพท์ของศาลเจ้านั้นๆ ว่าศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่เกรียงไกร บางศาลปีหนึ่งก็มีงิ้วแสดงหน้าศาลเป็นการบูชาเจ้าอย่างนี้เป็นศาลที่เคารพของบุคคลที่เชื่อถือตามคตินิยมของแต่ละบุคคลตามความเชื่อนั้นๆ เป็นที่ตั้ง

ศาลเจ้าที่ ก็คงหมายถึงที่ทางอาณาบริเวณนั้นๆ เมื่อทำพิธีตั้งศาลเจ้าที่แล้วทำให้มีผลเป็นความสุขเพราะที่ดินในเมืองไทยเรานี้เชื่อกันว่ามีเจ้าที่ทางรักษาคุ้มครองผู้คนจึงอยู่เย็นเป็นสุขตราบเท่าทุกวันนี้ ดังกล่าวมานี้เราจึงนิยมบูชาเจ้าที่หรือตั้งศาลเจ้าที่เจ้าทาง ถึงกับมีคำกล่าวขานกันว่า “ศาลเจ้าที่นี่เฮี้ยนมาก” ดังนี้เราจึงตั้งเครื่องเคารพบูชาเพื่อความสุข เพื่อความสบายใจ เป็นประการสำคัญ

ศาลพระภูมิ ซึ่งเชื่อกันว่าหากบ้านเรือนหรือหน่วยงานใดได้ตั้งศาลพระภูมิแล้วจะอยู่เย็นเป็นสุขศาลพระภูมิมีหลากหลายชนิดต่างๆ กันซึ่งศาลพระภูมิดั้งเดิมของคนไทยก็คือการสร้างบ้านเรือนอย่างไทยๆ แต่คนไทยโชค

ดีมีพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ ในหลักพระธรรมวินัยสอนเรื่องการเป็นอยู่ในสังคมสอนเรื่องความสามัคคี สอนเรื่องวัฒนธรรม สอนเรื่องมิให้เหลื่อมล้ำต่ำสูงของความเป็นคน เรื่องหนึ่งในสังคมไทย ลักษณะไทย โดยเฉพาะเรื่องของพระสงฆ์ไทยเป็นผู้นำในเรื่องจิตวิญญาณ เป็นผู้นำในเรื่องนึกคิด เป็นผู้นำในเรื่องการสร้างสรรค์ คนไทยจึงแยกออกจากวงการพระพุทธศาสนาไม่ได้ ในสมัยก่อนคนไทยจะสร้างบ้านเรือนต้องไปกราบเรียนปรึกษาหารือกับพระสงฆ์ท่านช่วยออกแบบสร้างแบบบ้านให้เพราะพระสงฆ์ท่านเป็น "นวกรรมไทย" ในสมัยปัจจุบันเวลาจะสร้างอาคารบ้านเรือนจำเป็นจะต้องให้วิศวกรออกแบบคำนวณแล้วจึงนำแบบนั้นไปก่อสร้างตามแบบแผน แต่พระสงฆ์ในสมัยก่อนเก่าท่านไม่ได้เขียนแบบแผนเหมือนสมัยนี้ พระสงฆ์ท่านกลับสร้างบ้านเรือนจำลองออกเป็นหลังๆ เป็นเรือนไทยดูงดงามอ่อนช้อย เป็นเรือนแซด เป็นเรือนตรีมุข เป็นเรือนจตุรมุข ตามแต่ฐานะของเจ้าของบ้านที่ให้ออกแบบ เมื่อท่านออกแบบเรือนเสร็จเจ้าของก็นำไปสร้างตามแบบเรือนจำลองนั้นๆ เมื่อการสร้างแบบบ้านเสร็จเจ้าของบ้านก็จะนำเรือนจำลองตั้งไว้ในบ้าน คนไทยนั้นมีความกตัญญูเป็นที่ตั้งเมื่อมีบ้านเรือนอยู่อย่างสุขสบายก็ไม่เคยลืมคนออกแบบบ้านครั้นเจ้าของบ้านหรือคนในบ้านจะไปไหนมาไหนก็มักจะยกมือไหว้บ้านจำลองหลังเล็กๆ นั้นถามว่าเขาไหว้ใครก็ได้รับคำตอบว่าไหว้พระคุณของพระที่ท่านออกแบบบ้านหลังนี้ เป็นธรรมดาเมื่อสร้างบ้านเรือนสวยสดงดงามคนต้องถามเสมอว่าใครเป็นผู้ออกแบบบ้านเรือนหลังนี้ บางคนก็เบื่อตอบคำจึงใช้สีเขียนชื่อพระผู้ออกแบบให้ผู้คนได้เห็น เมื่อเป็นดังกล่าวมานี้นิสัยคนไทยรักสวยรักงามจึงจัดหาผ้าสีต่างๆ มาประดับเรือนจำลองให้สวยตามความพอใจ ยิ่งไปกว่านั้น

ก็ยังประดับไปด้วยสิ่งต่างๆ เช่น มีม้า มีช้าง ตัวเล็กๆ ตั้งอยู่บนบ้านทั้งมีรูปปั้นคนหรือนางละครตั้งประดับอย่างน่าดูน่าชมตรงนี้เองลัทธิพราหมณ์ จึงสอดแทรกเข้ามาจึงเป็นที่มาของเรื่องศาลพระภูมิจะเห็นได้ว่าศาลพระภูมิที่มาที่แท้จริงก็คือบ้านเรือนจำลองของไทยแต่โบราณนั่นเอง

ในสมัยนี้การสร้างบ้านก็ไม่นิยมให้พระท่านออกแบบแต่กลับมีวิศวกรเป็นผู้ออกแบบแทนพระสังคมทางตะวันตกก็เจริญเข้ามาในประเทศไทย การออกแบบบ้าน ออกแบบอาคาร จึงหันเหไปทางตะวันตกไม่ใช่น้อย ถึงกระนั้นการหาฤกษ์งามยามดีก็ไม่พ้นพระสงฆ์ ฤกษ์พิธีการต่างๆ ก็ไม่พ้นพระสงฆ์ผู้ทรงความรู้ในเรื่องนี้ไปได้ต่อเมื่อการสร้างบ้าน สร้างอาคารเสร็จก็มักนิยมตั้งศาลพระภูมิ ตั้งศาลเจ้าที่ ตั้งศาลตายาย ควบคู่ไปกับการฉลองตึกอาคารหลังใหม่ ศาลพระภูมิจากเดิมเป็นศาลไม้มีลวดลายวิจิตรพิสดารอ่อนช้อยไม่ทิ้งลีลามรดกของวัฒนธรรมเพราะบ่งบอกถึงคุณสมบัติจิตใจของคนในยุคนั้นสมัยนั้น ผิดกับยุคปัจจุบันศาลพระภูมิถูกจำลองสร้างอย่างสวยงาม แต่ก็ขาดความอ่อนช้อยเนื่องจากเป็นศาลที่สร้างมาจากคอนกรีตเสริมเหล็กให้เข้ากับยุคกับสมัยนั่นเอง เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไปการตั้งศาลพระภูมิก็ไม่ใช่เรื่องของพระกลับเป็นเรื่องของพราหมณ์ พวกบัณฑิตที่มีความรู้เรื่องพิธีการต่างๆ การตั้งศาลพระภูมินั้นในสมัยปัจจุบันหากบ้านเรือนใครอยู่ดีมีสุขอยู่แล้วก็ไม่สมควรตั้งศาลพระภูมิ ทั้งสถานที่ตั้งศาล ยิ่งในกรุงเทพมีเนื้อที่จำกัด สถานที่ไม่เอื้ออำนวย ตึกจำนวนไม่น้อยต้องเอาศาลพระภูมิขึ้นไปตั้งบนชั้นดาดฟ้า หรือมิฉะนั้นไปเชิญพราหมณ์หรือบัณฑิตที่รู้แบบงูๆ ปลาๆ รู้จริงบ้าง ไม่รู้จริงบ้าง กลับจะเป็นโทษกับเจ้าของบ้านอีกด้วยซ้ำ เหตุนี้เมื่อเวลาจะทำบุญบ้านก็ตั้งเครื่องเซ่นกลางแจ้งก็ไม่ผิด

พิธีรีตอง ไม่ผิดแรงกตัญญู หากประสงค์จะตั้งศาลพระภูมิจริงๆ ก็ลองหาศาลพระภูมิเล็กๆ นำไปตั้งที่โต๊ะหมู่บูชาก็ได้หากจะให้เกิดความสบายใจก็ให้ท่านผู้รู้เป็นผู้เชิญเจ้าที่เจ้าทางเข้าสถิตที่ศาลบนโต๊ะหมู่ก็ไม่ผิดอะไรมิใช่หรือกลับจะเป็นผลดีเนื่องจากโต๊ะหมู่เป็นที่ตั้งพระพุทธรูปเจ้าของบ้านก็ได้กราบไหว้ศาลพระภูมิเจ้าที่เจ้าทางควบคู่ไปจะเป็นมงคลแก่เจ้าบ้านมิใช่น้อยทีเดียว

ในยุคปัจจุบันที่พระท่านมิได้เป็นผู้สร้างหรือออกแบบจำลองบ้านเรือนของคนทั่วๆไปแต่ก็ใช้การสร้างโมเดลจำลองอาคารหลังนั้นๆ แทนหรือเขียนแบบแผนให้ดูนั่นเอง เมื่อก่อสร้างอาคารเสร็จเจ้าของเรือนก็นิยมไปซื้อศาลพระภูมิตามร้านค้านำมาตั้งดังนี้จึงไม่ค่อยเข้ากับตัวอาคารนั้นๆ

การไปจัดซื้อศาลพระภูมิที่ร้านค้าซึ่งมีให้เห็นตามข้างถนนจำนวนไม่น้อย เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ต้องการ จะมีคนกี่คนที่คิดอย่างข้าพเจ้าว่า ศาลที่ตั้งขายตามถนนนั้นมีโทษมากกว่ามีคุณ ดังกล่าวไว้เบื้องต้นว่าศาลนั้นจะเป็นที่อยู่ของเจ้าที่ก็ตาม จะเป็นที่อยู่ของผีสางต่างๆก็ตาม ก็สถิตอยู่ที่ศาลทั้งนั้น ถนนเป็นทางเดิน ถนนเป็นทางที่รถวิ่งไปมาเมื่อมีรถวิ่งไปมาย่อมเป็นเรื่องธรรมดาของอุบัติเหตุรถชนกัน รถคว่ำเป็นเหตุให้ผู้ขับขี่ตีนผี ผู้โดยสาร ถึงแก่ความตาย ถึงแก่ความพิการ เพราะอุบัติเหตุมีทุกวันเพราะความประมาทของคนขับรถ ในแง่มุมของพระพุทธศาสนาเมื่อคนตายวิญญาณก็ออกจากร่างไปหาที่เกิดใหม่โดยเฉพาะคนตายโหงกล่าวกันว่าดุนักเพราะคนเหล่านั้นนึกไม่ถึงว่าตนเองจะตายอย่างไม่คาดคิด ไม่ได้เตรียมตัวว่าตนเองจะตาย เหตุนี้ความประทับใจของความเป็นคนยังมีอยู่จึงเป็นเหตุให้อาลัยอาวรณ์ในร่างกายของตนเอง ก็ตายไปเป็นผีแล้ววิญญาณเหล่านั้นจึงมักปรากฏให้คนเห็นเสมอๆ เหตุนี้เมื่อมีอุบัติเหตุคนตายตรงไหนเขาจึงนิยม

ให้ผู้รู้มาเชิญวิญญาณตรงที่เกิดอุบัติเหตุขึ้นตามความเชื่อของผู้คน เมื่อวิญญาณออกจากร่างของมนุษย์ไปแล้วย่อมไปหาสถานที่จุติหรือที่เกิดที่อยู่ตามคติภพนั้นๆจะกล่าวถึงเมื่อวิญญาณออกจากร่างก็ไปหาที่อยู่พอพบเจอศาลพระภูมิอันเป็นที่อยู่ของวิญญาณต่างๆ ถ้าศาลไหนยังไม่มีวิญญาณสิงสถิตอยู่วิญญาณนั้นก็เข้าครอบครองยึดเป็นที่อยู่ทันทีแต่ถ้าศาลพระภูมิใดมีวิญญาณสิงสถิตอยู่แล้วนั้นก็ต้องไปหาศาลที่อยู่ใหม่จะไปอยู่ที่ศาลที่เขามีเจ้าของแล้วไม่ได้ วิญญาณนั้นต้องพเนจรไปจนกว่าจะหาศาลสถิตอยู่ อย่างนี้แหละที่เรียกว่า **"เจ้าไม่มีศาล"**

ในขณะที่มีผู้คนต้องการซื้อศาลพระภูมิไปตั้งท่านผู้รู้จึงต้องทำน้ำมนต์ธรณีศาลรดที่ศาลเสียก่อน เพื่อไม่ให้วิญญาณหรือเจ้าที่เข้าครอบครองศาลพระภูมิที่มีผู้ซื้อแล้วนี้ออกจากไป หากไม่มีการทำพิธีรดน้ำมนต์ธรณีศาลก็เท่ากับว่าผู้ที่ซื้อศาลไปนั้นเอาวิญญาณที่สถิตอยู่ในศาลนั้นๆเข้าไปในบ้านในเรือนด้วยเป็นเหตุให้ผีบ้านผีเรือนเจ้าที่เจ้าทางเข้าสถิตในศาลนั้นๆ ไม่ได้ทั้งยังเป็นเหตุให้ผีบ้านผีเรือนเจ้าที่เจ้าทางอยู่ไม่เป็นสุขหรือที่เรียกว่า "ทำบุญได้บาป" ทั้งยังส่งผลให้เจ้าของบ้านเรือนเดือดร้อนเป็นผลลัพธ์อีกประการหนึ่งด้วย ดังกล่าวมานี้การตั้งศาลพระภูมิจึงมีทั้งคุณทั้งโทษเพราะเจ้าไม่มีศาลหรือเจ้าที่มีศาลอยู่แล้วไม่ยอมออกจากศาลที่วิญญาณนั้นสถิต ดังกล่าวมานี้เป็นเพียงแง่มุมมองหนึ่งเท่านั้นสุดแต่วิจารณญาณของผู้อ่านว่า จะประเทืองปัญญาได้แค่ไหน จะเชื่อก็เป็นประโยชน์ของท่านผู้อ่าน จะไม่เชื่อก็เป็นแง่คิดของท่านผู้อ่านเป็นที่ไตร่ตรองให้รอบคอบก็แล้วกัน

นักข่าวที่ดี ต้องไม่เป็นคนที่เห็นแก่ตัว หรือเห็นแก่อามิสสินจ้าง หรือเห็นแก่พวกพ้อง แต่ต้องเป็นผู้มีอุดมการณ์ เชิดชูความจริงให้ปรากฏแก่สังคมชาวโลก มิใช่เป็นเพียงร่างทรงที่ลวงชาวโลก

เจ้าเข้า

เจ้าเข้า คนทรง ผีเข้า นับเป็นเรื่องที่ยังพิสูจน์ไม่ได้ ยังเป็นที่สงสัยลังเลใจของผู้คนอีกไม่ใช่น้อย เจ้าเข้านี้ต้องเข้าใจไปในเรื่องของ **"ทรงเจ้าเข้าผี"** ทางภาคใต้ถึงเทศกาลกินเจจะมีการแห่เจ้า เข้าเจ้า ทรงเจ้า ซึ่งเป็นเรื่องที่แปลกเพราะหากเป็นคนธรรมดาอย่างเราๆ ทำไม่ได้ถึงการใช้ศาสตราวุธต่างๆ มีเหล็กปลายแหลมแทงคอ แทงลิ้น จะเป็นเรื่องจริงหรือไม่ก็ตามแต่ก็มีผู้คนไปดูไปชมไปขอพรจากเจ้ามิใช่น้อย เพราะเป็นเรื่องของกำลังใจ บางรายเมื่อไปหาเจ้าประทับทรงแล้วเจ้าท่านก็ให้ฮู้ที่เขียนด้วยภาษาจีนบนกระดาษสีเหลืองแล้วให้คนไปหาของสรรพสิ่งต่างๆ นำฮู้นั้นไปเผาแล้วใส่น้ำประพรมที่ดิน ประพรมที่บ้านเพื่อให้ขายที่ขายบ้านได้ สิ่งที่กล่าวมานี้เป็นไปตามกระแสของคนที่เชื่อถือ สำหรับคนที่ไม่เชื่อถือก็ไม่ควรไปลบหลู่ดูหมิ่น เพราะจะเป็นเรื่องทะเลาะซึ่งกันและกันระหว่างคนเชื่อกับคนไม่เชื่อ

คนทรง ก็คงหมายถึงร่างทรง เป็นคนธรรมดาอย่างเราๆ นี้ แต่เมื่อประทับทรงแล้วจะเห็นรูปร่างการกระทำไปอีกลักษณะหนึ่งซึ่งคนธรรมดาทำไม่ได้ คนที่จะเชิญทรงนั้นหลายต่อหลายท่านอยากจะพิสูจน์ว่าทรงจริงหรือหลอกลวง หรือใช้การสะกดจิต เรื่องเหล่านี้ให้คำตอบยากแต่ในที่นี้ขอกล่าวว่าคนที่จะประทับทรงได้ เชิญทรงได้ ต้องถือศีล รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ ร่างทรงบางรายก่อนประทับทรงถึงกับต้องนุ่งขาวห่มขาวถือศีล ๘ ไม่กินเนื้อสัตว์ ครั้นเวลาจะเชิญทรง ต้องมีพิธีรีตองเมื่อมีเจ้าหรือเทพประทับทรงแล้ว

จะเปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนกับตอนที่ยังไม่เชิญทรง คนที่จะเชิญทรงได้ต้องมีคุณสมบัติพิเศษ เช่น รักษาสัจจะ ไม่ผิดประเวณีลูกเมียผู้อื่น ไม่ดื่มเหล้า สิ่งเหล่านี้เป็นคุณสมบัติของคนเชิญทรง มีไม่ใช่น้อยที่เมื่อเชิญทรงเทพองค์นั้นเทพองค์นี้ แต่จริงๆ แล้วมิใช่เทพมาประทับทรงแต่กลับเป็นพวกผีตีนโรงตีนศาลที่ไม่มีคนส่งบุญส่งกุศลไปให้จึงต้องแอบแฝงมาประทับร่างทรงเพื่อกินเครื่องเซ่นอย่างนี้ก็มี ร่างทรงบางรายหลอกลวงอย่างหน้าด้านๆ เพราะประกาศให้ผู้คนรู้ว่าประทับทรง เชิญทรงของพระโมคคัลลานะ ผู้มีอิทธิฤทธิ์อันเกรียงไกรในสมัยพุทธกาล แต่เนื่องจากพระโมคคัลลานะ ท่านเป็นองค์พระอรหันต์ดับกิเลสนิพพานแล้ว ท่านไม่ลงมาเกลือกกลั้วกับมนุษย์ที่มีแต่ความโลภโมโทสันอย่างเรานี้หรอก หากร่างทรงหรือสำนักทรงใดกล่าวว่าเชิญทรงพระอรหันต์มาประทับร่างได้ เชื่อเถิดว่าเป็นเรื่องหลอกลวงอย่างแน่นอน การที่จะเชิญทรงนั้น ถ้าเป็นคนที่ตายไปแล้ว หรือเชิญเจ้าพ่อเจ้าแม่เทพองค์ใดก็ตาม เมื่อมาประทับทรงก็เพื่อมาเหยียบร่างทรงเพื่อบำเพ็ญบารมีล้วนแต่แนะนำให้บุคคลสร้างความดีอย่างนี้เป็นสัมมาทิฐิ แต่ตรงกันข้ามหากเชิญทรงแล้วลงเลขยันต์เสน่หายาแฝด ทำคุณ ทำไสย อย่างนี้คิดได้เลยว่าเป็นมิจฉาทิฐิ เชื่อไม่ได้ ถึงแม้จะมีอิทธิฤทธิ์มากเพียงใด ก็ต้องพ่ายแพ้บุญฤทธิ์อย่างแน่นอน หรือบางรายก็เรียกว่าร่างทรงนั้นใช้เล่ห์เดรัจฉานวิชาทำผิดให้ถูก หรือบางคนเรียกกันว่า **“เล่ห์มนต์ดำ”** เป็นของสกปรกอย่าเข้าใกล้ให้เป็นมลทินจะดีกว่า

ผีเข้า ถ้าถามว่าผีมีจริงหรือ? ในทางพระพุทธศาสนาในเรื่องของพระวินัย มีข้อหนึ่งกล่าวว่า ภิกษุถูกผีเข้าสิงไม่ปรับอาบัติ เพราะขณะที่ผีเข้าสิงอยู่นั้นภิกษุรูปนั้นควบคุมสติตนเองไม่ได้ จึงเชื่อได้ว่าผีมีจริง ผีในเรื่องของ

พระพุทธศาสนาส่วนมากจะพบเห็นมีแต่มาขอส่วนบุญส่วนกุศลจากบุคคลที่มีศีลหรือมาขอส่วนบุญจากญาติพี่น้องที่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อสร้างกุศลผลบุญแล้วขอให้อุทิศส่วนกุศลให้กับผู้ที่ล่วงลับไปแล้วด้วย ในทางพระพุทธศาสนามักจะพบอยู่เนืองๆ บางคนเมื่อไปพบผีเข้าสิงหรือผีเข้าทรง เจ้าเข้าทรงก็เพราะถูกลมเพลมพัด คำว่า **"ลมเพลมพัด"** นี้เป็นเรื่องของคนที่เล่นคุณไสยปล่อยของต่างๆ นานา สุดแต่ใครเคราะห์หามยามร้ายก็ถูกลมเพลมพัด การที่ถูกลมเพลมพัดนี้มักจะถูกตอนเย็นๆ แดดร่มลมตกเวลาโพล้เพล้ จะมีความรู้สึกเจ็บปวด แปล๊บๆ หรือปวดตามข้อเป็นต้น ท่านผู้รู้กล่าวให้ฟังว่าหากใครถูกลมเพลมพัดดังกล่าวมานี้ ให้แก้ด้วยกระแสจิตของตนเอง โดยเวลาพระอาทิตย์กำลังจะตกดินให้คนที่ถูกลมเพลมพัดนั้นหันหน้าไปทางพระอาทิตย์จะตกดิน แล้วตั้งกระแสจิตทำใจให้มั่น ตั้งนะโม ตัสสะ ๓ จบ ระลึกถึงคุณ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คุณบิดามารดา เมื่อทำจิตมั่นดีแล้วใช้มือลูบตรงที่เจ็บปวดแล้วลูบลงจากตัวออกไป อย่าลูบเข้าหาตัวเป็นอันขาดแล้วให้กล่าวว่า **"ขอให้หายสิ้นสาบสูญไปด้วย นะ โม พุท ธา ยะ"** กลั้นใจว่าดังนี้แล้วลูบลง ๓ ครั้ง จะหายเป็นปกติได้อย่างน่าอัศจรรย์ ประการสำคัญต้องทำตอนพระอาทิตย์กำลังจะตกดินและต้องหันหน้าไปตามพระอาทิตย์ หรือแม้แต่คนที่เป็นฝีเวลาเขาสูญฝีเขาก็ใช้ดังกล่าวมานี้ การที่กล่าวเรื่องนี้มาเพื่อให้ท่านผู้อ่านได้ทำเคราะห์ให้เป็นโอกาส เคราะห์เพราะถูกคุณถูกของ โอกาสเพราะได้ระลึกนึกถึงพระพุทธคุณจนถึงคุณมารดาบิดา เรื่องที่กล่าวมานี้ก็มิได้หมายความว่าผู้คนที่ถูกกระทำ ต้องคุณต้องไสย หากเป็นเช่นต้องคุณต้องไสยให้ใช้น้ำมนต์ โดยตั้งกระแสจิตเช่นที่กล่าวมาก็นับว่าพอใช้ได้ เป็นสิริมงคล เป็นการรักษาเบื้องต้น จากนั้นก็ไปหา

พระที่ทรงความรู้เข้าใจในเรื่องดังกล่าวมานี้ ให้ท่านช่วยสงเคราะห์แก้ไขเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเอง อย่าได้ไปหาพระที่ไม่มีพื้นฐานไม่มีความรู้ในเรื่องที่กล่าวมา จะเป็นเหตุไม่ประสบความสำเร็จ **เรื่องราวเหล่านี้เป็นเรื่องลี้ลับพิสูจน์ไม่ได้และก็ไม่มีใครกล้ายืนยันว่าผู้นั้นถูกคุณไสย ถูกกระทำฝังรูปฝังรอย ที่ดีแล้วรู้ไว้ใช่ว่าใส่บ่าแบกหาม อย่าไปยุ่งเกี่ยวข้องจะเป็นการดีที่สุด** ทั้งไม่ดูถูกดูหมิ่น คนที่เล่นคุณเล่นของเหล่านี้รังแต่จะเปรอะเปื้อน ทำให้ตนเองมัวหมองหมดสง่าราศี ทั้งยังเป็นเรื่องที่หาคำตอบไม่ได้ในสมัยที่วิทยาศาสตร์กำลังเจริญรุ่งเรืองอย่างยิ่ง

คิดประดับจิต

โง่ฉลาดพอมองเป็นถ่องแท้
จะรู้แน่เพราะว่าได้ปราศรัย
ฟังคารมขมหวานประการใด
รู้แจ้งใจ เมื่อพูดพิสูจน์เชาวน์

มนุษย์ไม่มีธรรมะ	นกไม่เห็นฟ้า
ปลาไม่มีน้ำ	กษัตริย์ไม่มีแผ่นดิน
กษัตริย์ขาดบัลลังก์	คนก็ไม่มีที่อยู่

อะจิรัง

ความหมายของคำว่า **"อะจิรัง" คงแปลได้ใจความว่า "ความไม่ยั่งยืน หรือ ความไม่แน่นอน"** เพราะอะไรในโลกนี้ล้วนแต่เป็นอนิจจัง ถึงอย่างไรก็ตามความแน่นอนก็อยู่ที่ความแน่นอน และความแน่นอนก็อยู่ที่ความไม่แน่นอนเช่นกัน ทุกชีวิตต้องต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะ ให้ได้มาซึ่งความดี หากปล่อยไปตามวันเวลาที่เลื่อนลอยก็เท่ากับว่าเวลาเป็นของมีค่า แต่มันก็กลืนกินชีวิตของสรรพสัตว์ให้สั้นเข้าทุกขณะ ชีวิตมนุษย์จึงได้แต่ขอให้ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ถึงแม้จะอยู่แบบมีกินบ้างไม่มีกินบ้างก็ยังดี ขออย่างเดียวซึ่งตรงกับพระพุทธพจน์ที่ตรัสว่า "อะโรคะยา ปะระมา ลาภา ความไม่มีโรคเป็นลาภอย่างยิ่ง" แต่โลกวิวัฒนาการไปอย่างไม่หยุดยั้ง เจริญก้าวหน้าด้วยเครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัย อันเป็นที่น่าดีใจของนักคิดค้นสิ่งต่างๆ ให้มนุษย์ได้ใช้กันอย่างสะดวกสบาย แต่นักวิทยาศาสตร์หรือแพทย์ก็ยังไม่สามารถคิดค้นไม่ให้คนตาย ไม่ให้คนเจ็บไข้ เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยก็ได้แต่รักษาเยียวยาเพื่อประคองชีวิต ประคองไม่ให้โรคภัยไข้เจ็บมันลุกลามไปมากกว่าที่เป็นอยู่ จึงมักเห็นผู้คนที่เจ็บไข้หรือนอนรอวันตายได้แต่บ่นพึมพำว่า **"กรรมเก่า"** ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงต้องสร้างกรรมดีเพื่อมิให้กรรมฝ่ายชั่วตามทัน แต่ทุกชีวิตต้องสู้เพื่อความอยู่รอดต้องมีกำลังใจเพื่อต่อสู้กับอุปสรรคทั้งปวง

ตามตำนานเท่าที่จำได้ในสมัยครั้งพุทธกาล พระเถระองค์หนึ่งนามว่าพระปูติคัตติสสเถระ ท่านมีสุขภาพแข็งแรงประพฤติพรหมจรรย์ตั้งแต่เริ่มบวช

ต่อมาชีวิตของท่านเริ่มผันแปรเปลี่ยนแปลงไปจากพระหนุ่มแข็งแรงไม่มีโรคภัยอยู่ๆ พระเถระองค์นี้ก็เกิดเป็นโรคแปลกประหลาดไม่รู้สาเหตุ ไม่ว่าใครหรือตัวท่านเองเมื่อถูกร่างกายตรงไหนก็เจ็บปวดไปทั่วสรรพางค์กาย พระเถระองค์นี้ต้องได้รับทุกขเวทนา นั่งนอนไม่เป็นสุข ถึงกับต้องนอนอยู่กับที่นอนจมกองเลือดกองหนองทั้งไม่มีใครจะช่วยเหลือเยียวยาปฏิบัติรับใช้ยามเจ็บไข้เช่นนี้ วันหนึ่งพระพุทธองค์เสด็จผ่านมาพบร่างพระปูติคัตติสสเถระที่นอนเจ็บไข้อยู่ พระพุทธองค์ในฐานะเป็นผู้ให้กำเนิดพระพุทธศาสนา เป็นผู้ให้ชีวิตแก่พระภิกษุเป็นครั้งแรก ฉะนั้นพระภิกษุทุกรูปทุกองค์เป็นเหมือนบุตรในอุทรของพระพุทธองค์ เมื่อทรงทอดพระเนตรเห็นอาการเจ็บป่วยของพระเถระดังนั้น พระพุทธองค์ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณยิ่งนัก ทรงเสด็จพุทธดำเนินไปดูอาการเจ็บป่วยของพระเถระแล้ว ทรงประคองร่างของพระเถระขึ้นนั่งให้อยู่ในสภาพที่ดีกว่าเดิม ส่วนพระอานนท์ทำหน้าที่ไปหาน้ำและผ้าเพื่อนำมาชุบให้เปียก จากนั้นพระพุทธองค์ทรงเช็ดตัวให้พระเถระด้วยพระกรุณาธิคุณยิ่งนัก เมื่อพระเถระได้รับการปฐมพยาบาลจากพระพุทธองค์ อาการเริ่มดีขึ้นเป็นลำดับจากหนักก็ทุเลาเบาบางลง เมื่อพระพุทธองค์ทรงเห็นอาการของพระปูติคัตติสสเถระสดชื่นแจ่มใสอาการดีขึ้นแล้ว พระพุทธองค์ทรงตรัสพุทธพจน์จากพระโอษฐ์ ความว่า

อะจิรัง วะตะยัง กาโย ปะฐะวิง อะธิเสสสะติ
ฉุฑโฑ อะเปตะวิญญาโณ นิรัตถังวะ กะลิงคะรันติ

ไม่นานนักหรอกร่างกายนี้จะต้องถมแผ่นดิน ร่างกายนี้เมื่อปราศจากวิญญาณแล้วก็เหมือนท่อนไม้ ท่อนฟืนหาประโยชน์อื่นใดไม่ได้เลย

เมื่อพระพุทธองค์ทรงตรัสพุทธดำรัสสั้นๆ เพียงเท่านี้ พระปูติคัตติสสเถระ ส่งกระแสจิตตามกระแสพระธรรมเทศนาจากพระโอษฐ์จบลงก็ยกระดับจิตบรรลุเป็นพระอรหันต์ในพระพุทธศาสนาองค์หนึ่ง เมื่อพระเถระองค์นี้บรรลุเป็นพระอรหันต์ ทันใดนั้นนั่นเองท่านก็นิพพาน (ตายทันที) พระพุทธองค์ทรงช่วยเหลือพร้อมหมู่สงฆ์นำร่างของพระเถระองค์นี้ไปฌาปนกิจ แล้วนำอัฐิธาตุของท่านบรรจุที่สถูปเพื่อให้ประชาชนพลเมืองได้กราบไหว้นมัสการสืบไป

ถ้าถามว่าพระปูติคัตติสสเถระ สร้างกุศลและอกุศลอย่างใดอย่างหนึ่งไว้อย่างไรจึงต้องได้รับทั้งกุศลวิบากและอกุศลวิบากเช่นนี้ กล่าวว่า ในอดีตบุพกรรมของพระเถระองค์นี้ขอเรียกง่ายๆ ว่านายปูติกะก็แล้วกัน ท่านมีอาชีพเป็นนายพรานล่าสัตว์ล่านกเพื่อนำไปขาย นี้คืออาชีพของเขา ทุกๆ วันเมื่อนายปูติกะขายนกไม่หมดก็จะขังนกทั้งหลายไว้ ส่วนนกก็ต้องการความเป็นอิสระก็บินหนีออกจากที่ขังไป นายปูติกะเมื่อเห็นนกบินหนีไปก็ไล่ตามจับมาได้ ด้วยความโมโหก็หักปีกนกเพื่อมิให้มันบินหนีอีก เมื่อนกมันถูกหักปีกบินไม่ได้ มันก็เดินหลีกหนีไปเพื่อรักษาไว้ซึ่งชีวิต จะเห็นได้ว่าสัตว์ทุกตัวตนล้วนแต่รักสุขเกลียดทุกข์ด้วยกันทั้งนั้น เมื่อนายปูติกะเห็นนกเดินหนีออกจากที่ขังไปก็วิ่งไล่จับนกนั้นกลับมาได้ ครั้งนี้นายปูติกะถึงกับหักขานกเพื่อมิให้มันเดินหนีได้อีก ช่างน่าสงสารนกมีปีกบินไปไหนมาไหนได้ก็ถูกจับเพื่อเป็นอาหารของมนุษย์ แม้บินหนีไปได้ก็ไปได้ไม่ไกล ถูกจับกลับมาทั้งยังถูกหักปีกบินไปไหนไม่ได้ เพียงแต่เดินหลีกหนีเพื่อรักษาชีวิตก็ถูกจับได้ซ้ำอีก ไม่ได้ถูกจับเฉยๆ ถูกหักขาทำให้เดินไม่ได้ บินก็ไม่ได้ เรื่องนี้คือบุพกรรมของพระเถระกรรมชั่วได้ส่งผลให้ได้รับทุกข์แสนสาหัสเจ็บไปทั่วร่างกาย เพราะกรรม

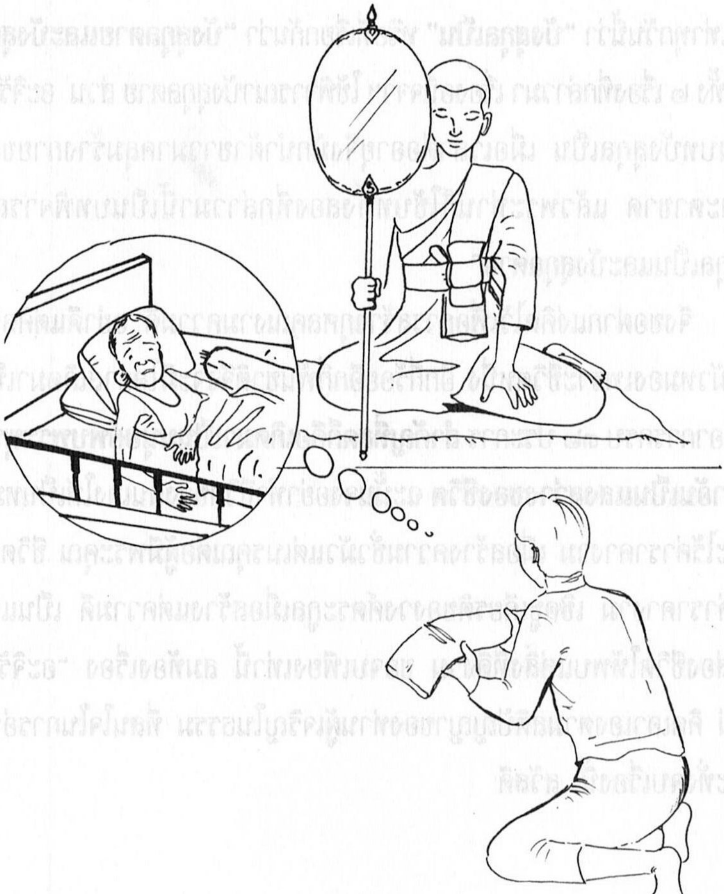
เท่านั้นจำแนกสัตว์ให้เลวและประณีต เมื่อทราบเรื่องดังนี้แล้ว การล่าสัตว์ยิงนกตกปลาที่มนุษย์เห็นเป็นเกมกีฬาจงหยุดกันบ้าง ท่านจึงสอนว่า **"ให้เห็นชีวิตสัตว์อื่น เสมอด้วยชีวิตตนเอง"** แต่ในสังคมเรายุคนี้คนอื่นทุกข์ก็ทุกข์ไป ขอให้ตัวเองเป็นสุขก็พอ บางคนหาความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น บางคนอยากมีเงินก็สร้างเรื่องที่ผิด สร้างกรรมผิดกฎหมาย ผิดศีลธรรม ด้วยการผลิตยาบ้า ค้าชีวิตมนุษย์ เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินแต่เงินที่ได้มานั้นล้วนแต่มาจากความทุกข์ บนน้ำตานองหน้าของบุคคลที่ถูกกระทำ และเมื่อนั้นมาถึงกรรมชั่วส่งผลจะโทษใครกันหนอ?

ส่วนของพระปูติคัตติสสเถระ ที่ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์นั้นเนื่องจากวันหนึ่งเมื่อนายปูติกะเตรียมตัวออกไปล่าสัตว์ ก็มีอาหารติดตัวเพื่อนำไปกินกลางทาง ขณะที่นายปูติกะออกจากบ้านเช้าวันนั้น นายปูติกะเห็นพระออกบิณฑบาต พอเห็นพระเท่านั้นก็ทำให้นึกถึงว่าบางวันอยากจะทำบุญก็ไม่มีอาหาร บางวันมีอาหารก็ไม่มีพระที่จะให้ทำบุญ วันนี้มีอาหารทั้งพระก็ออกบิณฑบาตจึงเกิดกุศลศรัทธานำอาหารของตนที่เตรียมไปกินนำไปใส่บาตรถวายพระแทน เมื่อนายปูติกะใส่บาตรถวายอาหารเสร็จเรียบร้อย พระท่านก็อนุโมทนา ฝ่ายนายปูติกะก็ตั้งความปรารถนาอย่างแรงกล้าว่า **"หากข้าพเจ้าเกิดในภพใดชาติใด ขอให้ได้บรรลุธรรมอย่างที่ท่านบรรลุนี้เถิด"** ด้วยแรงอธิษฐานนี้เองจึงเป็นเหตุเป็นปัจจัยส่งผลให้ได้ฟังธรรมและบรรลุธรรมสมตามความปรารถนาที่ตั้งกุศลจิตอธิษฐานไว้ จึงเป็นเหตุให้ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ ประกอบกับอกุศลก็ตามทัน จึงเป็นเหตุให้นิพพาน ด้วยเหตุดังนี้ พระพุทธพจน์ที่พระพุทธองค์ตรัสแก่พระปูติคัตติสสเถระดังกล่าวข้างต้นนั้น พระสงฆ์จึงยึดถือมาเป็นบทพิจารณาเวลาแปรธาตุ หรือที่เรียกกันติดปากมา

ตราบเท่าทุกวันนี้ว่า **"บังสุกุลเป็น"** หรือที่เรียกกันว่า **"บังสุกุลตายและบังสุกุลเป็น"** ทั้ง ๒ เรื่องที่กล่าวมา เรื่องอนิจจาฯ ใช้พิจารณาบังสุกุลตาย ส่วน อะจิรังฯ ใช้เป็นบทบังสุกุลเป็น เมื่อเวลาต่ออายุจึงมักนำผ้าขาวมาคลุมร่างกายของคนที่ชะตาขาด แล้วพระท่านก็ใช้บททั้งสองที่กล่าวมานี้เป็นบทพิจารณา "บังสุกุลเป็นและบังสุกุลตาย"

จึงขอฝากแง่คิดไว้เพื่อการสร้างกุศลคุณงามความดี อย่าดีแต่คิดชั่ว ทำจิตมัวหมองเพราะชีวิตหนึ่ง อีกกี่ร้อยอีกกี่พันชาติจึงจะมีโอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์อาการครบ ๓๒ ประการ **สำคัญที่สุดก็คือเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาอันเป็นแสงสว่างของชีวิต** ฉะนั้นจงอย่าทำชีวิตของตนเองให้เป็นหมัน ชีวิตจะไร้ค่าราคางาม เมื่อสร้างความชั่วมัวแต่เนรคุณต่อผู้มีพระคุณ ชีวิตจะมีคุณค่าราคางาม เชิดชูเกียรติของวงศ์ตระกูลเมื่อสร้างแต่ความดี เป็นแสงเทียนส่องชีวิตให้พบแต่สิ่งที่ดีงาม ขอจบเพียงเท่านี้ สมท้องเรื่อง "อะจิรัง" หรือไม่ คิดเอาเองตามสติปัญญาของท่านผู้เจริญในธรรม ที่สนใจในการอ่านจนกระทั่งจบเรื่องนี้ สวัสดี

พึงเสียสละทรัพย์ เพื่อรักษาซึ่งอวัยวะน้อยใหญ่
พึงเสียสละอวัยวะน้อย เพื่อรักษาซึ่งอวัยวะใหญ่
พึงเสียสละอวัยวะใหญ่ เพื่อรักษาไว้ซึ่งชีวิต
พึงเสียสละชีวิต เพื่อรักษาไว้ซึ่งธรรมะ

กรรมนี้มีผล

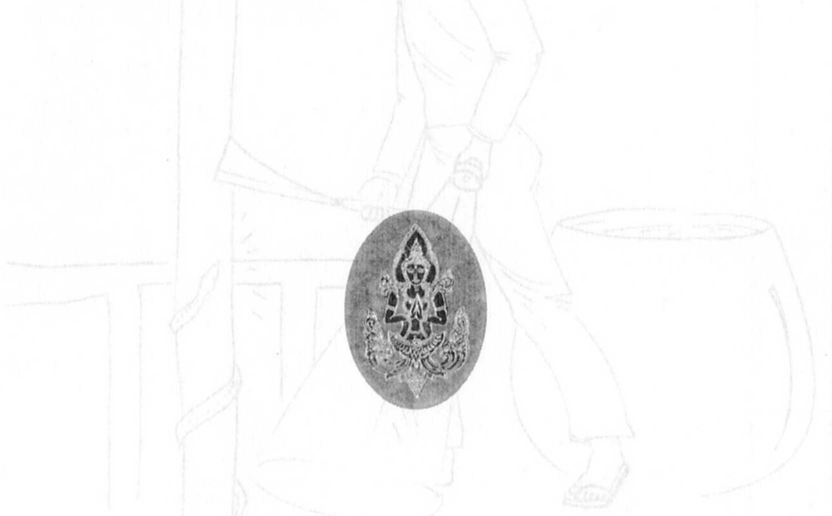
ชายหนุ่มอายุ ๒๔ ปี ขอสมมุติว่าชื่อวรา เมื่อวราปลดจากการเป็นทหารออกมาเป็นพลเรือนขณะที่เป็นทหารนั้นได้ช่วยเหลือกิจกรรมวัดเล็กๆ น้อยๆ จึงพอรู้จักคุ้นเคยทั้งยังได้เคยช่วยเหลือยามที่วราขัดสนเงินทองไม่พอใช้อีกประการหนึ่ง พ่อแม่วราก็แยกทางกันไป สำหรับพ่อแม่ของวรามีอายุเพียง ๔๐ เศษๆ เท่านั้นแสดงให้เห็นว่าขณะอยู่กินร่วมกันนั้นยังมีอายุไม่มากหรือเรียกว่า **"ยังไม่มีความพร้อมในการใช้ชีวิตร่วมกัน"** จึงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ไม่ได้ปูพื้นฐานแห่งความรักความเข้าใจซึ่งกันและกันมาก่อน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นผลให้ลูกขาดการศึกษาในชั้นสูงๆ อันจะเป็นรากฐานของหน้าที่การงาน

วราเมื่อปลดจากทหารก็มีศรัทธาอยากจะบวชเพื่อตอบสนองแทนพระคุณอันประเสริฐของผู้บังเกิดเกล้า วันหนึ่งก่อนจะเข้าพรรษาไม่นานนัก วรามากราบลาและขอเงินเพื่อจะกลับไปบวชที่บ้าน อันการบวชนั้นชาวพุทธทั้งหลายย่อมอนุโมทนาในการบวช เหตุเพราะว่าเบื้องต้นเป็นการทำให้คนเป็นนาค ทำให้นาคเป็นสามเณร ทำให้สามเณรเป็นองค์พระ เพราะบวชมีจุดประสงค์ทำให้คนไม่รู้หนังสือให้รู้หนังสือ ทำให้คนโง่เป็นคนฉลาด ทำให้คนชั่วเป็นคนดี ทำให้คนดีให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป นี้คือจุดประสงค์บวชพระในบวรพระพุทธศาสนา เชื่อมั่นว่าวราผู้เคยเป็นชายชาติทหารมาแล้วถูกฝึกร่างกายดีพร้อมแล้ว ยังต้องการฝึกจิตให้ชนะใจตนเองซึ่งเป็นเรื่องที่น่ายกย่อง ในเรื่องนี้จึงได้มอบเงินให้วราจำนวนหนึ่ง พร้อมด้วยผ้าไตรจำนวน ๒ ไตรใน

การบวช กาลเวลาล่วงมาไม่นานนักอยู่ระหว่างกลางพรรษาข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์จากวรารู้สึกดีใจมาก เข้าใจและมั่นใจว่าเขายังบวชอยู่ แต่สักครู่หนึ่งเมื่อคุยกันทางโทรศัพท์ ข้าพเจ้าก็จับเท็จการโกหกจากวราได้ว่า วราไม่ได้บวชเสมือนหนึ่งเล่นละครฉากหนึ่งเพื่อหลอกเท่านั้น แต่เรื่องอย่างนี้เคยโดนมาบ่อยๆ จึงคิดว่าเป็นเรื่องธรรมดา ข้าพเจ้าได้ถามเรื่องราวว่าการบวชนี้คุณแม่รู้หรือเปล่า วราตอบว่ารู้ ขอบใจที่พูดความจริงให้ทราบ จากนั้นวราก็เล่าให้ฟังว่าขณะนี้แม่ผมประสบโรคร้ายเป็นมะเร็ง วราต้องพาแม่ไปหาหมอที่สถาบันโรคมะเร็งเพื่อฉายแสง หนักไปกว่านั้นวราไม่มีงานทำไปสมัครที่ไหนก็ไม่ได้ ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต เมื่อเป็นดังกล่าวมานี้จึงได้โทรศัพท์มากราบเรียนให้ทราบ ได้ถามวราว่าผ้าไตรที่มอบให้ไปเพื่อนำไปบวชนั้นยังอยู่หรือไม่ วราตอบว่ายังอยู่ครับ จึงบอกวราไปว่า ขอให้นำผ้าไตรนั้นไปถวายพระรูปใดรูปหนึ่งก็ได้ ตั้งใจให้ดี ตั้งสมาธิให้มั่น แล้วเอาความกตัญญูที่มีต่อแม่บังเกิดเกล้าเป็นที่ตั้งอธิษฐานขอให้ประสบความสำเร็จในชีวิต แต่ปรากฏว่าวราไม่ทำตามที่แนะนำนับวันแม่ของวราอาการก็เริ่มทรุดหนักลงทุกวัน และแล้ววันหนึ่งวราก็ได้โทรศัพท์มาอีก คราวนี้วราเล่าให้ฟังว่าได้นำผ้าไตรทั้ง ๒ ไตรไปถวายพระแล้วทำตามที่ได้แนะนำไปทุกอย่างปรากฏว่าอาการของแม่ดีขึ้นดีวันดีคืน ส่วนผมก็ได้ไปสมัครงานก็ได้งานทำแล้วครับ

เรื่องดังกล่าวนี้เป็นผลสืบเนื่องจากการกล่าวเท็จกับตัวเองและผู้อื่น อันชีวิตมนุษย์จะโกหกมดเท็จกับใครๆ ก็ได้ แต่สิ่งหนึ่งที่ทำไม่ได้คือการ "โกหกตัวเอง" เพราะผ้าไตรจีวรนั้นความตั้งใจของคนนั้นมันร้อนแรงยิ่งกว่าไฟที่หุงต้มด้วยซ้ำไป ผ้าไตรจีวรเป็นของบริสุทธิ์ เป็นผ้าที่เขาตั้งใจทำ ตั้งใจให้คนได้ครองผ้าไตรจีวรเป็นหลักชัยของพระอรหันต์ ด้วยเหตุนี้เมื่อผิด

วัตถุประสงค์ผิดแรงอธิษฐาน จึงเป็นเหตุเป็นผลสะท้อนเรื่องกรรมที่ส่งผล หรือที่เรียกว่า "กรรมนี้มีผล" ด้วยเหตุนี้หากชีวิตใครก็ตามติดขัดอุปสรรค ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต น่าจะลองทบทวนเรื่องราวที่ผ่านมาว่า "ติดค่าสินบาทค่าสินบนไว้บ้างหรือเปล่า" จะได้แก้เคล็ดให้ถูกทาง ชีวิตจะได้ไม่น่าสงสารเหมือนดังชีวิตของวรา

สอนใจ

แรงของคนอันธพาลอยู่ที่หาเรื่อง
แรงของไอ้มหาโจรอยู่ที่อาวุธ
แรงของบัณฑิตอยู่ที่ไม่เพ่งโทษของผู้อื่น
แรงของผู้รู้แท้อยู่ที่วิจารณญาณ

งูที่ว่าเลื้อยเลี้ยวลดไม่ตรงทาง ก็ยังไม่เท่ากับน้ำใจคนที่คดเคี้ยว

งู

ในระยะนี้มีเรื่องงูลงตามหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เสมอๆ มีการจับผู้ลักลอบนำงูออกนอกประเทศ เพื่อนำงูเหล่านั้นไปขายหรือทำอาหารก็สุดแล้วแต่ จับได้ภายในเรือบ้าง ภายในรถบ้าง เมื่อจับการลักลอบค้างู ผู้นำงูเข้าออกก็ถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย แต่สิ่งหนึ่งที่น่ากลัวเมื่อเจ้าหน้าที่ยึดงูเหล่านั้นแล้วก็นำไปปล่อยที่ป่าสงวนบ้าง หรือที่ใดก็ตาม การนำงูไปปล่อยครั้งละมากๆ เวลามันแพร่พันธุ์ออกลูกออกหลานมาคิดบ้างไหมว่าอะไรมันจะเกิดขึ้นกับผู้คนเมื่อเผชิญกับงูเหล่านั้น งูบางชนิดก็มีพิษ งูบางชนิดก็ไม่มีพิษ เห็นงูแล้วเมื่อนำมาขบคิดก็น่าสงสารมัน ทั้งๆ ที่มันต้องเสวยชาติเป็นสัตว์เดรัจฉานประการหนึ่ง ทั้งต้องคอยหลีกหนีผู้คนที่คอยตามล่าเอาชีวิต ยิ่งปัจจุบันมีหมู่บ้านที่ประกอบอาชีพนักจับงู สิ่งเหล่านี้ก็ยิ่งมีภัยเป็นอันมาก หากจะพูดว่าเราไม่ทำร้ายงู งูมันก็ทำร้ายเรานั้นเป็นสิ่งที่น่าคิด เพราะธรรมชาติของทั้งคนและงูต่างก็กลัวซึ่งกันและกัน เมื่อพูดถึงงูแล้วก็ทั้งกลัวและสงสารงูขึ้นมาอย่างจับใจ

หนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ลงข่าวว่าชาวบ้านจับงูเห่าทองได้ที่จังหวัดอยุธยา ลำตัวยาวถึง ๒ เมตร ตัวงูเป็นสีทองทั้งตัว ชาวบ้านจับได้จึงนำใส่กรงไปไว้ที่วัดเปรมประชากร ชาวบ้านเชื่อกันว่าเป็นพญางู หรือมิฉะนั้นก็เป็นงูเจ้าที่เจ้าทาง เหตุนี้ผู้คนที่เชื่อถือต่างก็ไปกราบไหว้งูเพื่อขอเลขเด็ด ตามภาษาของคนเชื่อเรื่องหวย อันเรื่องงูเจ้าที่เคยพบมาเหมือนกัน ดังนี้

๑. ก่อนบวชเพียงคืนเดียวพอรุ่งเช้าโผล่หน้าต่างล้างหน้า เห็นงูเห่าลายดอกจันทร์ตัวยาวใหญ่ขดอยู่ตรงที่จะล้างหน้า ในใจก็คิดว่างูตัวนี้อาจเป็นงูเจ้าที่มาเพื่อขอส่วนบุญจากการที่จะได้บวชก็เป็นได้ สักครู่หนึ่งงูก็เลื้อยเข้าไปในรู หรืออาจเป็นเพราะบ้านมีความสกปรกรกมากงูก็เลื้อยมาเพื่อหาอาหารกินตามธรรมชาติก็เป็นได้

๒. หลายปีก่อนไปอยู่ป่ามีพระไปประชุมอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก ได้ปักกลดอยู่บนเนินสูงกว่าพื้นดินพอประมาณปรากฏว่าพระหนุ่มหลายรูปก็ปักกลดอยู่ใกล้ๆ กับกลดของเราคุยกันเสียงดัง ทั้งยังคุยเรื่องลามกสัปปะดี้สีปะดนด้วยความรำคาญใจก็เข้ากลด ไม่อยากได้ยินเสียงที่ไม่เป็นมงคลนั้นเลย สักครู่หนึ่งพระกลุ่มนั้นก็ร้องตะโกนกันลั่นว่า งู ๆๆ งูมันเลื้อยออกมาจากรูงู แล้วเลื้อยอย่างรวดเร็วเป็นเหตุให้พระกลุ่มนั้นถึงกับวงแตก และช่วยกันค้นหางูตัวนั้น ค้นเท่าใดขุดเข้าไปในรูที่งูเลื้อยเข้าไปเท่าใดก็ไม่พบงูตัวนั้น เขาจึงกล่าวว่าเป็นงูเจ้าที่

สำหรับพระสงฆ์องค์สามเณรเมื่อพบงูหรืองูเลื้อยผ่านหรือจะมาซุกที่กุฏิหรือที่กลดพระรูปนั้นๆ ก็ต้องพิจารณาสำรวจดูศีลของตนเองว่ามัวหมองหรือบริสุทธิ์เพียงใด งูเหล่านั้นจะมาเตือนให้สังวรระวังในสิกขาบทสืบต่อไป

ในสมัยครั้งพุทธกาลพระสัปปทาส เมื่อครั้งเป็นคฤหัสถ์อยู่เมืองสาวัตถี ได้ฟังธรรมของพระศาสดาเกิดความเลื่อมใสขอบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา วันหนึ่งเพื่อนพระภิกษุพบเห็นงูพิษร้ายแผ่แม่เบี้ยอยู่ในวิหาร พระเหล่านั้นจึงช่วยกันจับงูใส่ลงในหม้อเพื่อจะนำไปฆ่าเสีย ขณะนั้นพระสัปปทาสเดินผ่านมาจึงถามว่าในหม้อนั้นมีอะไร พวกภิกษุจึงเล่าว่ามีงู

ตัวใหญ่เป็นงูพิษดุร้ายมาก พระสัปปทาสเมื่อได้ยินดังนั้นจึงอาสาขอเอางูในหม้อนั้นไปปล่อยเอง พระเหล่านั้นก็มอบหม้องูนั้นให้พระสัปปทาสไป ในใจของพระสัปปทาสนั้นเบื่อหน่ายในชีวิตประสงค์อยากจะตาย เมื่อนำหม้องูนั้นมาแล้วพระสัปปทาสจึงเอามือของตนล้วงลงไปในหม้อเพื่อจะให้งูนั้นฉกกัดให้ตาย แต่ปรากฏว่างูก็ไม่ฉกไม่กัด พระสัปปทาสจึงจับงูแล้วก็เอานิ้วของตนล้วงลงไปในปากงูเพื่อจะให้งูกัดให้ตาย งูก็ไม่กัด พระสัปปทาสประสบดังนั้นจึงกล่าวว่างูนี้ไม่มีพิษคงเป็นงูเรือนแล้วก็ปล่อยงูนั้นไป เมื่อกลับถึงกุฏิเพื่อนพระก็ถามว่าเอางูไปปล่อยที่ไหน พระสัปปทาสก็เล่าให้ฟังตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น พระเหล่านั้นก็กล่าวกันว่างูออกน่ากลัวและมีความโหดร้ายทุกคนเห็นเหมือนกัน แต่พระสัปปทาสกลับบอกว่าเป็นงูไม่มีพิษ ตามตำนานกล่าวว่าในอดีตชาติภพที่ ๓ ของพระสัปปทาสงูตัวนั้นเป็นทาสของพระสัปปทาสอยู่ช้านานหรือนัยหนึ่ง งูตัวนั้นเป็นสัตว์หรือเป็นคนคอยรับใช้พระสัปปทาสอยู่ช้านาน ด้วยเหตุนี้เมื่อจิตต่อจิตสัมผัสกันงูจึงไม่ทำร้ายพระสัปปทาสผู้ซึ่งเคยเป็นนายของมันในอดีตชาตินั้นเอง เข้าตำราที่ว่า

งูมีพิษ เหมือนศิษย์มีครู
งูไม่มีพิษ เหมือนศิษย์ไม่มีครู
งูสารพัดพิษ เหมือนศิษย์มีหลายครู

ดังกล่าวมานี้จึงขอให้ทุกคนเป็นศิษย์ที่มีครู เหมือนกับข้อเปรียบเทียบดังว่า **"งูมีพิษ เหมือนศิษย์มีครู"**

เรื่องงูนี้ครั้งหนึ่งทางราชการตัดสวนเพื่อทำถนนใช้รถไถสถานที่ต่างๆ หลายกิโล คืนหนึ่งคนขับรถไถ ฝันว่ามีงูมาขอร้องว่าอย่าเพิ่งไถสถานที่ตรงนี้ขอเวลาอีกสองสามวันเพื่อให้ลูกมันเป็นตัวก่อน ครั้นตอนเช้าคนขับรถไถก็

เล่าให้คนร่วมงานกันฟัง คนขับรถคนหนึ่งไม่เชื่อเรื่องเหลวไหลไม่เชื่อในเรื่องฝันจึงดันทุรังขับรถไถที่สวนตรงนั้นปรากฏว่าเป็นรังงูใหญ่ การไถครั้งนั้นทำให้ถูกลูกงูแม่งูตายเป็นจำนวนมาก ต่อมาอีกไม่กี่วันคนขับรถไถนั้นก็ประสบอุบัติเหตุตายอย่างกะทันหัน นับเป็นเรื่องที่น่าคิดไม่น้อย

เรื่องต่อมา มีชาวไร่คนหนึ่ง ขณะขุดดินอยู่เห็นงูจงอางตัวใหญ่เลื้อยมาอย่างรวดเร็ว ชาวไร่คนนั้นรีบใช้จอบฟันงูตัวนั้นถึงแก่ความตายแล้วตัดเอาหัวงูตัวนั้นไปเสียบไว้ที่ไร่ สามวันต่อมางูจงอางตัวเมียเลื้อยมาขณะที่เมียของชาวไร่คนนั้นกำลังจับดิน งูตัวนั้นได้ฉกกัดหญิงคนนั้น ปรกติแล้วเมื่องูมันฉกกัดใครก็จะรีบเลื้อยหนีไปโดยเร็วที่สุด แต่ปรากฏว่างูตัวนี้เมื่อฉกกัดแล้วกลับกัดติดแน่นไม่ปล่อยจากข้อมือหญิงผู้นั้น หญิงผู้นั้นร้องด้วยความเจ็บปวดเมื่อสามีของนางได้ยินก็รีบวิ่งมาดูเมื่อเห็นงูยังกัดอยู่ก็ใช้จอบฟันงูตัวนั้นถึงแก่ความตาย เขากล่าวกันว่างูตัวแรกที่ตายเป็นตัวผู้ซึ่งเป็นผัวของงูตัวเมียที่ตายตัวที่สอง ด้วยแรงอาฆาตก็ตาม หรือ จะด้วยกลิ่นซากงูก็ตามเมื่อมันรู้ว่าพวกของมันตายตรงไหนมันก็มาทำร้ายหรือแก้แค้นผู้ที่ทำร้ายพวกของมัน หากงูทั้งสองตัวดังกล่าวมาเป็นผัวเมียกันจริงก็น่ายกย่องถึงความรักที่มีต่อกัน น่ายกย่องถึงความจงรักภักดี ความซื่อสัตย์ที่งูมีต่อกัน และเมื่อนำเรื่องนี้มาเทียบกับคนดู คนน่าอายงูไหม?

มีบ้านของชายคนหนึ่งซึ่งอยู่ริมชายน้ำ ในคืนวันหนึ่งนั้นขณะที่เจ้าของบ้านนอนหลับอยู่ ก็ได้ยินเสียงเหมือนมีอะไรตกลงในน้ำหลายต่อหลายครั้ง เขาจึงหยิบไฟฉายมาส่องดูที่เสาบ้านซึ่งมีน้ำขึ้นอยู่ประมาณครึ่งเสาเมื่อฉายไฟแล้วก็เห็นงูตัวหนึ่งพยายามเลื้อยขึ้นบ้านเขา แต่ลำตัวงูมันถูกฟันเหลือเพียงครึ่งตัวมันจึงตกลงไปในน้ำหลายต่อหลายครั้ง เจ้าของบ้านเห็น

เช่นนั้นจำได้ทันทีว่าเมื่อตอนกลางวัน เจ้างูตัวที่เขาได้ใช้มีดดาบฟันมันขาดเป็นสองท่อน เข้าใจว่ามันตายแล้ว แต่ที่ไหนได้ งูมันไม่ตาย มันคงจะกลับมาแก้แค้น เขาจึงตัดสินใจใช้สวิงช้อนงูครึ่งตัวนั้นมาได้แล้วก็ใช้ไม้ทุบมันจนตายให้หมดปัญหาไป

เรื่องที่เล่ากล่าวขานมานี้เป็นเพียงส่วนหนึ่ง ขอให้ท่านจงคิดพิจารณาให้มากๆ หน่อยว่างูมันมีพิษ เวลาจะเอาไปปล่อยที่ไหนขอให้ดูความปลอดภัยของคนเป็นสำคัญ เพราะเหตุเรื่องงูนี้พระพุทธเจ้าจึงทรงห้ามพระฉันเนื้องูบางชนิดเพราะเมื่อกินไปแล้วกลิ่นมันจะออกตามตัวของคนที่กินนั้น แล้วจะเป็นเหตุให้พวกงูมันพากันมาแก้แค้นคนที่กินเนื้อของพวกของมัน ทั้งงูแต่ละชนิดเวลาเราพบเห็นมันตาย ส่วนมากจะเห็นสภาพถูกรถทับตาย คนตีมันตาย นอกนั้นไม่ค่อยได้พบเห็นการตายของงู จะเป็นไปได้ไหมว่างูเวลามันจะตาย มันก็ลอกคราบ พอมันลอกคราบ เสร็จมันก็ทิ้งคราบของมันไว้ให้คนเห็น ส่วนตัวงูมันก็เลื้อยหนีไป

งูมีทั้งคุณมีทั้งโทษ คุณของงูก็คือการเอาหนังของมันมาทำเป็นเข็มขัดหรือทำสิ่งอื่นใดก็ได้ งูเป็นอาหารของมนุษย์ งูมีหลายร้อยชนิดเวลามันฉกกัดคนจึงต้องรีบจำว่าเป็นงูชนิดใดแล้วรีบไปหาหมอเพื่อฉีดยา งูบางชนิดใหญ่แต่ตัวไร้ซึ่งพิษ งูบางชนิดตัวเล็กแต่พิษมากมาย ถึงอย่างไรก็ตามเรื่องของงูนี้ขอเตือนว่าอย่าประมาทเป็นดีที่สุด เขาจึงกล่าวกันว่า “หมองูตายเพราะงู” อย่าเล่นกับสัตว์มีเขี้ยว อย่าเล่นกับสัตว์ที่มีพิษ

เล่ากันว่างูจงอางนี้มันรักและหวงไข่ของมันยิ่งกว่าชีวิต หากใครจะขโมยไข่งูจงอางนั้น เล่ากันว่าต้องต้มน้ำร้อนใส่หม้อหรือกระทะใบใหญ่ไว้คอยก่อน เมื่อขโมยไข่งูจงอางได้แล้วต้องรีบวิ่งโดยเร็วหรือขี่ม้าหนีแม่

งูจงอาง เพราะแม่งูจงอางมันหวงไข่ของมัน การติดตามไข่ของมันรวดเร็วเกินกว่าที่คนจะคิดด้วยซ้ำไป เมื่อได้ไข่มันมาแล้วพอถึงหม้อน้ำหรือกระทะต้องรีบเอาไข่งูนั้นโยนลงกระทะ แม่งูจงอางทั้งมันรู้ว่ามันต้องตายเพราะความร้อนนั้น มันก็ยอมลงไปในหม้อหรือกระทะน้ำนั้นเพื่อเอาไข่ของมันกลับคืนขึ้นมา จนทั้งไข่ ทั้งแม่งูจงอางตายทั้งคู่ ที่กล่าวมานี้จริงหรือเท็จประการใดไม่ยืนยันแต่ก็ได้ฟังมาดังนี้ แล้วถ้านำมาเปรียบเทียบกับคนที่จิตใจสูงกว่าสัตว์ต่างๆ จะรักและหวงลูกของตนเองเหมือนแม่งูจงอางหรือไม่ก็น่าคิด แม่บางคนยังไม่พร้อมที่จะมีลูกแต่ก็เพลี่ยงพล้ำเสียเนื้อเสียตัวไป ถึงกับตั้งท้องท้ายที่สุดก็ต้องไปทำแท้ง เอาเจ้ามารหัวขนออกไป อย่างนี้หรือความรับผิดชอบของมนุษย์ผู้มีจิตใจสูงส่ง ยิ่งสมัยนี้คนจะเกิดก็ยากแสนยาก มีทั้งยาคุมกำเนิด มีทั้งถุงยางอนามัย มีทั้งการฉีดยาคุม สารพัดที่จะขจัดไม่ให้เกิด บางรายก็น่าสงสารมากเพราะกินยาคุมมากเกินไป แต่พลั้งเผลอตั้งท้องขึ้น หรือทำแท้งไม่สำเร็จเพราะเด็กทารกเจริญเติบโตแล้วจึงเป็นเหตุให้เด็กเกิดมา ปรากฏว่าเด็กเมื่อคลอดแล้วก็พิการหรืออาการไม่ครบ ๓๒ บ้าง น่าสงสารจริงๆ แต่ถ้าหากคิดถึงเรื่องกรรมก็คงเป็นไปตามพุทธภาษิตว่า **"สัตว์โลกต้องเป็นไปตามกรรม"**

จึงขอฝากขอให้สาวน้อยทั้งหลาย จงมีสามัญสำนึกบ้างว่า **"รักสนุกระวังจะทุกข์ถนัด"** ขอให้คนผู้มีจิตสูงส่งจงรักลูกของตนเองเหมือนอย่างงูจงอางมันรักและหวงไข่ของมันบ้าง มิฉะนั้นจิตใจของเราจะต่ำยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉานที่มีนามว่างูจงอาง นะจะบอกให้ !

คุยกับพ่อค้า บอกแต่ทางเศรษฐี

คุยกับพระ บอกแต่ทางสว่าง-ทางบุญ

คุยกับบัณฑิต บอกแต่ขุมทรัพย์ทางปัญญา

เคราะห์ซ้ำ กรรมซัด วิบัติเป็น

คนเราถ้าเชื่อเรื่องหมอดูหรือโหราศาสตร์มักจะได้ยินคำว่า **"เคราะห์ซ้ำ กรรมซัด วิบัติเป็น"** คำที่กล่าวมานี้ไม่มีใครอยากได้ยินได้ฟัง แต่เมื่อผนวกเข้าแล้วก็คงอยู่ที่โลกธรรมคือเมื่อได้ยินสิ่งที่ดี สิ่งที่ไม่ดีก็ย่อมได้ยินซึ่งเป็นของคู่กันจะขอแยกออกเป็นตอนๆ ดังนี้

เคราะห์ซ้ำ เคราะห์ เป็นชื่อของดาวพระเคราะห์ ในทางโหราศาสตร์หมายถึงดวงดาว ๙ ดวง หรือที่นิยมเรียกกันว่า **"นพเคราะห์"** หมายถึง อาทิตย์ จันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี ศุกร์ เสาร์ ราหู เกตุ ตรงข้ามกันในหลักดาราศาสตร์เพราะดาวที่ไม่มีแสงในตัวเองต้องอาศัยแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ทั้งยังเป็นบริวารโคจรรอบดวงอาทิตย์มี ๙ ดวงเช่นกัน คือ พุธ ศุกร์ โลก อังคาร พฤหัสบดี เสาร์ มฤตยู เกตุ พระยม ซึ่งดาวที่เป็นดาวเคราะห์เมื่อโคจรไปเสวยอายุใครมีทั้งผลดีและผลร้าย ด้วยเหตุนี้จึงมีการสวดส่ง สวดรับ พระเคราะห์ตามตำราโบราณาจารย์ เคราะห์เมื่อเข้าใคร สถิตที่ผู้ใดก็หมายถึงความเลวร้ายมักคิดกันอย่างนี้เสมอ แต่ไม่เสมอไปเพราะพระเคราะห์ที่เป็นมิตรกับคนเกิดวันนั้นพระเคราะห์ที่ให้คุณก็มีอยู่ ในที่นี้จะขอกล่าวเฉพาะพระเคราะห์ร้ายหมายถึงพระเคราะห์ที่เสวยอายุบุคคลแล้วส่งผลให้เป็นความทุกข์ เช่น คนเกิดวันอังคารไม่ต้องด้วยดาวจันทร์ ไม่สมพงษ์กับวันเสาร์ ผู้รู้จึงไม่นิยมให้คนเกิดวันอังคารทำการมงคลวันที่ไม่ต้องกัน หากจะไปทำการมงคลวันจันทร์ ซึ่งไม่ต้องกับวันอังคารอยู่แล้ว พอดาวเสาร์รู้ก็มาร่วมกับดาวอังคารให้แต่โทษ

หรือเรียกกันว่ารุมกินโต๊ะอย่างนี้เขาเรียกว่า **"เคราะห์ซ้ำ"** เขาจึงไม่ค่อยนิยมทำงานมงคลดังกล่าวนี้เกรงจะเป็นเคราะห์ซ้ำนั่นเอง

กรรมซัด กรรม หมายถึงการกระทำ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หากบุคคลใดทำกรรมชั่วไม่มากกว่ากรรมดี กรรมชั่วก็ตามสนองประดุจหนึ่งเสือไล่เนื้อ เพราะกรรมชั่วมันคอยลิดรอนให้บุคคลได้รับแต่ทุกข์ทรมานต่างๆ นานา ส่วนกรรมดีที่สร้างไว้น้อยกว่ากรรมชั่วกรรมดีก็ส่งผลไม่ทัน กรรมดีเป็นเพียงแต่พยุงไม่ให้ตกต่ำจมธรณี กรรมดีคอยเกื้อหนุนตลอดเวลา แต่ก็ย่อมแพ้กรรมชั่วเพราะมีผลมากกว่า แม้คนเราจะหนีไปอยู่ ณ ที่แห่งหนตำบลใดกรรมก็จะสนองอยู่ร่ำไป ยิ่งกรรมชั่วคอยให้ผลชั่ว ต้องให้ผู้นั้นได้รับผลแห่งกรรมเพราะการกระทำนั้นๆ ไม่เว้นว่าบุคคลนั้นจะเป็นใครก็ตาม เพราะเหตุนี้จึงเรียกกันว่า **"กรรมซัด"** เพราะเป็นเรื่องของเวรกรรมที่ส่งผลต้องได้รับผลเช่นนั้น

วิบัติเป็น คำนี้ทุกคนเกลียดและกลัวเพราะชื่อก็ไม่เป็นมงคลกลับเป็นแต่อัปมงคล วิบัติเป็น นั้นคงหมายถึงเรื่องของกรรมที่ส่งผล ประกอบกับคำพูดทั้งจิตใจของคนนั้นๆ เป็นสำคัญ คนพูดให้เราดี-ชั่วก็เป็นเพียงคำพูด แต่ถ้าเป็นคำพูดออกมาจากจิตใจของตนเองจะมีผลมากทีเดียว ด้วยเหตุนี้คนจะดีจะชั่ว มิใช่อยู่ที่คำพูดแต่อยู่ที่การกระทำเป็นที่ตั้งสมมุติว่า มีบุคคลหนึ่งมีโรคภัยไข้เจ็บนอนทนทุกข์ทรมานรักษาเท่าไรก็ไม่หาย เป็นเหตุให้บุคคลนั้นท้อใจหมดกำลังใจ เหมือนคนตายทั้งเป็น เหมือนคนตายซาก แม้จะมีหมอหรือลูกหลานมาให้กำลังใจสักเพียงใด เขาก็หมดอาลัยตายอยาก มิหนำซ้ำคิดสั้น ๆ คิดแต่อยากตาย ในใจก็คิดน้อยใจ บางครั้งก็พูดมาจากใจให้คนฟังว่า เกิดมาชาตินี้มีแต่เวรกรรม ชาตินี้เกิดมาลำบาก ขอให้เวรกรรมให้หมดในชาตินี้

และเกิดชาติหน้าขอให้สุขสมหวังสบาย เมื่อเป็นดังนี้ เจ้ากรรมนายเวรก็ตามทวงมิขาดสายเพราะบุคคลใดเป็นเจ้ากรรมนายเวรย่อมตามทวงไม่ได้ในชาตินี้ชาติหน้าก็ไม่ได้แล้ว เพราะเขาตั้งสัจจะกล่าวออกมาจากใจ เช่นบุคคลใดเป็นโรคเบาหวานอยู่แล้วใช้เวรแล้ว โรคไตก็เข้ามารุมเร้าอีก เมื่อเป็นเช่นนี้โรคหัวใจก็เข้ามาแทรกอีก โรคอัมพฤกษ์ก็เข้ามาเสริมอีก สารพัดโรคที่ตามมารุมสิงสถิตในร่างกายของบุคคลนี้ เพราะอะไร ก็เขาประกาศว่าจะใช้กรรมให้หมดในชาตินี้และชาติหน้าเขาไม่ให้แล้ว ใครก็ตามเป็นเจ้าหนี้เจ้าเวรเจ้ากรรมก็ต้องมาทวงให้ได้รับทุกขเวทนา ดังกล่าวมานี้จึงไม่เป็นที่แปลกว่าชีวิตคนหนึ่งทำไมจึงโรคภัยไข้เจ็บมากมาย จนหมอที่รักษาไม่รู้ว่าจะรักษาโรคไหนก่อนโรคไหนหลัง มันสารพัดโรคและในที่สุดก็ถึงแก่ความตาย แต่ก่อนตายต้องทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสเพราะตนเองต้องการให้เป็นเช่นนั้นหรือที่ตั้งหัวข้อไว้ว่า **“วิบัติเป็น”**

อีกประการหนึ่งหากบุคคลใดเป็นหนี้เป็นสินใครก็ตามก็อยากให้ใช้หนี้ใช้สินบุคคลนั้นๆ ให้หมดเพราะการเป็นหนี้เป็นสินพระพุทธองค์ทรงตรัสว่าเป็นทุกข์ และหากบุคคลนั้นเป็นหนี้เป็นสินมากรายมากคน และเมื่อบุคคลนั้นพอมีเงินมีทองก็ประกาศใช้หนี้บุคคลที่เราเป็นหนี้อยู่ในเวลานี้ ซึ่งมีกำหนดกี่อาทิตย์หากพ้นกำหนดก็จะไม่ใช้อีกต่อไป เมื่อเป็นเช่นนี้บุคคลที่เป็นเจ้าหนี้ก็ย่อมอยากได้เงินกลับคืนจากลูกหนี้ ก็ไปเก็บตามความประกาศของลูกหนี้ ถ้าเจ้าหนี้มากรายก็ย่อมเกิดปัญหาเพราะเงินทองกองทุนที่จะใช้หนี้ไม่เพียงพอ ใครมาก่อนก็ได้เงินคืนก่อน ส่วนคนมาทีหลังเงินหมดก็อดได้เพราะเงินทองที่จะใช้หนี้หมดลงแล้ว ส่วนคนที่มาทีหลังไม่ได้เงินทองกลับคืนก็ได้แต่ความไม่พอใจบางรายถึงกับสาปแช่งลูกหนี้ต่างๆ นานา ไม่ให้อภัย

เพราะว่าหนี้สินยังไม่หมดต่อกัน ดังกล่าวมานี้เปรียบเหมือนเจ้ากรรมนายเวร เมื่อลูกเวรลูกกรรมประกาศใช้หนี้ก็รีบมารับคืน แต่การรับคืนนั้นเป็นเพียงนามธรรมกล่าวคือเอาโรคภัยไข้เจ็บมาให้มากขึ้นเป็นทวีคูณ บุคคลที่เจ็บไข้ได้ป่วยจึงมีโรคแทรกซ้อนมากยิ่งขึ้นเพราะถ้าใครไม่มาทวงหนี้ ไม่มาถอนหนี้ก็หมดโอกาสจะได้กลับคืนนี้เป็นเหตุ

อันที่จริงแล้วบุคคลใดเมื่อโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียนหรือมีทุกข์แสนสาหัส เมื่อสร้างกุศลสร้างความดีที่เรียกว่าบุญ เมื่อทำกุศลแล้วสิ่งหนึ่งที่ขาดไม่ได้คือ **"การกรวดน้ำอุทิศ"** การอุทิศส่วนกุศลนั้นนับว่าสำคัญเป็นอย่างมาก แต่การกรวดน้ำผู้ที่กรวดน้ำต้องอุทิศให้ตัวเองก่อน ขอให้ตัวเองมีความสุขความเจริญไม่มีโรคภัยไข้เจ็บต้องอุทิศให้ตัวเองก่อนเสมอไป เหมือนอย่างเรากินข้าว เรายังไม่ทันกินข้าวปลาอาหารแต่กลับให้คนอื่นกินก่อนคนอื่นก็อิ่มเจ้าของกลับอดอยากไม่ได้กินไม่อิ่ม การกรวดน้ำหากเรากรวดอุทิศให้กับตัวเองก่อนส่วนหนึ่งหรือครึ่งหนึ่ง แล้วบุญกุศลส่วนที่เหลืออีกครึ่งหนึ่งก็อุทิศให้กับบุคคลต่างๆ ที่ล่วงลับดับไปแล้วเขาจะได้ร่วมอนุโมทนาได้ ส่วนบุญที่เราทำและอุทิศไปให้อย่างนี้จะพอเพียงแผ่กุศลผลบุญจากการกระทำดีของตัวเองได้บ้างไม่มากก็น้อย

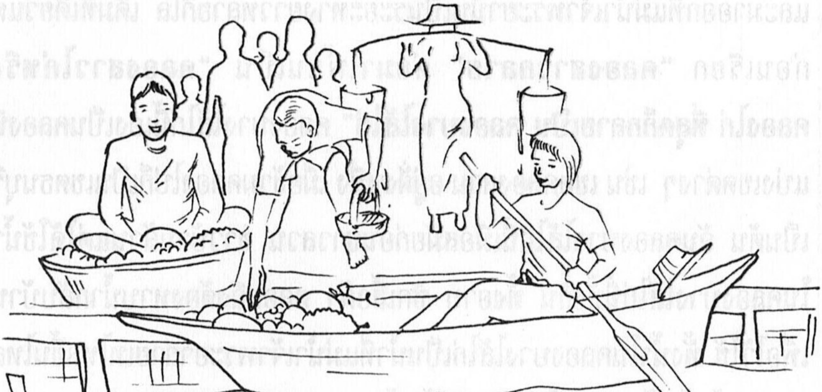
อีกประการหนึ่งหากเราเป็นหนี้เป็นสินใครก็ตามหากเป็นหนี้หนึ่งล้านบาทในจำนวน ๑๐ ราย ราย ละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท พอเรามีเงินเพียง ๕๐๐,๐๐๐ บาท เราก็ประกาศใช้หนี้บุคคลที่เราเป็นหนี้ เมื่อบุคคลที่เป็นเจ้าหนี้รับรู้มารับหนี้คืนทั้งหมดหนึ่งล้านบาทหรือห้าแสนบาท ก็เท่ากับเราหมดเงินหมดตัวเงินเพราะใช้หนี้เจ้าหนี้ไปหมดแล้ว อย่างนี้เราจะเอาตัวเงินที่ไหนมากินมาใช้มาทำทุนต่อทุนเสริมทุนมิต้องไปนั่งขอทานเขาหรอกหรือ ก็แล

หากเราเป็นหนี้จำนวนดังกล่าวพอเรามีเงินจำนวนหนึ่ง เราก็ประกาศใช้หนี้เพียงครึ่งหนึ่ง หรือส่วนหนึ่งให้กับเจ้าหนี้ไปก่อน ส่วนที่เหลือก็ค่อยๆ ผ่อนใช้ให้เขาเมื่อเรามีเงิน และเงินที่เราเหลือจากการใช้หนี้บุคคลต่างๆ เราก็นำเงินนั้นมาทำทุน นำเงินนั้นมาต่อทุน บุญกุศลก็ฉันนั้นเมื่อกรรมฝ่ายชั่วตามมาทวงเราก็ค่อยๆ ผ่อนใช้ไปทีละเล็กทีละน้อย เหมือนกับโรคภัยไข้เจ็บถ้าเราประกาศใช้หนี้เขาเพียงชาติเดียวเจ้ากรรมนายเวรก็รีบมาทวง ถ้าเราค่อยๆ ใช้ไปเรื่อยๆ เหมือนโรคภัยไข้เจ็บก็ทุเลาเบาบางลงรักษาหายทีละโรคๆ จนกว่าจะหมดโรคภัยไข้เจ็บ ก็เหมือนหมดหนี้หมดสินเพราะเขาได้ผ่อนชำระเจ้ากรรมนายเวรไปครั้งละเล็กครั้งละน้อย

พอสรุปใจความได้ว่าใครเป็นหนี้เป็นสิน (แรงกรรมชั่วที่สร้างมา) ผลกรรมกำลังตามสนองให้รับทุกข์อย่างแสนสาหัส อย่าได้ตั้งจิตอธิษฐานใช้เวรใช้กรรมเพียงชาติเดียว ขอให้ค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไป ใช้หนี้เวรใช้หนี้กรรมแบบผ่อนชำระดังนี้แล ดังกล่าวมานี้จะพอฟังขึ้น ก็ขอให้เป็นเครื่องเรืองรองประเทืองปัญญา หากฟังไม่ขึ้นอ่านไปแล้วก็ให้มันแล้วกันไป อย่าเก็บใส่ใจมันจะรกสมอง ไม่ประเทืองปัญญา ทั้งยังก่อทุกข์อยู่ร่ำไป ดังกล่าวมานี้คงจะพออนุมานรวมเข้าเป็นเรื่องเป็นราวที่หัวข้อเรื่องว่า **"เคราะห์ซ้ำกรรมซัด วิบัติเป็น"** สุนทรภู่จึงเขียนไว้อย่างประทับใจว่า

"ด้วยไร้ญาติยากแค้นถึงแสนเข็ญ
ทั้งโรคซ้ำกรรมซัดวิบัติเป็น
ไม่เล็งเห็นที่ซึ่งจะพึ่งพา
จึงสร้างพรตอุตส่าห์ส่งส่วนบุญถวาย"

ด้วยเหตุฉะนี้แลฯ

มีเพื่อนแท้เพียงหนึ่งถึงจะน้อย ดีกว่าร้อยเพื่อนคิดริษยา
อันว่าเกลือแม้จะน้อยด้อยราคา ยังดีกว่าน้ำเค็มเต็มทะเล

คลองบางไส้ไก่

คลองบางไส้ไก่นี้ ดั้งเดิมคงจะเป็นชื่อวัดบางไส้ไก่ จากการขุดคลองและมาออกที่แม่น้ำเจ้าพระยานับเป็นระยะทางยาวหลายกิโล เดิมทีเดียวแต่ก่อนเรียก **"คลองสาวกลาย"** ต่อมาเพี้ยนเป็น **"คลองสาวไก่หรือคลองไก่ ที่สุดก็กลายเป็น คลองบางไส้ไก่"** คลองบางไส้ไก่นี้เองเป็นคลองที่แบ่งเขตต่างๆ เช่น เขตคลองสาน อยู่ฝั่งหนึ่ง เมื่อข้ามคลองไปก็เป็นเขตธนบุรีเป็นต้น อันคลองบางไส้ไก่นี้เมื่อสมัยก่อนชาวสวน ชาวบ้านล้วนแต่ได้ใช้น้ำในคลองบางไส้ไก่นี้ทั้งกิน ทั้งอาบ ซักเสื้อผ้า ตลอดถึงต้องหาบน้ำกลับบ้านเพื่อไว้ใช้ ทั้งน้ำในคลองบางไส้ไก่เป็นน้ำที่แม่น้ำเจ้าพระยาถ่ายเทไหลขึ้นไหลลงตามน้ำขึ้นน้ำลงอีกทั้งในคลองนี้มีทั้งปลา กุ้งก้ามกรามเป็นจำนวนมาก คลองบางไส้ไก่ นี้ประชาชนใช้คลองนี้เป็นทางสัญจรไปมาโดยใช้เรือเป็นพาหนะนับได้ว่าคลองบางไส้ไก่เป็นคลองที่มีคุณประโยชน์ต่อประชาชนทั้งสองฟากคลองนานหลายสิบปีนี้เป็นเรื่องของอดีต

ปัจจุบันคลองบางไส้ไก่ก่อนที่น้ำในคลองจะออกสู่แม่น้ำเจ้าพระยาทางราชการก็ทำประตูปิดคลอง ด้วยเหตุผลใดไม่ทราบ ทั้งทางราชการก็ได้ทำเขื่อนเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กทั้งสองฟากคลอง และแปลกประหลาดว่าตลอดแนวเขื่อนทั้งสองฟากฝั่งยังมีคานกระดูกยันเขื่อนทั้งสองฝั่ง จากเดิมน้ำไหลใสสะอาดชาวบ้านใช้บริโภค แต่อนิจจาเอ๋ย ปัจจุบันคลองบางไส้ไก่แม้แต่เรือบดลำเล็กๆ ก็ไม่สามารถล่องลอยในคลองนี้ได้ ยิ่งไปกว่านั้นน้ำใน

คลองบางไส้ไก่ก็สกปรกเน่าเหม็นตลอดปีตลอดชาติ ประตูปิดเปิดเพื่อให้น้ำในคลองลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยาก็ถูกปิด ไม่เคยเปิดให้น้ำได้ถ่ายเทเอาน้ำสกปรกออกไปและเอาน้ำที่สะอาดเข้าสู่คลอง ไม่มีโอกาสหวังได้เลย น้ำทั้งคลองบางไส้ไก่กลับกลายเป็นที่เพาะเชื้อโรค เพาะเชื้อยุงลาย ทั้งทางราชการก็รณรงค์ให้โรคไข้เลือดออกที่เกิดจากยุงลายให้หมดไป แต่ตรงกันข้ามคลองบางไส้ไก่กลับเป็นที่เพาะเชื้อยุงลายเป็นอย่างดี น้ำในคลองบางไส้ไก่ก็เน่าเหม็นสกปรกเป็นประจำอยู่แล้ว โรงงานและชาวบ้านทั้งสองฟากคลองก็เจาะท่อน้ำลงสู่คลองบางไส้ไก่ เท่ากับว่าน้ำเน่าอยู่แล้วยังมาผสมกับน้ำเสียที่ชาวบ้านเจาะทิ้งลงสู่คลองอีก แล้วอย่างนี้อีกกี่ปีกี่ชาติน้ำในคลองบางไส้ไก่จะสะอาดดังเดิม คงสิ้นหวัง หมดหวัง หน่วยราชการก็ไม่เคยเหลียวแลแม้แต่น้อย คงปล่อยให้ชาวบ้านทั้งสองฟากคลองรับกรรมไปจนกว่าจะตายจากกันไป ทั้งๆ ที่คลองนี้มีความสำคัญไม่น้อยทีเดียว จากคลองสาวกลายเพี้ยนมาเป็น คลองสาวไก่ หรือในนิราศเรียกคลองนี้ว่า **"คลองสาวก่าย"** และเพี้ยนมาเป็น **"คลองสะก่าย"** ในที่สุดก็เรียกกันว่า **"คลองบางไส้ไก่"** ตราบเท่าทุกวันนี้

ใครจะเห็นว่าคลองบางไส้ไก่มีคุณอนันต์ดังก่อนเก่า หรือคลองบางไส้ไก่มีคุณก็เพียงแต่เป็นคลองคอยรับน้ำสกปรกลงไปผสมกับน้ำเน่าเพียงเท่านี้หรือ โธ่ อนิจจาเอ๋ย คลองบางไส้ไก่ สุดที่จะทดแทนได้

อนึ่ง ทั้งๆ ที่น้ำเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันโดยสัตว์ทุกตัวตนจะขาดน้ำไม่ได้ ในยามที่ชาติบ้านเมืองมีความขัดแย้งกันก็ตาม มีการประท้วงกันก็ตาม จะเห็นได้ว่ามีแต่คนอดข้าวประท้วง ๓ วันบ้าง ๕ วัน ๗

วันบ้าง แต่ใครเคยเห็นผู้หนึ่งผู้ใดประกาศตัวเองว่า **"จะอดน้ำประท้วง"** ไม่เคยเห็น น้ำจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตประจำวัน หากจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือน้ำใจไมตรี ซึ่งเป็นยอดปรารถนาของชนทุกหมู่เหล่า เพราะเหตุนี้จะให้ดีจริงๆ แล้วก็ต้องมีทั้ง **"น้ำดื่ม น้ำใช้ น้ำใจ น้ำคำ"** จึงจะเป็นยอดของน้ำ

แม้สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระราชเสาวนีย์ที่อัญเชิญมา ความว่า

"พระเจ้าอยู่หัวเป็นน้ำ ฉันจะเป็นป่า
ป่าที่ถวายความจงรักภักดีต่อน้ำ
พระเจ้าอยู่หัว สร้างอ่างเก็บน้ำ
ฉันจะสร้างป่า....."

คนโง่ขยันนั้นควรฆ่า

คนโง่ขยันคนนั้นควรฆ่า เมื่อพูดหรือเขียนอยู่ ณ ที่แห่งใดจะมีคนผู้อ่านหรือผู้ฟังโต้แย้งทุกครั้งเสมอไป แต่การโต้แย้งนั้นเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา เพราะคนนั้นได้พัฒนามันสมองให้รู้จัดขบคิดใช้ปัญญาของตนเองไตร่ตรอง ใช้ปัญญาของตนเองเป็นเครื่องตัดสินว่าผิดหรือถูก จึงจะชื่อว่าคนที่ได้พัฒนาสมองแล้ว อันการเล่าเรียนเขียนอ่านมักจะมีคนถามเสมอว่า **"คนเช่นใดจึงสอนง่ายหรือยาก"** คงตอบเพียง สั้นๆ ว่า

"คนโง่สอนง่าย เพราะคนโง่เมื่อรู้ตัวว่าโง่ เมื่อมีใครแนะนำพร่ำสอนให้ก็ทำตาม อย่างนี้สอนง่าย

คนฉลาดสอนง่าย เพราะคนฉลาดรู้อยู่แล้ว ชี้แนะเพียงนิดหน่อยก็เข้าใจและทำตาม อย่างนี้สอนง่าย

คนครึ่งโง่ครึ่งฉลาด คนประเภทนี้สอนยากที่สุด" จะโง่ก็ไม่โง่จะฉลาดก็ไม่ฉลาดอวดรู้แบบงูๆ ปลาๆ ทำผิดๆ ถูกๆ จับไม่ได้ไล่ไม่ทันก็ไม่ยอมรับ คนครึ่งโง่ครึ่งฉลาดจึงไม่มีใครอยากจะสอนเพราะมันรู้เกินครูน่าเบื่อหน่ายที่สอนคนเช่นนี้

สำหรับคนโง่ขยันควรฆ่านั้น ขอยกเรื่องตำนานที่กล่าวขานว่าพระเจ้าอชาตศัตรู ผู้เป็นพระราชโอรสของพระเจ้าพิมพิสาร เมื่อวัยหนุ่มพระเทวทัตได้เล็งเห็นว่าถ้าได้พระเจ้าอชาตศัตรูมาเป็นพวกพ้องจะเป็นขุมกำลังอย่างดี นอกจากนี้พระเทวทัตยังวางแผนถึงขนาดว่าเมื่อตนเอง

ได้เป็นใหญ่ในศาสนจักรแล้ว พระเจ้าอชาตศัตรูก็จะได้เป็นใหญ่ในอาณาจักร เพราะเหตุนี้พระเทวทัตจึงใช้เล่ห์เพทุบายทำให้พระเจ้าอชาตศัตรูหลงเคารพนับถือว่าพระเทวทัตเป็นผู้มีบุญญาธิการมีอิทธิฤทธิ์สูงส่ง และแผนนี้พระเทวทัตก็ใช้กับพระเจ้าอชาตศัตรูเป็นผลสำเร็จ เมื่อความเคารพนับถือเป็นเหตุเป็นปัจจัย พระเทวทัตจะพูดสิ่งใดพระเจ้าอชาตศัตรูก็เชื่อ เห็นคล้อยตามได้ด้วยทั้งหมด วันหนึ่งพระเทวทัตกล่าวกะพระเจ้าอชาตศัตรูให้ลอบปลงพระชนม์พระเจ้าพิมพิสารซึ่งเป็นพระราชบิดาเสีย เพื่อพระเจ้าอชาตศัตรูจะได้เป็นใหญ่ จะได้ครองเมืองต่อจากพระราชบิดา เมื่อพระเจ้าอชาตศัตรูได้ฟังดังนี้ ความหน้ามืดตามัว ความเห็นผิดเป็นถูกเห็นกงจักรเป็นดอกบัว ก็เกิดขึ้นในใจของพระองค์ วันหนึ่งได้ลอบเข้าไปในห้องบรรทมของพระเจ้าพิมพิสาร พกศัตราวุธเข้าไปเพื่อหมายลอบปลงพระชนม์พระราชบิดา ทหารจับได้ก็นำตัวไปถวายพระเจ้าพิมพิสาร พระเจ้าอชาตศัตรูยอมรับว่าต้องการปลงพระชนม์จริงๆ เพราะต้องการราชสมบัติ ฝ่ายพระเจ้าพิมพิสารมีความรักลูกเหมือนแก้วตาดวงใจ ไม่เอาผิดใดๆ ทั้งสิ้น พร้อมทั้งยกราชสมบัติให้พระเจ้าอชาตศัตรูได้ครอบครองตามความประสงค์สืบไป จากนั้นพระเจ้าอชาตศัตรู ก็เกรงว่า ถ้าพระราชบิดาต้องการเอาราชสมบัติคืนวันใดตนเองก็จะหมดอำนาจวันนั้น เพราะความคิด นี้จึงสั่งให้ทหารนำตัวพระเจ้าพิมพิสารไปขังไว้ในคุก แล้วปล่อยให้สิ้นพระชนม์เอง แต่พระเจ้าพิมพิสารมีพระมเหสีไปเยี่ยมและนำเอาอาหารไปด้วย ก็เลยทำให้มีชีวิตอยู่ได้

ต่อมาพระเจ้าอชาตศัตรูถามทหารว่า "พระราชบิดาของข้าเป็นอย่างไร"

ทหารกราบทูลว่า "พระองค์สุขสบายดี เพราะมีอาหารเสวยมิได้ขาดสิ่งประสงค์"

เมื่อได้ยินคำกราบทูลเช่นนี้ จึงสั่งทหารห้ามไม่ให้ใครนำเอาอาหารไปเยี่ยมหรือให้พระเจ้าพิมพิสารเสวย คงอนุญาตเพียงแม่เท่านั้นที่สามารถเข้าไปเยี่ยมได้ ผู้เป็นพระมเหสีจึงได้นำอาหารซ่อนไว้ในมวยผมแล้วนำไปถวายพระสวามี เมื่อทหารจับได้ นางก็ได้แต่เอาอาหารบดให้ละเอียดแล้วทาไว้ที่ตัว เมื่อไปถึงก็ให้พระสวามีเลียกินตามตัวเป็นอยู่อย่างนี้พระเจ้าพิมพิสารก็ยังพระชนม์ชีพให้เป็นไปได้ รวมทั้งความรักที่มีต่อพระราชโอรสก็มาก จะโกรธหรือเคียดแค้นอาฆาตแม้แต่น้อยก็ไม่มีนี้แหละความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก ต่อมาทหารจับได้ว่ามีการนำอาหารทาตัวเพื่อให้พระเจ้าพิมพิสารเลียกิน ก็กราบทูลต่อพระเจ้าอชาตศัตรูเมื่อพระองค์ทราบดังนั้น จึงห้าม มิให้ใครเข้าเยี่ยมพระเจ้าพิมพิสารอีกต่อไป

วันหนึ่งพระเจ้าอชาตศัตรูทรงถามถึงพระเจ้าพิมพิสารกับทหารว่า "พระราชบิดาของข้าเป็นอย่างไร"

ทหารกราบทูลว่า "พระเจ้าพิมพิสารทรงสุขสบายดี ด้วยการเดินไปเดินมา"

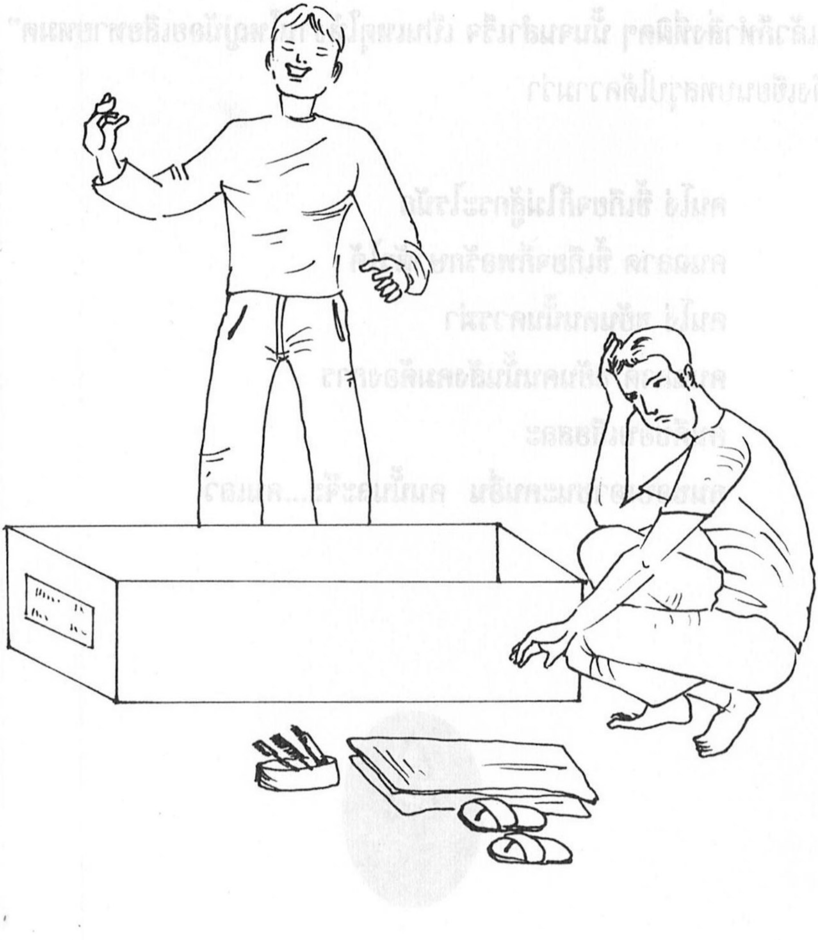
ก็การเดินไปมานี้เองที่เรียกว่า "เดินจงกรม" อาศัยเห็นพระคันธกุฎีของพระพุทธเจ้าก็เป็นการช่วยให้ชีวิตมีความสุข มีการยกระดับจิตให้อยู่อย่างสบายได้ เมื่อพระเจ้าอชาตศัตรูได้ฟังความว่าพระเจ้าพิมพิสารอาศัยการเดินจงกรมไปมา จึงสั่งทหารให้ช่างกัลบกใช้ใบมีดโกนไปกรีดฝ่าพระบาทเพื่อไม่ให้เดินไปมาได้ ท้ายที่สุดพระเจ้า พิมพิสารก็เสด็จสวรรคต ขณะเดียวกันพระเจ้าอชาตศัตรูก็ได้มีพระราชโอรสซึ่งประสูติ

ในวันเวลาเดียวกันที่พระเจ้าพิมพิสารสวรรคต พอพระเจ้าอชาตศัตรูรู้ว่าได้พระราชโอรส ก็ดีใจปลื้มใจเกิดปีติยินดียิ่งนัก จึงเป็นผลสะท้อนให้นึกถึงพระราชบิดาของตนเองว่าขณะที่ได้พระราชโอรสก็คงปลื้มปีติเฉกเช่นเดียวกับพระองค์ แต่ก็สายไปแล้ว พระเจ้าพิมพิสารได้จากไปเสียแล้ว ดังที่ได้กล่าวมานี้แหละที่เรียกว่า "คนโง่ขยันนั้นควรฆ่า" เพราะขยันในทางที่ผิดจึงเป็นเหตุให้ฆ่าพ่อตัวเองได้ด้วยความขยันหาวิธีฆ่าพ่อหลายวิธีการจึงเป็นผลสำเร็จ และพ่อก็ตายสมปรารถนา อย่างนี้ไม่ควรฆ่าแล้วจะปล่อยไว้ทำไม ?

ในวรรณกรรมเรื่องสามก๊ก ตอนหนึ่งโจโฉต้องการหาคนไปเกลี้ยกล่อมให้จิวยี่เข้ามาสวามิภักดิ์ เจียวก้านเป็นคนหนึ่งที่อาสาโจโฉไปเกลี้ยกล่อมให้จิวยี่มาสวามิภักดิ์ ทั้งๆ ที่โจโฉ รู้อยู่แก่ใจว่าเจียวก้านผู้นี้ไม่น่าใช้ แต่เจียวก้านก็อาสาหลายครั้งหลายหน จนโจโฉเห็นคล้อยตามเจียวก้านว่าเคยเป็นเพื่อนกันมา จึงยอมให้เจียวก้านไปทำการดังกล่าว ฝ่ายจิวยี่รู้อยู่แก่ใจว่าเจียวก้านมาเพื่อเกลี้ยกล่อมให้เข้าร่วมกันทัพโจโฉ จิวยี่จึงใช้แผนซ้อนแผนทำเป็นเมาแล้วหลับไป ก่อนหลับได้เขียนหนังสือนั้นกลับไปให้โจโฉ เมื่อโจโฉได้อ่านความในจดหมายนั้นถึงกับสั่งให้ทหารไปจับแม่ทัพเรือ ๒ คนเอาไปตัดหัวให้ตายไป เมื่อทหารฆ่าแม่ทัพเรือเรียบร้อยแล้วโจโฉนึกขึ้นมาได้ว่า นี้เป็นแผนลวงของจิวยี่ เมื่อนึกดังนี้ขึ้นมาได้ก็สายไปแล้ว เพราะแม่ทัพเรือตายไปแล้วถึง ๒ คน ที่เป็นดังนี้เพราะเจียวก้านคิดว่าตัวเองฉลาดล้ำเลิศจึงขยันขันอาสา อาสาแล้วอาสาอีก ผลลัพธ์ออกมาก็คือโจโฉต้องสูญเสียแม่ทัพเรือผู้เก่งกาจไป ก็เพราะคนโง่ขยันอาสาแล้วอาสาอีก อย่างนี้ควรฆ่าหรือไม่ก็คิดเอาเองก็แล้วกัน

ดังที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้หมายถึง **“คนโง่แล้วขยันไปในทางที่ผิด แล้วก็ทำสิ่งที่ผิดๆ นั้นจนสำเร็จ เป็นเหตุให้งานใหญ่น้อยเสียหายหมด”** จึงเขียนบทสรุปได้ความว่า

คนโง่ ขี้เกียจก็ไม่สู้กระไรนัก
คนฉลาด ขี้เกียจก็พอรักษาตัวได้
คนโง่ ขยันคนนั้นควรฆ่า
คนฉลาด ขยันคนนั้นสังคมต้องการ
คนดีชอบเสียสละ
คนชอบเอาชนะคนอื่น คนนั้นละจ๊ะ...คนเลว

เห็นโลงศพ จึงหลั่งน้ำตา ไร้ความเป็นคน คนไม่ถึงที่ตาย
ทำอย่างไรก็ไม่ตาย คนถึงตาย อยู่ตรงไหนก็ต้องตายไม่วายเว้น

คนไม่ถึงฆาตก็ไม่ตาย

ครั้งหนึ่งได้มีผู้ชาย ๒ คน มาพบที่กุฏิเห็นใบหน้าไม่มีสง่าราศีหน้าดำคล้ำ จึงได้ทักว่าหน้าคุณทั้ง ๒ ไม่มีราศีเลยนะ เขาถามว่ามีวิธีแก้อย่างไร ด้วยความรู้แบบงูๆ ปลาๆ จึงเปิดหนังสือมหาทักษาขึ้นมาดูถามถึงวันเดือนปีเกิด แล้วตอบไปว่า **"ชะตาจะขาดถึงฆาต"** คนหนึ่งรู้สึกหวาดกลัวเห็นได้ชัดเจน แล้วเขาก็ถามต่อไปว่า จะแก้ไขทำอย่างไรได้ ก็ตามประสารู้บ้างไม่รู้บ้างก็บอกวิธีแก้ว่า ให้ไปนำเสื้อผ้ากับกางเกงที่รักมากที่สุดมา ๑ ชุด แล้วตัดเส้นผมที่ปลายศีรษะมาหน่อยเดียว แล้วตัดเล็บมือเล็บเท้าด้วย พร้อมรองเท้า ๑ คู่ แล้วไปซื้อหีบศพมาหนึ่งหีบ จากนั้นให้เอาเสื้อผ้าสิ่งของดังกล่าวมาใส่ไปในหีบพร้อมเขียนชื่อ นามสกุล วัน เดือน ปีเกิดใส่แล้วเผากลางแจ้ง เมื่อเผาหีบศพเสร็จก็ให้อาบน้ำมนต์ ถวายสังฆทาน เป็นเสร็จพิธี ชายคนดังกล่าวทำตามทุกอย่าง

ส่วนเพื่อนอีกคนหนึ่งกลับนั่งหัวเราะเห็นเป็นเรื่องตลกขบขัน อันที่จริงแล้วเรื่องอย่างนี้ **"ไม่เชื่อก็อย่ามาลบหลู่"** กาลต่อมาไม่นานไม่ถึงเดือน ปรากฏว่าชายทั้ง ๒ คนนี้ไปกับเพื่อนไปเล่นมวยที่สนามมวย ขากลับคนทั้งหมดนั่งรถเก๋งกลับแต่ปรากฏว่าคนที่ทำพิธีเผาหีบศพนั้น ขึ้นรถทีหลัง รถเต็มไม่สามารถกลับมาพร้อมกับรถดังกล่าวได้ เขาจึงนั่งรถแท็กซี่กลับเอง ตามลำพัง ปรากฏว่าคนที่กลับมากับรถเก๋งคันนั้นถูกใครก็ไม่ทราบรุมยิงเป็นเหตุให้คนนั้นเสียชีวิตในที่เกิดเหตุเพียงคนเดียว คนอื่นได้รับลูกหลงบ้างแต่ก็

ไม่มากนัก เรื่องที่กล่าวมานี้โบราณจึงมักสอนว่า **"จิ้งจกทักยังหยุด แต่คนทักไฉนเลยไม่หยุด"**

ดังกล่าวมานี้เมื่อบุคคลใดรู้ตัวหรือมีคนทักว่าชะตาขาดจึงมักจะต่ออายุ ปล่อยนกปล่อยปลา ไถ่ชีวิตโค-กระบือ และซื้อหีบศพบริจาคสำหรับคนที่ตายแต่ญาติพี่น้องด้อยโอกาส บางรายก็ไปซื้อหีบศพที่มูลนิธิปอเต็กตึ๊ง หรือมูลนิธิร่วมกตัญญู เพราะเชื่อว่าเป็นการต่ออายุ เป็นการทำบุญให้กับตัวเอง เพราะการซื้อหีบศพนี้เสมือนหนึ่งเป็นการสร้างบ้านใหม่ให้ผู้ยากไร้ได้มีที่อยู่ ฉะนั้นการซื้อหีบศพก็ดี ให้มีความตั้งใจ มั่นใจ อย่าคิดว่าทำไปเพียงขอไปทีทำเพราะมีคนทักอย่าคิดเช่นนั้น ขอให้มีความตั้งใจเป็นหลักแล้วพลังอานิสงส์จะส่งผลสะท้อนกลับกลายเป็นผลดีมีความสุขสำหรับชีวิตคนนั้น ดังนี้แล

อันตำราที่ท่านบูรพาจารย์ผูกไว้หลายตำรา บางเกจิอาจารย์พอเห็นดวงชะตาว่าคนนี้หรือคนนั้นชะตาขาดก็ให้ไปสร้างพระพุทธรูปถวายพระตามวัดก็มี บางท่านก็นิยมให้ไปบูรณะองค์พระพุทธรูปที่เศียรหักบูรณะพระพุทธรูปที่ชำรุด คงให้สภาพดีดังเดิม ทั้งนี้สุดแต่วิธีการแก้เคล็ดของพระเกจิอาจารย์นั้นๆ ดังกล่าวมานี้ล้วนแต่สอนสั่งให้คนสร้างความดีด้วยกันทั้งนั้น จึงนับได้ว่าเป็นสิริมงคลของบุคคลนั้นที่สร้างความดีผลดีจึงหนุนนำสนองตลอดกาลเป็นนิตย์

อีกประการหนึ่งมีคำโบราณกล่าวขานว่า

ถ้ายังไม่ถึงคราวตายวายชีวาตม์ ใครพิฆาตเข่นฆ่าไม่อาสัญ

แต่พอถึงคราวตายวายชีวัน ไม่มีใครฆ่าฟันก็ตายเอง

ได้สดับสำนวนอันกล่าวขานจนขึ้นใจดังว่า

ไม่ถึงที่ตายก็ไม่วายชีวาตม์ ใครพิฆาตเข่นฆ่าไม่อาสัญ
ถึงที่ตายก็ต้องวายชีวัน ไม้จิ้มฟันแทงเหงือกยังเสือกตาย

เอวัง...ขอจบเพียงนี้

เผื่อจะได้สาระ

“ไม่มีใครหรือธรรมเนียมที่ไหนไหน ที่มนุษย์จะยอมตกเป็นทาสตลอดกาล มนุษย์มิใช่ “กระบือ” จึงฝากให้ใคร่ครวญเป็นแง่คิดสักนิดเดียว”

ทำเคราะห์ให้เป็นโอกาส นี่คนฉลาด
คนโง่ทำความประมาทให้เป็นเคราะห์
แม้จะสูญสิ้นทุกสิ่งอย่างก็ยังตัดใจเป็นอรหันต์ได้

คนบ้าครั้งพุทธกาล

นางปฏาจารา เป็นลูกของเศรษฐี ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้เป็นพ่อเป็นแม่ย่อมรักและหวงลูกสาว เป็นเรื่องปกติที่ผู้เป็นพ่อแม่ต้องป้องกันชายหนุ่มที่จะมารักผูกพันกับลูกสาวของตน แต่ก็เป็นเรื่องธรรมชาติของผู้ชายและผู้หญิงซึ่งเป็นของคู่กัน เศรษฐีมิได้เฉลียวใจบุคคลในบ้านว่าจะคิดคบรักกับคนในบ้านเรือนของตนเองในที่สุดนางปฏาจารา ก็ลักลอบได้เสียกับคนใช้ภายในบ้านนั้นเอง เมื่อทั้งสองได้เสียกันแล้วชายหนุ่มซึ่งมีฐานะเป็นคนใช้อันไม่คู่ควรกับลูกสาวเจ้าของบ้านเป็นทุนอยู่แล้ว ความในใจที่ชายหนุ่มกลัวเป็นที่สุดคือเศรษฐีจะจับได้ว่าลักลอบได้เสียกับลูกสาวของเศรษฐี วันหนึ่งชายหนุ่มจึงกล่าวกับนางว่า สักวันหนึ่งพ่อแม่ต้องจับได้แล้วจะต้องถูกลงโทษทัณฑ์ถึงตาย ด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มจึงตัดสินใจชักชวนนางหนีออกจากเรือนเศรษฐี คนทั้งสองตัดสินใจหนีออกจากเรือนมุ่งหน้าไปยังบ้านชายหนุ่มซึ่งก็อยู่อีกเมืองหนึ่ง เมื่อกลับมาถึงบ้านสามีของนาง คนทั้งสองก็อยู่กินกันฉันท์สามีภรรยาเหมือนคนทั่วๆ ไป จนกระทั่งนางตั้งท้องขึ้น นับวันท้องของนางเจริญเติบโตขึ้นเป็นลำดับ อันสตรีเมื่ออยู่ห่างไกลพ่อแม่ย่อมคิดถึงพ่อแม่ เป็นกำลังประกอบกับคนอินเดียนั้นนิยมกันว่าหากสตรีใดตั้งท้องและเมื่อจะคลอดบุตรนั้นมักจะกลับไปคลอดบุตรที่บ้านพ่อบ้านแม่ของตนนี้เป็นเหตุให้นางตั้งใจจะกลับบ้านนางจึงเล่าเรื่องนี้ให้สามีของนางฟังเพื่อต้องการให้สามีพานางกลับไปยังบ้านเพื่อคลอดบุตร

ฝ่ายสามีก็พูดบ่ายเบี่ยงผัดเมื่อนั้นเมื่อนี้อยู่เสมอ วันหนึ่งนางจึงตัดสินใจเก็บเสื้อผ้าสิ่งของจำเป็นแล้วนางก็ออกจากบ้านเพื่อมุ่งหน้ากลับไปยังบ้านพ่อบ้านแม่ของนางเป็นที่หวัง ส่วนสามีของนางเมื่อกลับมาบ้านไม่พบนางเข้า ก็เที่ยวถามเพื่อนบ้านพอดีนางปฏาจาราได้บอกเพื่อนบ้านไว้ว่าจะกลับไปคลอดบุตรที่บ้านพ่อบ้านแม่ของนาง เมื่อเป็นดังกล่าวมานี้ชายหนุ่มก็รีบออกไปตาม ตามเส้นทางที่นางมุ่งหน้ากลับบ้านครั้นเมื่อตามทันในกลางป่าชั่วครู่หนึ่งนางเกิดเจ็บท้องจะคลอดลูก ฝ่ายสามีก็รีบช่วยหาฟืนต้มน้ำทำกันอย่างตามมีตามเกิดอย่างทุลักทุเล ไม่นานนักนางก็ให้กำเนิดลูกน้อยกลางป่านั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้ที่เป็นสามีทั้งดีใจที่ได้ลูกทั้งปลอบโยนนางขอให้เห็นแก่ลูกและเห็นแก่ความเป็นสามีภรรยากันไหนๆ ลูกก็ได้เกิดแล้วก็ขอให้กลับบ้านของเราเถิดยังไม่ต้องไปบ้านพ่อแม่นางใจอ่อนจึงกลับบ้านพร้อมลูกน้อยแรกเกิดกับสามีของนาง ต่อมานางปฏาจาราก็ได้ตั้งครรภ์อีก นางก็พยายามให้สามีพานางกลับบ้านของนางฝ่ายสามีก็ผัดผ่อนอยู่ร่ำไป วันหนึ่งนางคิดว่ายังไงสามีก็ไม่พานางกลับบ้านอย่างแน่นอน นางจึงตัดสินใจเก็บเสื้อผ้าแล้วอุ้มลูกน้อยออกจากบ้านเพื่อมุ่งหน้าไปยังบ้านเกิดเมืองนอนของนางระหว่างกลางป่านั้นนางได้หยุดพักใต้ต้นไม้ ฝ่ายสามีนางเมื่อกลับมาถึงบ้านไม่เห็นลูกและเมียก็รู้ทันทีว่านางได้พาลูกเดินทางกลับบ้านพ่อแม่ของนางเมื่อเป็นอย่างนี้สามีก็รีบออกเดินทางตามไป ตามเส้นทางเดิมเมื่อครั้งที่แล้ว และไปทันนางขณะนั่งพักใต้ต้นไม้นั้นเองสิ่งที่เกิดขึ้นและไม่นึกว่าจะเกิดอีกก็เกิดขึ้นเมื่อนางเจ็บท้องจะคลอดลูกฝนก็เริ่มตกลงมา เมื่อนางพร้อมสามีและลูกเปียกฝนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่นั้น ฝ่ายสามีเมื่อเห็นนางมีอาการเจ็บท้องจะ

คลอดลูกก็ออกไปหาฟืนเพื่อนำมาตั้งน้ำร้อนเตรียม ฝ่ายนางปฏาจารา เจ็บท้องอย่างหนักให้กำเนิดลูกน้อยอีกคนหนึ่งกลางสายฝน สามีก็ออกไปหาฟืนยังไม่กลับฝนก็ตกลูกน้อยก็ถูกฝนนางประคองลูกน้อยอยู่ในอกมือก็โอบกอดลูกอีกคนเพื่อไม่ให้เปียกฝนจนตัวนางขาวซีดเพราะเปียกฝนนั่นเอง

นางนั่งอุ้มลูกและกอดลูกตลอดทั้งคืน ทั้งยังคอยการกลับมาของสามีจนกระทั่งฝนหายตก พอรุ่งอรุณขึ้นสามีของนางก็ยังไม่กลับมา จวบกระทั่งตะวันขึ้นนางจึงอุ้มลูกน้อยทั้งสองออกเดินตามหาสามีที่หายไปทั้งคืน สักครู่เมื่อนางเดินมาที่กองไม้นางก็พบร่างอันหมดสติของสามีนาง นอนถึงแก่ความตายเพราะงูพิษกัด นางเอาลูกน้อยทั้งสองวางลงที่พื้นดิน แล้วหาไม้มาขุดหลุมฝังร่างอันไร้วิญญาณไว้ ณ ที่ตรงนั้น

นางปฏาจารา ตัดสินใจอุ้มลูกน้อยทั้งสองเดินมุ่งหน้าตรงไปยังทางกลับบ้านเดิมของนาง ครั้นมาถึงแม่น้ำแห่งหนึ่งชื่ออจิรวดี ซึ่งถ้าข้ามแม่น้ำไปยังอีกฝั่งหนึ่งก็จะถึงบ้านพ่อแม่ของนาง นางตัดสินใจเอาลูกคนหนึ่งที่แรกเกิด อุ้มเอาไว้ในอ้อมแขนและสั่งบอกลูกคนโตรออยู่ก่อน อย่าคลานไปไหน เมื่อเอาน้องไปไว้อีกฝั่งหนึ่งก็จะกลับมารับ เมื่อนางอุ้มลูกน้อยไปไว้อีกฝั่งหนึ่งแล้ว นางก็รีบเดินลุยแม่น้ำเพื่อกลับมารับลูกอีกคนหนึ่ง ขณะที่นางเดินอยู่กลางแม่น้ำนั้น ปรากฏว่ามีนกเหยี่ยวบินผ่านมา เจ้านกเหยี่ยวเห็นเด็กแรกเกิดก็เข้าใจว่าเป็นชิ้นเนื้ออันโอชะ ก็บินโฉบเอาลูกคนเล็กของนางไป นางเห็นดังนั้นก็โบกมือไล่เหยี่ยว แต่สายไปเสียแล้ว เหยี่ยวได้โฉบเอาลูกของนางไป ฝ่ายลูกอีกคนหนึ่งเห็นนางโบกมือเช่นนั้นก็เข้าใจว่าแม่เรียก ก็คลานพลัดตกไปในน้ำ กระแสน้ำที่เชี่ยวก็พัดเอาลูกของนางไปกับกระแสน้ำนั้น

นางปฏาจาราได้แต่คิดว่ามีสามีก็ถูกงูพิษกัดตาย มีลูกสองคนก็ถูกเหยี่ยวโฉบไปคนหนึ่ง อีกคนหนึ่งก็ถูกกระแสน้ำพัดไป หัวอกของความเป็นภรรยา หัวอกของความเป็นแม่ช่างเจ็บปวดแสนสาหัสเหลือเกิน นางจึงตัดสินใจเดินขึ้นจากแม่น้ำนั้น มุ่งหน้ากลับไปหาพ่อแม่ของนางต่อไป เมื่อเดินผ่านไปได้เล็กน้อยนางจึงถามผู้คนที่เดินผ่านไปมาว่าบ้านเศรษฐีนั้นมีความเป็นอยู่อย่างไร นางถามคนแล้วคนเล่าก็ไม่มีใครตอบ จนกระทั่งคนต่อมาเขาตอบว่าน่าเศร้าจริงๆ เศรษฐีสองคนผัวเมียตายเมื่อคืนที่ผ่านมานี่เอง เพราะมีพายุพัดบ้านพังล้มทับคนในบ้านเศรษฐีตายทั้งหมด ขณะนี้กำลังเผาศพเศรษฐีอยู่ เมื่อนางได้ยินคำตอบนั้น นางรีบไปดูที่บ้านปรากฏว่าเขากำลังเผาศพเศรษฐีจริงๆ นางสูญเสียหมดทุกสิ่งทุกอย่าง มีสามีก็ตาย มีลูก ลูกก็ถูกเหยี่ยวโฉบไป ลูกอีกคนก็ถูกกระแสน้ำพัดไป หวังกลับมาพึ่งพ่อแม่ แต่ท่านทั้งสองก็ถึงแก่ความตาย นางสุดจะทนทุกข์ทรมานนี้ได้ นางได้กรีดร้องเสียงดังขึ้นเพียงเท่านั้นนางก็ขาดสติลง เมื่อนางได้ฟื้นแล้วนางก็เดินทางไปมาแบบไร้สติ เสียจริตเป็นบ้าไป จากคนที่มีทุกสิ่งทุกอย่าง แต่เพียงชั่วพริบตาก็หายไป จากคนดีกลับกลายเป็นคนบ้าไร้สติเดินไปไหนต่อไหนไม่มีจุดมุ่งหมายปลายทางของชีวิต

วันหนึ่ง พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้แสดงธรรมโปรดพุทธบริษัทอยู่นั้น หญิงบ้าผ้าผ่อนหลุดลุ่ยเดินผ่านมา ณ ที่แสดงธรรมนั้น เมื่อผู้คนเห็นก็ไล่หญิงบ้านั้นให้ออกไป ด้วยพระมหากรุณาธิคุณของพระบรมศาสดา ทรงอนุญาตให้หญิงบ้านั้นเข้ามานั่ง ณ ที่อันสมควร เมื่อหญิงบ้านั่งเรียบร้อยแล้ว ทรงแสดงธรรมให้สติหญิงบ้านั้นด้วยพระสุรเสียงว่า “ขอให้นางได้สติคืนมาเถิด” เพียงเท่านี้นางหญิงบ้ากลับ

ได้สติคืนมา นางรู้สึกอายที่ร่างกายมิได้นุ่งห่มผ้าให้มิดชิด เมื่อคนทั้งหลายเห็นเช่นนั้นจึงโยนผ้าให้นางได้นุ่งห่มปกปิดร่างกาย จากนั้นนางได้เข้าเฝ้าและขอฟังพระธรรมเทศนาจากพระบรมศาสดา เมื่อได้ฟังธรรมจากพระบรมศาสดาแล้ว นางได้บรรลุ อมตธรรมเป็นพระอรหันต์และขอบวชเป็นพระภิกษุณีในพระพุทธศาสนา พระบรมศาสดาทรงตรัสยกย่องนางปฏาจารา ว่าเป็นเลิศในทางทรงพระวินัยยิ่งนัก

นางปฏาจารา จากลูกเศรษฐีลอบได้เสียกับชายหนุ่มที่เป็นคนใช้ในบ้านแล้วหนีออกจากเรือนไปอยู่กินกันฉันท์สามีภรรยาแบบชีวิตคู่ทั่วไป แต่แล้วเกมชีวิตก็เล่นพลิกผันให้นางเป็นผู้สูญเสียทั้งสามี ลูกทั้งสองรวมทั้งพ่อแม่ มรสุมชีวิตของนางพัดโหมกระหน่ำเข้ามาในเวลาไล่เลี่ยกันเป็นเหตุให้นางถึงกับเป็นคนบ้าขาดสติมีชีวิตที่รันทดยิ่งนัก บุญเก่าเกื้อหนุนบาปกรรมใหม่มิได้ทำ แรงอธิษฐานในบุพกรรมส่งผล เป็นเหตุให้พบพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ในกาลต่อมา

แง่คิดจากเรื่องที่กล่าวมานี้ คนในอดีตและปัจจุบันคงจะไม่โชคร้ายเหมือนอย่างนางปฏาจารา เพราะทุกชีวิตจะให้ราบรื่นเหมือนอย่างชีวิตที่เขาสร้างมาอย่างบทละครนั้นไม่ได้ คนเกิดมาแล้วย่อมมีทั้งสุข มีทั้งทุกข์ มีทั้งสรรเสริญ ทั้งนินทา มีทั้งยศ มีทั้งเสื่อมยศ มีทั้งได้ลาภและก็เสื่อมลาภ เป็นไปตามโลกธรรมทั้ง ๘ เมื่อสิ่งที่ตรงกันข้ามเกิดขึ้นทุกชีวิตจะตั้งสติได้เมื่อภัยมาหรือไม่? เป็นเรื่องที่น่าขบคิด แต่แง่ชีวิตของคนยังมีลมหายใจต้องต่อสู้กันให้ถึงที่สุด ไม่ท้อแท้ชีวิต ไม่ท้อถอยต่อบทเรียนชีวิตของตน โบราณจึงสอนว่า “ไม้ล้มอย่าข้าม” แล้วคนล้มจะข้ามเลยเชียวหรือ อันถั่วเขียวเมื่อตกถึงพื้นดินยังงอกเงยเป็นถั่วงอกได้ ขออย่างเดียว

เมื่อชีวิตคนล้มแล้วรีบลุกอย่านอนตายแบบซากศพ ต้องรีบลุกมาช่วยตัวเองให้ยืนอยู่ให้ได้ สังคมยังไม่ทอดทิ้งคนที่ลุกขึ้นมาสู้ สู้ต่อชีวิต สู้เพื่อให้ได้ชัยชนะต่ออุปสรรค คำปรัชญาชีวิตสอนไว้ว่า “ไม่สู้ ไม่ถอย ทำดีเรื่อยไป ชนะลูกเดียว”

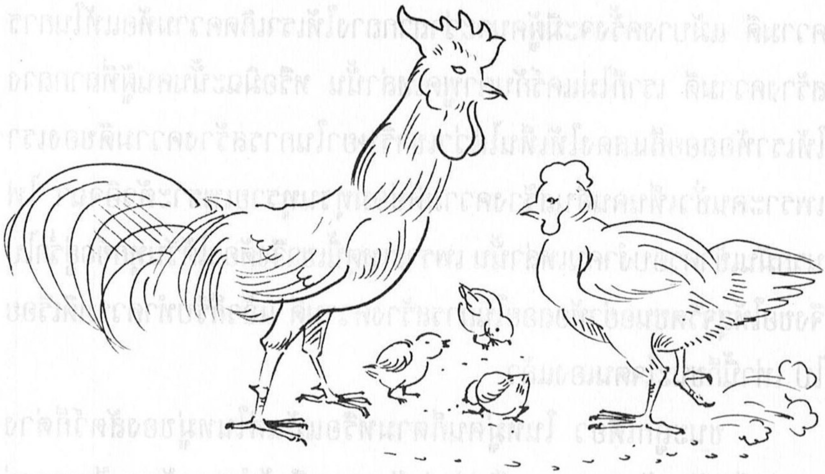
ไม่สู้ หมายถึง ไม่สู้กับชีวิตที่ผ่านมามีแต่อุปสรรค ไม่สู้กับความชั่วช้าเลวทรามที่พาชีวิตให้ตกต่ำให้สังคมเย้ยเยาะว่าคนผู้นั้นไม่สู้กับชะตาชีวิต คนเราล้มแล้วต้องลุกสู้ให้ได้ชัยชนะดังเฉกเช่นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมาแล้ว ที่เรียกว่า “สู้แล้วรวย”

ไม่ถอย หมายถึง ไม่ถอยจากการสร้างคุณงามความดี เพราะความดีเป็นสิ่งที่น่ายกย่อง ใครๆ ก็อยากคบค้าสมาคมด้วย หากจะคิดในเรื่องของกรรมบางครั้งก็บุคคลสร้างแต่ความดีแต่ทำไมผลลัพธ์ออกมาสุดแสนจะทุกข์ทรมานให้ชอกช้ำใจ บางคนถึงกับไม่อยากสร้างความดีเพราะมีคำสโลแกนพูดกันเนืองๆ ว่า “ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป” การที่ชีวิตคนถูกกรรมตัดรอนให้ได้รับผลของกรรมฝ่ายชั่วในบุพกรรมอดีตชาติเราย่อมมองไม่เห็น เราไม่สามารถรู้ได้ด้วยญาณวิถี แม้กรรมฝ่ายชั่วส่งผลจะติดตามมาสักปานใดชีวิตเราก็ต้องไม่หวั่นไหวคงทำดีเรื่อยไปจึงจะเข้าตำราที่ว่า “ยิ้มไว้เมื่อภัยมา” ขณะที่กรรมชั่วส่งผลแล้ว เรากลับประชดชีวิตด้วยการสร้างความชั่วเพิ่มขึ้นไปอีกแล้วอีกกี่ชาติ กรรมดีจึงจะส่งผล ด้วยเหตุนี้ทุกชีวิตที่จะไม่มีอุปสรรคไม่มีในโลก ชีวิตมนุษย์จึงต้อง **“ไม่ถอยในการสร้างความดี”**

ทำดีเรื่อยไป อันความดีคนชั่วทำยาก และความดี คนดีทำง่าย การสร้างความดีมิได้มุ่งหมายถึงต้องบริจาคทรัพย์สินเงินทองหรือบริจาคสิ่งของ

การสร้างความดีเป็นเพียงการช่วยเหลือสงเคราะห์บิดามารดาบุตรบริวารให้ตั้งมั่นในการสร้างความดี ช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก แบ่งปันสิ่งของเท่าที่จะแบ่งปันได้ เพียงช่วยเหลือเด็ก คนชราหรือคนพิการตาบอดพาเดินข้ามถนน เพียงเท่านี้ก็ถือว่าเป็นการสร้างความดี แม้บางครั้งจะมีผู้คนจะว่าถากถางให้เราเกิดความท้อแท้ในการสร้างความดี เราก็ไม่แคร์กับคำพูดเหล่านั้น หรือมิฉะนั้นคนผู้ที่ถากถางให้เราท้อถอยก็แสดงให้เห็นได้ว่าเขาริษยาในการสร้างความดีของเรา เพราะคนชั่วเห็นคนอื่นสร้างความดีย่อมทุรนทุรายเพราะตัวอิจฉา ไฟนรกมันเข้าครอบงำคนเหล่านั้น เพราะเหตุนี้เขาจึงต้องได้รับทุกข์อยู่ร่ำไป จึงขอให้สุจริตชนอย่าท้อถอยในการสร้างความดี แล้วก็รีบทำความดีเรื่อยไป เท่านี้ก็ชนะใจตนเองแล้ว

ชนะลูกเดียว ในหมู่คนก็ตามหรือแม้แต่ในหมู่ของสัตว์ก็ต่างอยากเป็นหัวหน้าคน อยากเป็นจ่าฝูงอันหมายถึงผู้นำของสังคมปัญหาอยู่ที่ว่าจะเอาชนะใจลูกน้องได้อย่างไร ประการสำคัญที่สุด ต้องชนะใจตนเองก่อนจึงจะประเสริฐสุด ในสังคมปัจจุบันมีแต่คนต้องการเอาชนะผู้อื่นไม่ว่าด้วยเล่ห์เหลี่ยมกลมนต์คาถาคนชั่วนั้นต้องการเอาชนะอย่างเดียวจนลืมถามตัวเองว่า “วันนี้เอาชนะใจตัวเองได้หรือยัง?” ฉะนั้นคนเราถ้าทำดีถูกดี ชนะลูกเดียวอย่างแน่นอนฯ

ชีวิตถ้ามีเงื่อนไข ย่อมไร้อิสระ
แต่ถ้าชีวิตปราศจากเงื่อนไข ก็ไร้สาระ

คนกับไก่

ไก่นับเป็นสัตว์ซึ่งคนไม่ได้ยกย่องเสมอเท่ากับคน แต่คนก็กินไก่เป็นอาหาร กินทั้งเนื้อไก่ ไข่ไก่ แม้กระทั่งเปลือกไข่ก็ยังนำไปทำเครื่องประดับบางอย่างก็มี เมื่อพิจารณาธรรมของไก่แล้วได้แง่คิดหลากหลายประการ ไก่ซึ่งต่างกับเป็ด ต่างกับเต่า เป็ดกับเต่าทั้งสองนี้เมื่อไข่แล้วก็ไม่ฟักให้เป็นตัวต่างก็หลีกหนีไป ไม่ยอมเลี้ยง ไม่ยอมฟักให้เป็นตัว แต่ไก่นี้หากคนไม่นำไข่มาบริโภคก่อน ไก่มันก็จะกกไข่ของมันให้เป็นตัว ระหว่างมันกกไข่หลายวันหลายเวลา มันจะอยู่ในเล้าหรืออยู่ในกรง ไม่ยอมทิ้งไข่ที่มันกกไปไหนต่อไหนครั้งเมื่อถึงกาลถึงเวลาไข่ที่แม่ไก่มันกกอยู่นั้นเป็นตัวแม่ไก่มันจะทราบโดยสัญชาตญาณของมัน แม่ไก่มันจะจิกเปลือกไข่ทีละใบจนกว่าไข่ไก่มันจะกะเทาะออกเป็นตัวหมด จากนั้นแม่ไก่ซึ่งธรรมชาติที่สร้างมาไม่มีน้ำนมเหมือนอย่างคนหรือเหมือนอย่างสัตว์บางจำพวกที่เลี้ยงลูกด้วยนม เมื่อเป็นดังนี้แม่ไก่เมื่อมันกกไข่จนเป็นตัวด้วยความรักความสามารถของมัน แม่ไก่ที่ไร้พ่อไก่ต้องออกนำฝูงลูกเจี๊ยบออกทำมาหากินตามประสาของไก่ เมื่อมีภัยอันตรายใดๆ ก็ตามหรือมีเหยี่ยวบินโฉบไปมาแม่ไก่มันก็จะกางปีกแล้วก็ร้องเรียกตามภาษาแม่ไก่ให้ลูกเจี๊ยบวิ่งเข้ามาอยู่ในปีก เพื่อไม่ให้สัตว์หรือสิ่งใดมาทำร้ายลูกของมัน หากสัตว์ใดจะทำร้ายลูกเจี๊ยบก็ต้องผ่านศพแม่ไก่ก่อนอย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อสิ่งที่จะนำอันตรายมาสู่ลูกเจี๊ยบผ่านพ้นไปแล้วแม่ไก่จึงจะกางปีกให้ลูกเจี๊ยบออกมาแล้วก็พาฝูงลูกของมันออกทำมาหากิน ขุดคุ้ยเม็ดถั่วเม็ดงาให้ลูกเจี๊ยบกิน

ในขณะที่แม่ไก่ขุดคุ้ยอยู่นั้น มนุษย์ที่ว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ มีสติปัญญาเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง จะสังเกตบ้างไหมว่า แม่ไก่นั้นมันสอนลูกเจี๊ยบของมันให้รู้ถึงวิธีคุ้ยเขี่ยหาอาหารกิน แม่ไก่มันช่างทะนุถนอมค่อยๆ สอนลูกของมันทีละขั้นทีละตอน สอนไปเรื่อยๆ ค่อยเป็นค่อยไปจนกว่าลูกเจี๊ยบของมันจะเติบโตจนหากินเองได้ แม่ไก่มันคอยประคองลูกเจี๊ยบหรือลูกไก่ของมันจนเจริญเติบโตรู้วิธีการทำกินได้ แม่ไก่พอสังเกตรู้ว่าลูกของมันพ้นภัยรู้วิธีทำกินเอาตัวรอดได้แล้ว แม่ไก่ก็จะให้ลูกไก่ออกจากฝูงต่างแยกย้ายไปทำกิน ไปคุ้ยเขี่ยหากินเอง สังเกตดูแรกๆ ลูกไก่มันก็จะเดินตามแม่ไก่ไป แต่ท่านผู้อ่านทราบไหมว่าแม่ไก่เมื่อมันเห็นลูกของมันเดินตามแม่ไก่แล้วคงคาดไม่ถึงว่าแม่ไก่มันจิกลูกไก่ไม่ให้เดินตามแม่ไก่ จนกว่าแม่ไก่ไม่มีลูกไก่เดินตาม เมื่อเห็นและทราบธรรมชาติของแม่ไก่ที่กล่าวมานี้ มันสมองของมนุษย์คงคิดได้ว่าเมื่อเล็กแม่เลี้ยงดูเฝ้าถนอมสัตว์อื่นใดจะมาทำร้ายแม่ไก่ต้องปกป้องยอมตายแทนลูกของมัน เมื่อเติบใหญ่ต้องรู้จักทำมาหากิน มิใช่ประเภท **"เลี้ยงไม่รู้จักโต"**

อันมนุษย์ในสมัยนี้เลี้ยงลูกอย่างมีศักยภาพลูกจึง ประสบความสำเร็จมีหน้าที่การงานอยู่ในสังคมอย่างที่พ่อแม่ภาคภูมิใจ เพราะน้ำคำ น้ำมือ น้ำพักน้ำแรง ของผู้ที่เป็นแม่เป็นพ่อที่ช่วยเหลือเกื้อกูลสนับสนุนลูกของตนเองจนถึงฝั่ง ใครมีลูกที่ว่านอนสอนง่ายประสบความสำเร็จในชีวิต แม่พ่อก็คงดีใจสังคมก็ยกย่องว่า **"เป็นแม่ตัวอย่าง เป็นพ่อตัวอย่าง"** มีโล่เกียรติยศเชิดชูเกียรติ แต่ผู้คนอีกจำนวนไม่น้อยที่ไม่ประสบความสำเร็จไม่รู้จักเลี้ยงลูกหรือเลี้ยงลูกแบบตามใจ รักลูกผูกพันลูกจนลืมอบรมพร่ำสอนลูก หรือที่เรียกว่าตามใจลูกเสียจนเคยตัว คนเช่นนี้ต้องพบกับความเสียใจ เศร้าใจ ไม่ประสบความสำเร็จในการเลี้ยงลูก ผู้เป็นพ่อเป็นแม่เช่นนี้ต้องให้ไปนั่งดูแม่ไก่มันเลี้ยง

ลูกไก่เผื่อว่าจะได้แง่คิดบ้างไม่มากก็น้อย อันคนที่ตามใจคนเป็นสิ่งที่ดี แต่ต้องตามใจในสิ่งที่ถูกที่ควร มิใช่ตามใจในสิ่งที่ผิดๆ เรายอมเจ็บปวดเพราะฝึกลูกตอนเล็กๆ ยังดีกว่าไปเจ็บปวดเข้าขั้วหัวใจเมื่อตอนเติบใหญ่ แม่พ่อพูดเท่าใดลูกก็ไม่ฟัง แต่สายใยของความเป็นพ่อเป็นแม่ก็ต้องติดตามคอยให้สติลูกอยู่ร่ำไป ผิดกับแม่ไก่เมื่อลูกมันออกจากฝูงไปก็ตัวใครตัวมัน ใช้ตำราว่ารู้หลบเป็นปีกรู้หลีกเป็นหาง รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี แล้วมนุษย์หรือที่เรียกกันทุกวันนี้ว่าคนจะฝึกฝนให้คนมีคุณธรรมมีน้ำใจใยดีต่อเพื่อนมนุษย์มากน้อยเพียงใด ในเรื่องแม่ไก่นี้ยังได้ข้อคิดในเพลง **"ดาวลูกไก่"** ในเนื้อเพลงกล่าวว่า

"...........พระธุดงค์ลงกลด ตะวันก็หมดแสงส่อง อาศัยโคมทองจันทรา ที่ลอยขึ้นมายอดเขา ฝ่ายว่า สองยายตาจึงเกิดศรัทธาสงสาร พระธุดงค์ภิกขาจารต้องขาดอาหารมื้อเช้า ดงกันดารย่านนี้รึก็ไม่มีบ้านอื่น ข้าว จะกล้ำน้ำจะกลืน จะมีใครยื่นให้เล่า พวกฟักแฟงแตงกวาของเราก็มาตายหมด นึกสงสารพระจะอด ทั้งสองก็สลดโศกเศร้า สักครู่หนึ่งตาจึงเอ่ย นี่แม่ยายเอ๊ยยายเฒ่าต้องเชือดแม่ไก่ แล้วแกง ยายไม่แย้งตาเฒ่า แม่ไก่ได้ยิน น้ำตารินหลั่งไหล ครั้นจะหนีไปก็คงต้องตายเปล่าๆ โอ้อนิจจา แม่ไก่ยังมีน้ำใจรู้คุณที่ยายตาการุญ คิดแทนคุณเม็ดข้าว น้ำตาไหลเรียกลูกให้มาซุกซอกอก น้ำตาแม่ไก่ไหลตกในหัวอกปวดร้าว อ้าปากออกบอกลูกว่าแม่ต้องถูกตาเชือด คอยดูเลือดแม่ไหล พรุ่งนี้ต้องตายจากกัน มาเถิดลูกมาซุกซอกอกให้แม่กกก่อนตาย แม่ขอกกเป็นครั้งสุดท้าย เพราะแม่ต้องตายตอนเช้า เจ้าอย่าทะเลาะเบาะแว้ง อย่าขัดแย้งเหยียดหยัน จงรู้จักรักกัน อย่าผลุนผลันสะเพร่า เจ้าตัวใหญ่สายสวาท อย่าเกรี้ยวกราดน้องๆ จงปกครองดูแลให้ เหมือนดังแม่เลี้ยงเจ้า น่า

สงสารแม่ไก่ น้ำตาไหลสอนลูก เช้าต้องถูกตาเชือด หลั่งเลือดตอนเช้าส่วนลูกไก่ทั้งเจ็ด เหมือนถูกเด็ดดวงใจ พากันกระโดดเข้ากองไฟ ตายตามแม่ไก่ดังกล่าวด้วยอานิสงส์อันประเสริฐ ลูกไก่จึงไปเกิดเป็นดาว”

ดังกล่าวมานี้ คนต้องดีกว่าสัตว์เดรัจฉานที่เรียกว่าไก่ แต่อย่าลืมว่าคนก็กินไก่กินไข่ ฉะนั้นคนจึงต้องมีสติปัญญามากกว่าไก่ คนจึงต้องเลี้ยงดูลูกๆ สายใยสายเอื้ออาทรสายความรักความผูกพันระหว่างแม่กับลูก ระหว่างพ่อกับลูก เพราะจิตใจของคนนั้นส่วนลึกสุดขั้วหัวใจของความเป็นพ่อแม่แล้วจะมีความทุกข์อยู่เพียงสองอย่างคือ

๑. มีลูก ลูกก็ตาย นี้เป็นความทุกข์ของแม่ของพ่อ

๒. มีลูก ลูกก็ชั่ว นี้เป็นความทุกข์ของแม่ของพ่อ

ใครไม่อยากมีความทุกข์ทั้งสองประการที่กล่าวมาต้องอย่าลืมว่า **“รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี”** วัฒนธรรมไทยของคนไทยไม่ผิด **“สิทธิมนุษยชน”** อย่างเฉกเช่นชาวโลกเขากล่าวกัน ถ้ามัวแต่กลัวลูกเจ็บหรือกลัวผู้คนกล่าวหาว่าผิดสิทธิมนุษยชน ถ้าคนไหนคิดว่าผิดน่าจะถามตัวเองเหมือนอย่างที่เขาโฆษณากันว่า **“คนไทยหรือปล่าว ?”**

พจนานุกรมฉบับนั้น

ท่านรองผู้อำนวยการสำนักการศึกษา ท่านผู้บริหารโรงเรียน ที่มีน้ำใจทุกท่าน

วันนี้อาตมารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสมาพบกับท่านผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นแม่พิมพ์ของชาติ โดยเฉพาะเป็นแม่พิมพ์ตัวใหญ่ระดับผู้บริหารครูอาจารย์ และนักเรียนของโรงเรียน วันนี้อาตมาจะขอพูดนอกเรื่องสักหน่อยเถิด เนื่องจากเมื่อไม่นานมานี้ อาตมาได้รับโชคดีอย่างมาก กล่าวคือสมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ พระองค์เจ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี ทรงโปรดให้เจ้าหน้าที่ในพระองค์เชิญหนังสือพจนานุกรม มาถวายเล่มหนึ่ง นับเป็นพระเมตตาธิคุณเป็นล้นพ้น ต่อมาอีก ๒ วันก็ได้รับนิมนต์ให้มาพูดเรื่องภาษาไทยเกี่ยวกับเรื่องการเปิดค่ายภาษาไทยของโรงเรียนแห่งนี้ ตอนหนึ่งได้กล่าวในพิธีเปิดครั้งนั้น โดยได้นำเอาคำพูดของเกตุแก้ว ที่กล่าวไว้ว่า

"จะพูดไทยให้ชัดไม่ดัดจริต　　ไทยอังกฤษผิดสำเนียงเสียงต่ำสูง
ให้ฝรั่งมังค่ามาลากจูง　　เปรียบนกยูงสิ้นขนไร้คนมอง
เหมือนหนึ่งเป็นเช่นทาสไม่อาจกล้า　　จะเงยหน้าท้าทายกายผยอง
หมดสิ้นฤทธิ์จิตทุกข์ถูกจำนอง　　ชาติอื่นครองร้องไห้โทษใครกัน"

บทกลอนดังกล่าวมานี้ได้ใช้พูดในพิธีเปิดในวันนั้น และในวันนี้อาตมาเห็นหนังสือพจนานุกรมฉบับนี้เป็นหนังสือที่ดีมาก ประกอบกับอาตมาเป็นคนมีความรู้น้อย โดยเฉพาะเรื่องภาษาไทยแล้ว ขอยอมแพ้ ไม่เป็นจริงๆ

ดังมีเหตุการณ์ครั้งหนึ่งในที่ประชุมเขาพูดกันถึงเรื่องวรรณยุกต์ อาตมาฟังไม่รู้เรื่องเลย เหตุนี้จึงอยากทำบุญด้วยการมอบหนังสือพจนานุกรมให้กับโรงเรียนทุกโรงเรียนที่มาประชุมในวันนี้

เมื่อเช้านี้ออกบิณฑบาตปรากฏว่าถูกเศษแก้วตำที่เท้าขณะบิณฑบาต รู้สึกเจ็บแปลบๆ และขณะเดินบิณฑบาตอยู่นั้น ก็พบโยมท่านหนึ่ง โยมท่านนั้นก็ทักทายสารทุกข์สุกดิบต่างๆ นานา แต่ก่อนที่โยมท่านนั้นจะเดินจากไปก็ถามขึ้นว่า "หวยงวดนี้จะออกอะไรครับท่าน"

ได้ตอบไปว่า "ไม่รู้"

ขณะนั้นเองเศษแก้วที่ตำเท้าอยู่ก็เริ่มเจ็บ จึงเป็นเหตุให้ต้องเขย่งเท้าเดิน ปรากฏว่าโยมท่านนั้นเห็นเข้าจึงพูดขึ้นว่า "ท่านให้หวยข้างบนแล้ว"

จึงกล่าวว่า "ข้างบนอะไร เศษแก้วตำเท้าเจ็บจะตายอยู่แล้วยังคิดเป็นหวยอยู่อีกหรือ ?"

ที่นำเรื่องนี้มากล่าวในที่นี้ก็อยากจะชี้ให้เห็นว่า "เขย่ง" นั้นแปลว่าอะไร? ในหนังสือพจนานุกรมบอกอยู่ครบถ้วน ประการสำคัญที่สุดในหนังสือพจนานุกรมเล่มนี้จะบ่งบอกถึงรากศัพท์ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของวัฒนธรรมไทยในยุคนี้สมัยนี้ เราพากันละทิ้งกันมาก แม้กระทั่งผู้ใหญ่หรือคนบางคน ก็เป็นคนมักง่าย ขาดวัฒนธรรม จะเห็นได้จากการที่พากันทิ้งขวดเอ็มบ้าง ขวดกระทิงแดงบ้างลงบนถนน แล้วก็แตกกระจายกลายเป็นเศษแก้ว ทำให้ผู้คนที่เดินไปมานั้นถูกเศษแก้วตำ ที่เป็นเช่นนี้เพราะอะไร? ก็เพราะคนขาดวัฒนธรรม แต่ก็ไม่เป็นไร ผู้ใหญ่วันนี้ขาดวัฒนธรรม แต่เชื่อว่าคณะครู-อาจารย์ในที่นี้เมื่อได้ฟังเรื่องที่กล่าวมานี้แล้ว คงจะได้นำไปสั่ง

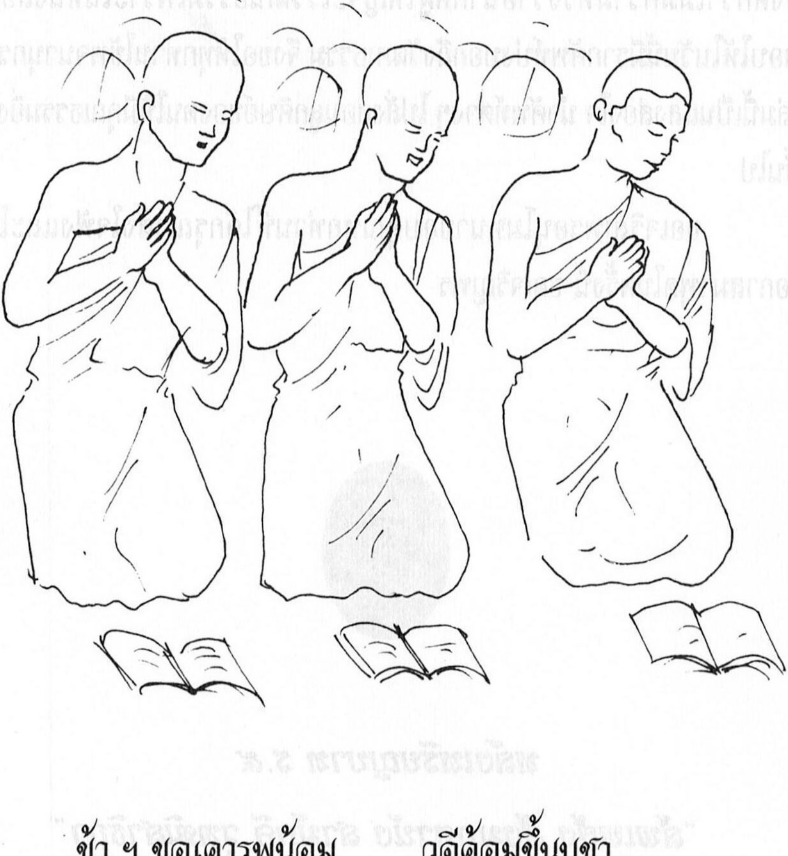
สอนนักเรียนตามโรงเรียนต่างๆ ของท่าน เพื่อปลูกฝังให้นักเรียนเหล่านั้นมีวัฒนธรรม เพราะเด็กนักเรียนวันนี้จะได้เป็นผู้ใหญ่ที่มีวัฒนธรรมในวันหน้า ยังดีกว่าไม่มีความหวังว่าอนาคตผู้ใหญ่จะไร้วัฒนธรรมเพราะในหนังสือที่มอบให้ในวันนี้มีรากศัพท์บ่งบอกถึงวัฒนธรรม จึงขอให้ทุกท่านใช้พจนานุกรมเล่มนี้เป็นแสงส่องใจ นำศัพท์ต่างๆ ไปสั่งสอนลูกศิษย์ของตนให้มีคุณธรรมยิ่งๆ ขึ้นไป

ขอเจริญพรอนุโมทนาขอบคุณทุกท่านที่ได้กรุณาตั้งใจฟังและให้โอกาสมาพูดในครั้งนี้ ขอเจริญพร

หลังเหรียญบาท ร.๕

"สัพเพสัง สังฆภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา"
ถ้าหมู่ใดมีความพร้อมเพรียงกัน
ในหมู่นั้นก็จะเจริญเพลิดเพลินผล
ให้เกิดสุขสมหมายคลายกังวล
เพราะทุกคนสามัคคีดีต่อกัน

ข้า ฯ ขอเคารพน้อม　　วจีค้อมขึ้นบูชา
พิทักษ์ ธ รักษา　　　　พระศาสน์มาตลอดกาล
ปวงข้า ฯ จะประกาศ　　พุทธศาสน์ให้ไพศาล
ขอพระอภิบาล　　　　ชินมารนิรันดร์ เทอญฯ

ไหว้พระสวดมนต์

การไหว้พระสวดมนต์เป็นกริยาอย่างหนึ่งของคนที่เคารพนับถือพระพุทธศาสนา การยกมือไหว้พระเป็นการแสดงออกถึงซึ่งความเคารพนับถือ ส่วนการสวดมนต์ส่วนใหญ่จะเป็นภาษาบาลีซึ่งเป็นพุทธวจนะ หากจะถามว่าเมื่อสวดมนต์ผู้สวดไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจในเรื่องบทสวดมนต์เลย จะได้บุญหรือไม่? ตอบได้ทันทีว่าได้บุญอย่างแน่นอน เนื่องจากขณะที่เปล่งวาจาออกเป็นเสียงสวดมนต์นั้นจิตใจจะสงบแน่วแน่ ขณะที่จิตสงบเป็นเอกัคตารมณ์ที่เรียกว่า ทำอารมณ์เป็นอันหนึ่งอันเดียว จิตไม่ฟุ้งซ่านไปที่อื่นอย่างนี้ก็เรียกว่าทำจิตให้สงบ ถือว่าเป็นบุญอย่างหนึ่ง ซึ่งบุญหมายถึงความสบายใจ คนเราหากมีความสบายใจเพียงอย่างเดียวเท่านั้นก็ถือว่ามีความสุข เพราะมีการยกระดับจิตให้สูงกว่าผู้คนที่ไม่รู้จักการไหว้พระสวดมนต์ มีคำโบราณคำหนึ่งที่สอนถึงการไหว้พระสวดมนต์ว่า

๑. ไหว้พระพุทธ ระวังไปถูกทองคำ
๒. ไหว้พระธรรม ระวังไปถูกใบลาน
๓. ไหว้พระสงฆ์ ระวังไปถูกลูกหลานชาวบ้าน

ทำไมเขาจึงกล่าวเช่นนี้ ก็เนื่องจากเวลาเราไหว้พระพุทธรูป เรามิได้ส่งกระแสจิตให้มุ่งตรงถึงพระพุทธคุณ ในส่วนของพระบริสุทธิคุณ พระปัญญาธิคุณ และพระมหากรุณาธิคุณ ถ้าบุคคลใดไม่ได้ส่งกระแสจิตยกระดับกระแสใจให้ถึงพระพุทธเจ้าในขณะต่างๆ ก็ป่วยการเปล่า พระพุทธ

องค์ตรัสว่า **"ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าเห็นเรา ตถาคต"** ฉะนั้นเมื่อเรากราบไหว้พระพุทธรูป ก็ให้ตั้งจิตมุ่งตรงต่อพระพุทธคุณอย่างแนบสนิทไม่เคลือบแคลงสงสัยว่า พระพุทธเจ้ามีจริงหรือ? เพราะจะเป็นเหตุให้จิตใจฟุ้งซ่าน ก็จะไม่เห็นตัวบุญอย่างแท้จริง

ไหว้พระธรรม ระวังไปถูกใบลาน ก็เมื่อเวลาพระท่านแสดงธรรมเทศนาต่างๆ ก็นั่งคุยกันมิได้สนใจในรสพระธรรม เมื่อเป็นดังนี้พอพระเทศนาจบก็ไม่รู้เรื่องอะไร หรือเมื่อเปิดคัมภีร์ใบลานอ่านพอเจอภาษาบาลียังไม่ทันแปลเป็นภาษาไทยก็บ่นว่าไม่รู้เรื่องในใบลาน อ่านไปก็ป่วยการ เช่นนี้แหละเรียกว่า ไหว้พระธรรมไปถูกใบลาน

ไหว้พระสงฆ์ ระวังไปโดนลูกหลานชาวบ้าน ก็พระสงฆ์ในยุคนี้สมัยนี้ล้วนแต่ออกบวชมาจากลูกหลานชาวบ้านทั้งนั้น หากพระสงฆ์องค์สามเณรประพฤติดีปฏิบัติชอบ เมื่อชาวบ้านกราบไหว้ พระสงฆ์ท่านก็ส่งกระแสจิตให้ศีลให้พรกับชาวบ้าน ถึงขนาดกับขนลุกพองสยองเกล้าก็ได้ แต่ถ้าพระสงฆ์องค์สามเณรไม่อยู่ในขอบเขต ในศีลธรรม หรือที่เรียกกันว่า ทำตัวให้เปรอะเปื้อนเป็นอาบัติน้อยใหญ่ แม้ชาวบ้านจะยกมือไหว้ก็ไม่สนิทใจ หรือจะไหว้ก็ไหว้ไปอย่างนั้นแหละ ท่านสอนไว้ว่าระวังไปถูกลูกหลานชาวบ้าน เพราะเรื่องการประพฤติปฏิบัติเป็นของเฉพาะตน จะบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ พระสงฆ์องค์สามเณรรู้อยู่แก่ใจ คนอื่นหารู้ได้ไม่

การสวดมนต์ นับได้ว่าเป็นการรักษาพระพุทธศาสนา เนื่องจากในสมัยที่พระผู้มีพระภาคเจ้ายังทรงพระชนมายุอยู่นั้น พระพุทธองค์จะแสดงธรรมโปรดบุคคลใดก็ตาม ก็ทรงใช้ภาษาท้องถิ่น ก็ในสมัยนั้นภาษาบาลีก็คือภาษาท้องถิ่นที่พระพุทธองค์ทรงใช้ และบุคคลต่างๆ เมื่อได้สดับรับฟังก็รู้

เรื่องและเข้าใจในเนื้อหาสาระที่ทรงแสดง เรื่องรู้เรื่องและเข้าใจจึงขอบวชในพระพุทธศาสนา ด้วยเหตุนี้ภาษาบาลีจึงเป็นภาษาที่ใช้ในยุคนั้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลงตราบเท่าทุกวันนี้ หากบุคคลใดก็ตามเปลี่ยนภาษาบาลีให้เป็นภาษาของประเทศนั้น ก็เท่ากับว่าไม่รักษาพระพุทธวจนะ ก็พระพุทธวจนะนี้พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรม ณ ที่แห่งใด เมื่อแสดงแล้วถ้าอานนท์อยู่ ณ ที่แห่งนั้นด้วยก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าพระอานนท์ไม่ได้อยู่ ณ ที่ทรงแสดงธรรมนั้น เมื่อพระพุทธองค์แสดงจบ พระพุทธองค์ต้องแสดงธรรมนั้นให้พระอานนท์ได้สดับรับฟังด้วย เพราะพระอานนท์ได้กราบทูลขอพรประการหนึ่งว่า **"เมื่อพระพุทธองค์แสดงธรรมโปรดบุคคลใดก็ตาม ถ้าข้าพระองค์มิได้อยู่ ณ ที่ตรงนั้น ขอได้โปรดแสดงธรรมนั้นแก่ข้าพระองค์ด้วย"** ที่พระอานนท์ทูลขอพรดังนี้ก็เพื่อที่จะได้จดจำธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง ว่าแสดงแก่ใคร ณ ที่แห่งใด ปรารภใครเป็นเหตุ เมื่อพระอานนท์หรือพระเถระองค์ใดรูปใด ได้สดับรับฟังแล้วก็จดจำเอาไว้ อย่างนี้ก็เรียกว่าสาธยายบทสวดมนต์ เป็นการรักษาพระพุทธวจนะไว้มิให้สูญหายหรือตกหล่น ครั้นเมื่อมีการสังคายนาจึงจำเป็นต้องมีพระอานนท์เข้าร่วมทำสังคายนาด้วย เพราะพระอานนท์นี้เป็นพระเพียงองค์เดียวที่ได้จดจำพระพุทธวจนะได้ทุกบททุกสูตร ครั้งหลังๆ ต่อมาเมื่อทำสังคายนาจบลงจึงมีการจารจารึกพระพุทธวจนะลงในใบลานเพื่อให้สถิตสถาพร ให้มั่นคงสามารถตรวจหรือสอบทานพระพุทธวจนะได้อย่างชัดเจน การที่เราพากันสวดและทรงจำพระพุทธวจนะที่เป็นภาษาบาลีนั้นจึงนับว่าเป็นยอดดีที่สุดเท่ากับได้รักษาพระพุทธศาสนาไว้ให้มั่นคง

จุดประสงค์ที่ชาวพุทธเรียนภาษาบาลี ก็เพราะภาษาบาลีเป็นภาษาสมัยพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สามเณรผู้สนใจ มีจุดประสงค์เรียนภาษาบาลี

ก็เพื่อจะได้นำมาแปลให้เป็นภาษาไทยเพื่อง่ายต่อการศึกษาและเข้าใจ นี่คือจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่ในการเรียนภาษาบาลี เมื่อผู้ที่เรียนภาษาบาลีและแปลเป็นภาษาไทยแล้ว ก็แปลจากภาษาไทยให้เป็นภาษาอังกฤษ หรือแปลเป็นภาษาจีน รวมทั้งภาษาอื่นๆ เพื่อความรู้ความเข้าใจของชนในชาตินั้นๆ แต่ที่สำคัญที่สุดต้องยึดมั่นภาษาบาลีไว้เป็นหลัก ในประเทศไทยเมื่อแปลจากภาษาบาลีออกมาเป็นภาษาไทยแล้วจะสวดเป็นภาษาไทยก็ได้หรือจะสวดภาษาบาลีแล้วแปลเป็นไทยก็ได้ เพื่อให้มีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ที่มักจะเรียกกันเวลาสาธยายว่า **"สวดมนต์แปล"** นั่นเอง เพราะฉะนั้นการศึกษาเล่าเรียนเขียนอ่านภาษาบาลีจึงเป็นหัวใจของการศึกษาเรื่องราวในพระพุทธศาสนาเป็นหน้าที่ที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับพระสงฆ์สามเณรที่ต้องเรียนบาลีไว้เป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา และพระสงฆ์องค์สามเณรที่ทรงจำภาษาบาลีไว้ก็เปรียบเสมือนหนึ่งได้รักษาหัวใจของตนเองไว้อย่างดี

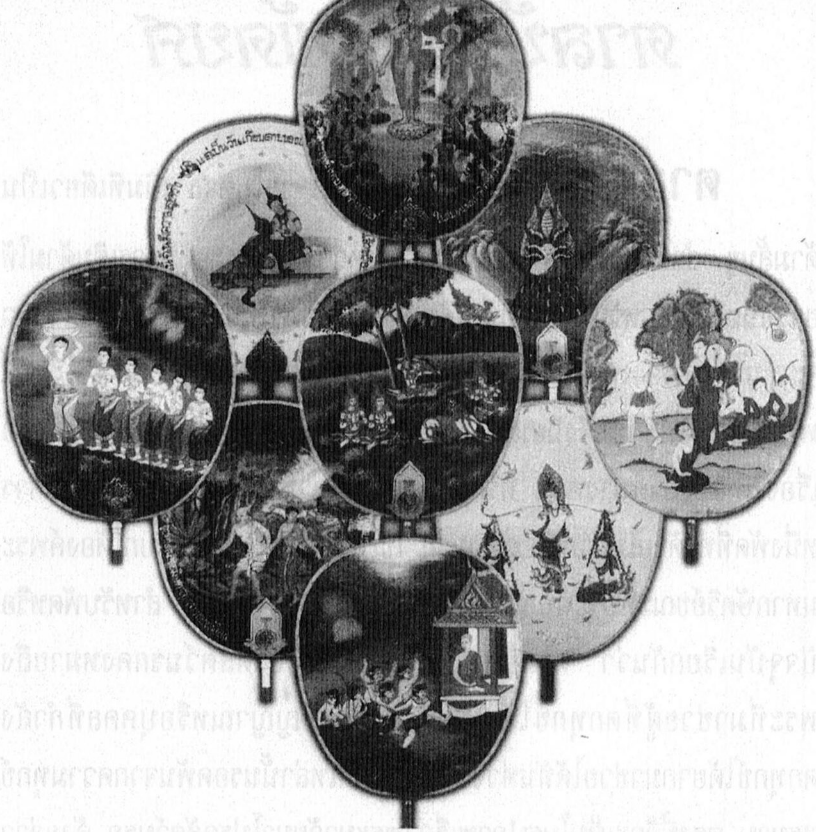
การฟังพระสวดมนต์ จะได้บุญหรือไม่? ตอบได้ว่า ครั้งหนึ่งค้างคาวบินไปมาอยู่ในถ้ำ พระสงฆ์ท่านกำลังสวดสาธยายมนต์อยู่ ค้างคาวเหล่านั้นได้ยินพระสวดเช่นนั้น เกิดซาบซึ้งในเสียงแห่งธรรม พลัดตกลงมาตายกล่าวกันว่าได้ไปเกิดในสวรรค์ แม้เวลาคนใกล้จะตายยังนิยมนิมนต์พระสงฆ์ไปสวดมนต์ให้ได้อารมณ์เป็น พุทธานุสสติ ธัมมานุสสติ สังฆานุสสติ เชื่อมั่นว่าจะได้ไปสู่สุคติเมื่อละโลกนี้ไปแล้ว มีพระสงฆ์รูปหนึ่งในสมัยที่พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ชื่อว่าพระคิริมานนท์ ท่านเจ็บป่วยไปไหนมาไหนไม่ได้จึงขอร้องให้พระอานนท์ไปกราบทูลเชิญเสด็จพระพุทธเจ้า ขอให้พระพุทธองค์ได้แสดงธรรมสาธยายมนต์ให้ฟังสักครั้งหนึ่ง เมื่อพระอานนท์ไปกราบทูลพระพุทธองค์ไม่เสด็จตามคำทูลเชิญเสด็จของพระคิริมานนท์ พระพุทธองค์

ได้แสดงธรรมให้พระอานนท์ฟังแทน แล้วตรัสกับพระอานนท์ ให้นำพระพุทธวจนะที่พระองค์แสดงแล้วนั้นไปแสดงให้พระคิริมานนท์ได้สดับตรับฟัง เมื่อพระคิริมานนท์ได้ฟังธรรมที่พระอานนท์แสดงจบลง ปรากฏว่าท่านได้ส่งกระแสจิตไปตามพระธรรมเทศนานั้น ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ พระสูตรนี้จึงชื่อว่า **"คิริมานนทสูตร"** จึงนิยมกันว่าถ้าผู้ใดเจ็บไข้ได้ป่วยต้องไปนิมนต์พระมาสวดพระสูตรนี้ หรือมิฉะนั้นก็นิยมนิมนต์พระมาสวดบท **"โพชฌงโค"** เป็นต้น ก็แลบทสวดทุกบท ทุกพระพุทธวจนะก็ล้วนแต่เป็นภาษาบาลีทั้งนั้น แม้พระสงฆ์หรือคนที่ได้ฟังการสวดสาธยายยังสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้ ค้างคาวได้ฟังยังไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ แล้วอย่างนี้จะไม่ได้บุญหรอกหรือ? ขอเพียงอย่างเดียวว่าให้ตั้งใจฟังพระพุทธวจนะภาษาบาลีอย่างนี้ก็เป็นพอแล้ว

เพราะเหตุดังกล่าวข้างต้น **"การไหว้พระสวดมนต์"** จึงเป็นพิธีกรรมที่ยิ่งใหญ่ มีเหตุมีผลที่เป็นเนติแบบแผนของคนทุกยุคทุกสมัย แม้คำหนึ่งที่ชอบกล่าวกันเสมอว่า **"ไปลา มาไหว้"** ก็เช่นกัน พระสงฆ์สามเณรจะไปไหนมาไหนก็ต้องลาสมภารเจ้าวัด ลูกจะไปไหนมาไหนก็ต้องกราบลาพ่อแม่ นักเรียนนักศึกษา จะหยุดเรียนก็ต้องลาครูอาจารย์ ครั้นเมื่อไปพบผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ หรือพบพระสงฆ์องค์สามเณรผู้มีศีลก็ต้องยกมือไหว้ ซึ่งเป็นพิธีกรรมอย่างหนึ่งที่เราได้พากันปฏิบัติสืบต่อกันมา เมื่อเทียบกับอารยธรรมของต่างประเทศแล้ว ชาวต่างประเทศเมื่อพบกันก็จะจับมือแสดงความยินดีต่อกัน เมื่อกลับก็ทำเหมือนเดิม ส่วนประเพณีวัฒนธรรมของไทยต้องยกมือไหว้ดังกล่าวมานี้เขาจึงเรียกขานกันว่า **"ไปลา มาไหว้"** ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่คนทั่วโลกเห็นแล้วยังประทับใจ เป็นการบ่งบอกถึงอารยธรรมของชาติไทย

จะเห็นได้จากการแข่งขันกีฬาชนิดหนึ่งซึ่งมีนักกีฬาของไทยชื่อว่า **"ภราดร ศรีชาพันธุ์"** เมื่อลงสนามครั้งใด ไม่ว่าจะแพ้หรือจะชนะการแข่งขันก็ตาม นักกีฬาคนนี้จะยกมือไหว้ผู้ชมทั้ง ๔ ทิศ จึงเป็นเหตุให้คนทั่วโลกรู้ถึงขนบธรรมเนียมของชนชาติไทย รู้ถึงความสุภาพอ่อนโยน ความเรียบร้อยที่หยั่งลึกอยู่ในดวงใจของคนไทยทั้งชาติ แสดงออกถึงการ **"ไปลา มาไหว้"** ฉะนั้น การไหว้พระสวดมนต์ จึงนับเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในพระพุทธศาสนา เมื่อไม่มีการไหว้พระสวดมนต์ ก็ไม่มีพระพุทธศาสนาในประเทศไทยอย่างแน่นอน แม้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงประกอบพิธีกรรมประกาศศาสนพิธีเป็นครั้งแรกเมื่อวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๘ ทรงเปล่งพระสุรเสียงให้การอุปสมบทแก่พระโกณฑัญญะว่า **"เอหิ ภิกขุ อุปะสัมปะทา"** แปลความว่า **"เธอจงเป็นภิกษุมาเถิด"** ตรงนี้เองเรียกว่าศาสนพิธีเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก ทั้งวันดังกล่าวนี้เองก็ถือเป็นวันที่มีรัตนะครบทั้ง ๓ คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ จึงเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้มีการไหว้พระสวดมนต์ ตราบเท่าทุกวันนี้

ขอจงปัดทุกข์ ปัดโศก ปัดโรค ปัดภัย ปัดเสนียดจัญไร
ให้หมดสิ้นไป จากท่านผู้อ่าน ขอจงปัดเงิน ปัดทอง
ปัดลาภยศ สุขสรรเสริญ เข้ามายังบ้านท่าน
ทุกเมื่อเทอญฯ

ตาลปัตร - พัดยศ

ตาลปัตร หรือตาละปัด ซึ่งทำมาจากใบตาล เดิมทีเดียวเป็นด้ามสั้นๆ สำหรับไว้ใช้พัดเหมือนอย่างพัดทั่วๆ ไป ต่อมาได้มีการเติมด้ามให้ยาวขึ้นเพื่อไว้สำหรับบังแดดเมื่อเดินทางไปไหนมาไหน ในพระพุทธศาสนาจะเห็นในรูปเรื่องพระมาลัยโปรดสัตว์นรก ท่านจะถือพัดใบตาล ด้วยเหตุนี้พระสงฆ์ในสมัยก่อนจึงนิยมถือพัดใบตาลเพื่อบังแดด เราจะเห็นในหนังสือเรื่องพุทธประวัติบางตอน หรือเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับอินเดีย อีกประการหนึ่งพัดที่ทำด้วยใบตาลมีด้ามสูงมาก ใช้เป็นเครื่องประกอบโบกให้องค์พระมหากษัตริย์ขณะที่ประทับอยู่ ณ ที่สูงที่เรียกกันว่า **"พัดโบก"** สำหรับพัดหรือปัจจุบันเรียกกันว่า "ตาลปัตร" ที่พระมาลัยโปรดสัตว์นรกคงหมายถึงพระที่มาช่วยผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากหรือมาช่วยวิญญาณหรือบุคคลที่กำลังตกทุกข์ได้ยากมาช่วยได้ทันท่วงที ทำให้เขาเหล่านั้นรอดพ้นจากความทุกข์ทรมาน ตรงนี้ก็จะเห็นในรูปภาพเรื่องพระมาลัยมาโปรดสัตว์นรก ดังกล่าวมานี้จึงพอเห็นเค้าโครงได้ถึงเรื่องพัดหรือตาลปัตรในครั้งสมัยก่อนจวบถึงปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นสิ่งก่อเกิดให้พระสงฆ์มีพัดหรือตาลปัตรประจำตัวจะเห็นได้จากขณะที่มีการบวชพระ ตาลปัตรนับเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมีในพิธีการบวชพระ แต่ก็ไม่ใช่สิ่งจำเป็นหรือมิได้ยกเป็นเครื่องอัฏฐบริขารของพระ ถึงแม้ในพิธีบวชพระจะไม่มีตาลปัตรก็สามารถให้การบวชพระได้ ซึ่งผิดกับการที่ไม่มีผ้าไตรหรือบาตร ซึ่งถ้าขาดสิ่งเหล่านี้จะมาบวชพระไม่ได้โดย

เด็ดขาด เคยได้ยินได้ฟังมาว่าตาลปัตรนี้ ในสมัยโบราณเมื่อมีคนตายลง สมัยก่อนนั้นยังไม่มีการเอาศพใส่โลงเหมือนอย่างทุกวันนี้ เขาเพียงเอาผ้าขาวห่อศพผูกมัดด้วยเชือกด้ายดิบหรือเชือกอื่นใดก็ตามที่เรียกกันว่า **"มัดตราสัง"** สภาพศพจะถูกมัด ตรงมือจะประนมมีดอกไม้ธูปเทียนมัดอยู่ในมือแล้วนำศพนั้นวางอยู่บนไม้กระดานแผ่นเดียว ในระหว่างช่วงแขนนั้นญาติผู้ตายจะนำผ้าไตรหรือผ้าผืนใดผืนหนึ่งใส่ไว้ตรงช่วงแขนแล้วนิมนต์พระท่านชักผ้าบังสุกุล ขณะที่พระท่านเหยียบตรงปลายไม้กระดานตรงปลายเท้าศพไม้กระดานจะกระดกขึ้นตามแรงหนักหน่วงของพระที่เหยียบปลายไม้นั้นขณะเหยียบ ศพก็จะเคลื่อนลุกขึ้นมาตามไม้กระดานนั้น เหมือนกับศพนั่งประนมมือและภายในแขนศพก็จะมีผ้าอยู่ตรงกลางนั้นแล้วพระท่านก็พิจารณาผ้าผืนดังกล่าว ตรงนี้เองที่พระท่านถือตาลปัตรบังหน้าเพื่อมิให้น้ำเลือดน้ำหนองหรือสิ่งปฏิกูลอื่นใด กระเด็นมาถูกหน้าพระท่านนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่พระท่านใช้ตาลปัตรนอกเหนือจากใช้บังแดด

ในปัจจุบันนี้ตาลปัตรที่ทำมาจากใบตาลก็ยังพอมีให้เห็นอยู่เช่นเวลาพระสงฆ์ที่เป็นพระพิธีธรรมก็ใช้ตาลปัตรใบตาลถือบังหน้าแล้วก็สวดพระอภิธรรม แต่ถ้ามิใช่เป็นงานหลวง เป็นเพียงแต่งานทั่วๆ ไป จะเห็นการใช้ตาลปัตรที่ทำมาจากผ้าชนิดต่างๆ ปักด้วยดิ้นเงินหรือดิ้นทองหรือปักด้วยไหมสัญลักษณ์ที่ปักบน ตาลปัตรนั้นมักจะบ่งบอกถึงงานต่างๆ ที่เจ้าภาพจัดสร้างขึ้น อีกนัยหนึ่งมักจะเรียกกันว่า **"พัดรอง หรือ ตาลปัตรพัดรอง"** ตาลปัตรพัดรองนี้ได้เจริญรุ่งเรืองมานับร้อยปีแล้ว โดยจะเห็นได้จากสมัยรัชกาลที่ ๕ ตาลปัตรที่สร้างขึ้นในสมัยนั้น จะปักได้อย่างสวยสดงดงามทั้งตัวด้ามหรือตรงนมตาลปัตรก็ทำด้วยงาช้างและแกะเป็นรูปสัญลักษณ์ในงานนั้นๆ

และทางวัดต่างๆ ก็ยังคงเก็บรักษาไว้ได้อย่างดี แต่บางวัดก็หารู้คุณค่าของตาลปัตรเหล่านี้ไม่ บางวัดก็ถูกลักขโมยไปขายเป็นของเก่าก็มีให้เห็นอยู่ทั่วๆ ไป ในรูปลักษณ์ที่ปักลงในผ้าแล้วนำมาขึงเป็นตาลปัตรนั้น นอกจากจะบ่งบอกถึงงานนั้นๆ แล้วยังแอบแฝงไว้ด้วยเอกลักษณ์วัฒนธรรมที่แสดงออกถึงความอ่อนโยน แข็งกระด้างของคนในยุคนั้นสมัยนั้น หมายถึงสมัยที่สร้างตาลปัตรทั้งยังเป็นเครื่องบอกถึงภูมิปัญญาของคนไทยอย่างแท้จริง

ส่วนตาลปัตรพัดรองนั้น เมื่อองค์พระมหากษัตริย์จะประกอบพระราชพิธีหรือในพิธีนั้นเกี่ยวเนื่องด้วยพระสงฆ์ พระองค์จะทรงพระกรุณาโปรดให้สร้างตาลปัตรพัดรองขึ้นในงานพิธีนั้นๆ เพื่อเป็นเครื่องสังเคล็ดเป็นอนุสรณ์ เป็นที่ระลึกในงานนั้นๆ สร้างขึ้นเพื่อถวายพระ เช่น ตาลปัตรพัดรองในงานพระราชพิธีเจริญพระชนมายุครบ ๔ รอบ ครบ ๕๐ พรรษา ครบ ๕ รอบ ครบ ๖ รอบ ทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๕๐ ปี ทรงเจริญพระชนมายุเสมอด้วยรัชกาลที่ ๕ รัชกาลที่ ๑ หรืองานพระราชพิธีรัชมังคลาภิเษก และงานพระราชพิธีอภิเษกสมรสครบ ๕๐ ปี เป็นต้น บนตาลปัตรหรือพัดรองเหล่านี้จะปักเป็นรูปบอกถึงงานพระราชพิธีต่างๆ แสดงถึงความมีพระราชศรัทธามั่นคงในพระพุทธศาสนา ตาลปัตรพัดรองเหล่านี้นับเป็นสิ่งที่สำคัญ ในสมัยรัชกาลที่ ๙ พระองค์นี้นับว่ามีการสร้างตาลปัตรพัดรองมากกว่ารัชกาลก่อนๆ ยังไม่เคยเห็นว่าวัดใดหรือในหนังสือเล่มใดที่รวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับตาลปัตรพัดรอง ในรัชสมัยนี้ได้ครบจึงเป็นเรื่องที่น่าศึกษาและค้นคว้าเป็นอย่างยิ่ง ตาลปัตรพัดรองที่เรียกกันว่า **"พัดรัตนาภรณ์"** พัดรองนี้เป็น ตาลปัตรพัดรองที่องค์พระมหากษัตริย์ทรงโปรดสร้างขึ้นแต่ละรัชกาลและทรงโปรดพระราชทานแก่พระสงฆ์ที่

ทรงเคารพนับถือหรือจะทรงโปรดพระราชทานแก่พระสงฆ์รูปหนึ่งรูปใดตามพระราชอัธยาศัย ตาลปัตรชนิดนี้ใช้ได้เฉพาะพระสงฆ์ที่ได้รับพระราชทานเท่านั้น ส่วนตาลปัตรพัดรองอื่นๆ นั้นจะนำไปใช้ในงานอื่นใดหรือพระรูปอื่นจะนำไปใช้ก็ได้แต่ก็ไม่ค่อยนิยมใช้กัน

ตาลปัตรกาชาด นับเป็นตาลปัตรที่สภากาชาดสร้างขึ้นถวายพระสงฆ์ที่ทำคุณประโยชน์แก่สภากาชาด เช่น การบริจาคโลหิตครบ ๕๐ ครั้ง ๑๐๐ ครั้ง หรือบริจาคสิ่งของเงินทองให้แก่สภากาชาดอย่างนี้เป็นต้น สภากาชาดจึงได้สร้างตาลปัตรกาชาดถวายพระสงฆ์ในโอกาสต่างๆ ดังกล่าว ตาลปัตรพัดรองอีกประเภทหนึ่งที่สร้างถวายพระสงฆ์ที่ส่งเสริมการศึกษา ช่วยสนับสนุนเรื่องการศึกษา ทางราชการสร้างตาลปัตรชนิดนี้ขึ้นเป็นรูปตราประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ตาลปัตรพัดรองชนิดนี้เรียกกันว่า "ตาลปัตรพัดรองเฉพาะบุคคล" เพื่อเป็นเครื่องส่งเสริมเชิดชูเกียรติแก่พระสงฆ์ที่ได้รับการถวาย

สำหรับตาลปัตรพัดรองทั่วๆ ไปนั้นองค์กร กระทรวง กรม หรือหน่วยงานต่างๆ ตลอดถึงประชาชนทั่วไปก็นิยมสร้างขึ้นเพื่อถวายพระในงานนั้นๆ การสร้างตาลปัตรมีมากในยุคนี้ นอกจากจะสร้างเพื่อเป็นที่ระลึกหรือเป็นอนุสรณ์ในงานต่างๆ แล้ว บางท่านยังสร้างเพื่อแก้เคล็ดอันหมายถึงชื่อของตาลปัตร คงจะเอาแง่คิดว่า **"ปัดทุกข์ ปัดโศก ปัดโรค ปัดภัย ปัดเสนียดจัญไร"** เป็นต้น สุดแท้แล้วแต่มุมมองของบุคคลต่างๆ เมื่อทำแล้วสบายใจก็พึงทำเถิดจะเกิดผลเป็นความสบายใจ

นอกจากที่กล่าวมานี้แล้วตาลปัตรพัดรองยังถูกนำมาใช้ในงานพิธีต่างๆ เช่น เวลาพระสงฆ์ให้ศีล เวลาพระสงฆ์ที่นั่งรูปที่ ๓ ขัดบทชุมนุมเทวดา เวลาพระสงฆ์อนุโมทนา (ให้พร ยะถา สัพพี) เวลาพระสงฆ์พิจารณาผ้าบังสุกุล

เวลาพระสงฆ์สวดพระอภิธรรม เป็นต้น งานพิธีการต่างๆ ดังกล่าวมานี้ พระสงฆ์บางรูป บางท่าน จะใช้ตาลปัตรแยกงานกัน เช่น งานมงคลสมรส งานทำบุญคล้ายวันเกิด งานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ พระสงฆ์ท่านมักจะเลือกใช้ตาลปัตรที่ปักเป็นงานมงคลใดก็นำไปใช้ในงานนั้น ท่านจะไม่นำตาลปัตรที่ปักในงานอวมงคล (เกี่ยวกับงานศพ หรือปรารภเหตุที่ไม่ดี) ไปใช้ในงานมงคลอย่างเด็ดขาดเพราะเกรงว่าเจ้าภาพของงานนั้นๆ จะรังเกียจหรือจะตำหนิพระว่าไม่รู้ว่างานอะไรเป็นงานอะไรเหล่านี้เป็นต้น

เรื่องตาลปัตรพัดรองดังที่กล่าวมานี้ ท่านผู้อ่านคงจะจินตนาการนึกภาพออกกันบ้างไม่มากก็น้อย ส่วนการใช้คำว่า "ตาละปัด" ในข้อเขียนนี้นั้นเป็นเพียงเพื่อง่ายต่อการอ่าน แต่ภาษาเขียนที่ถูกต้องจริงๆ นั้นต้องเขียนว่าตาลปัตร" สำหรับยุคนี้สมัยนี้ จิตรกร นักศิลปกรรม นักวาดรูป ก็มักจะเขียนรูปภาพต่างๆ ลงบนพื้นผ้าแล้วนำไปขึงเป็นตาลปัตรถวายพระ เป็นการแสดงออกถึงความมีศรัทธาตั้งใจจริงที่จะทำตาลปัตรถวายพระ หากเป็นรูปวาดที่กล่าวถึงเรื่องราวพุทธประวัติลงบนผืนผ้าเพื่อนำไว้บูชาสักการะเขามักเรียกกันว่า "รูปพระบฏ" หากเขียนภาพพุทธประวัติลงบนตาลปัตรจะสงเคราะห์ว่าเป็นรูปพระบฏได้หรือไม่? ยังเป็นที่น่าสงสัย นอกจากนี้บางงานสร้างตาลปัตรพัดรองก็ใช้แผ่นโลหะปั๊มรูปตราต่างๆ เช่นตราวัดแล้วก็นำไปประกอบบนตาลปัตรอย่างนี้ก็เห็นอยู่เสมอๆ การกระทำดังกล่าวก็เป็นการแสดงถึงวิวัฒนาการความเจริญรุ่งเรืองของยุคนั้นสมัยนั้น สะท้อนถึงความสามารถของผู้ออกแบบ เป็นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นการฝากผลงานไว้ในพระพุทธศาสนาเป็นที่ตั้ง

๑

ได้ยศแล้วไม่ควรจะเมายศ

ได้	ยศศักดิ์	อัครฐาน	เพราะงานดี
ยศ	จะมี	เพราะงาน	การศึกษา
แล้ว	วางตัว	ให้งาม	ตามฐานา
ไม่	รักษา	ยศศักดิ์	จักเสื่อมคลาย
ควร	รักษา	แต่อย่า	หลงเมายศ
จะ	พาลด	ญาติชิด	มิตรสหาย
เมา	ทำไม	ใช่เหล้า	อย่าเมามาย
ยศ	จะคลาย	พิษชั่ว	ถ้ามัวเมาฯ

---

๑. พัดยศ สมณศักดิ์พระราชาคณะชั้นราช

พัดยศ

พัดยศ เป็นพัดเชิดชูเกียรติยศที่องค์พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดให้สร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องราชสักการะถวายแด่พระสงฆ์ผู้ที่สมควรได้รับสมณศักดิ์ หรือที่เรียกกันว่า **“พัดยศเป็นพัดที่ประกอบ สมณศักดิ์ของพระสงฆ์”** โดยพัดยศนี้มีหลายชั้น นับตั้งแต่พระราชาคณะ อันหมายถึง คณะของพระราชา ตั้งแต่ชั้นสามัญ ชั้นราช ชั้นเทพ ชั้นธรรม ชั้นหิรัญบัฏ ชั้นสุพรรณบัฏ ดังกล่าวมานี้เรียกกันว่า **“พระราชาคณะ”** ถ้าเป็นชั้นสุพรรณบัฏเรียกว่า **“สมเด็จพระราชาคณะ”** หรือพระสงฆ์ที่ได้รับพระราชทานเป็นพระราชาคณะตั้งแต่ชั้นสามัญขึ้นไปเขาเรียกกันว่า **“เจ้าคุณ”** พัดยศจึงเรียกคู่กันว่า พัดยศเจ้าคุณ นอกจากนี้ยังมีพัดยศชั้นพระครูสัญญาบัตร ตั้งแต่พระครูสัญญาบัตรชั้นตรี โท เอก และชั้นพิเศษ อย่างนี้เรียกว่าพระครูหรือพัดยศพระครู หรือเรียกว่า **“พัดยศประจำตำแหน่งพระครู”** ก็ว่าได้

นอกจากที่กล่าวมา ยังมีพัดยศชนิดหนึ่ง เรียกพัดชนิดนี้ว่า พัดยศชั้นประทวน ซึ่งมีการแต่งตั้งตามเสนอขอตั้งตามลำดับชั้น สมเด็จพระสังฆราชเป็นผู้ลงพระนามแต่งตั้งในใบประกาศ พร้อมทั้งมีพัดยศเรียกว่า **“พัดยศชั้นประทวน”**

สำหรับพัดยศอีกประเภทหนึ่งเรียกกันว่า “พัดยศฐานานุกรมหรือพัดยศฐานานุศักดิ์” พัดยศประเภทนี้ผู้ที่แต่งตั้งได้และลงนามในใบประกาศจะต้องเป็นพระราชาคณะตั้งแต่ชั้นสามัญขึ้นไป สำหรับพระราชาคณะชั้นสามัญตั้งฐานานุศักดิ์มีฐานานุกรมได้ ๓ รูป ทั้ง ๓ รูปที่กล่าวมานี้ไม่มีคำนำหน้าว่า **“พระครู”** คงเรียกคำนำหน้าเท่านั้น เช่น พระปลัด พระสมุห์

พระใบฎีกา แต่ถ้าพระราชาคณะตั้งแต่ชั้นราชขึ้นไปเมื่อตั้งฐานานุศักดิ์มีฐานานุกรม ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง จะมีคำนำหน้าว่า "พระครู" เช่น พระครูใบฎีกา พระครูสมุห์ พระครูสังฆรักษ์ เป็นต้น การตั้งพระครูฐานานุกรมนี้ผู้ลงนามแต่งตั้งในใบประกาศต้องเป็นพระราชาคณะรูปนั้นๆ ส่วนคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับการแต่งตั้งนั้นขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้ที่แต่งตั้งเท่านั้น หรือแม้แต่ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งอาจไม่มีคุณสมบัติเพียงพอในสายตาของบุคคลบางคน แต่ผู้แต่งตั้งก็สามารถแต่งตั้งได้ตามความพอใจ หรือจะเรียกว่าตามเสน่หาก็ว่าได้ ขอกล่าวไว้เพียงเท่านี้ท่านทั้งหลายก็คงจะเห็นที่ไปที่มาของคำว่า **"พัดยศ"** กันพอสมควรแล้ว

พัดยศอีกประเภทหนึ่งเรียกกันว่า **"พัดยศเปรียญธรรม"** พัดเปรียญธรรมนี้ผู้ที่จะได้รับต้องมีความสามารถสอบเปรียญธรรม ๓ ประโยคขึ้นไป หากพระสงฆ์สามเณรที่สอบเปรียญธรรม ๓ ประโยคได้จะมีตัวอักษรเลข ๓ อยู่ตรงกลาง หากสอบเปรียญใดได้ก็มีพัดเปรียญธรรมตามหมายเลขนั้นๆ เช่น เปรียญธรรม ๖ ประโยค ก็มีอักษรเลข ๖ อยู่ตรงกลางพัดนั้น พระสงฆ์สามเณรรูปใดสอบได้เปรียญธรรม ๓ ประโยค ก็จะได้รับประทานพัดจากสมเด็จพระสังฆราช หรือผู้แทนองค์สมเด็จพระสังฆราช หากสอบเปรียญธรรม ๖ ประโยค หรือ ๙ ประโยคได้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หรือสุดแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ผู้แทนพระองค์เป็นผู้ถวายพัดเปรียญธรรมชั้นดังกล่าว

เมื่อพระสงฆ์ที่เป็นสัญญาบัตรลงมาถึงพระสงฆ์ฐานานุกรม พระสงฆ์ที่เป็นเปรียญธรรม เมื่อมี พระราชพิธีใดก็ตาม หรือพิธีถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน จำเป็นต้องนั่งตามลำดับชั้นยศสมณศักดิ์ที่ได้รับ พร้อมใช้พัดยศตามตำแหน่ง ไม่นั่งตามลำดับพรรษา

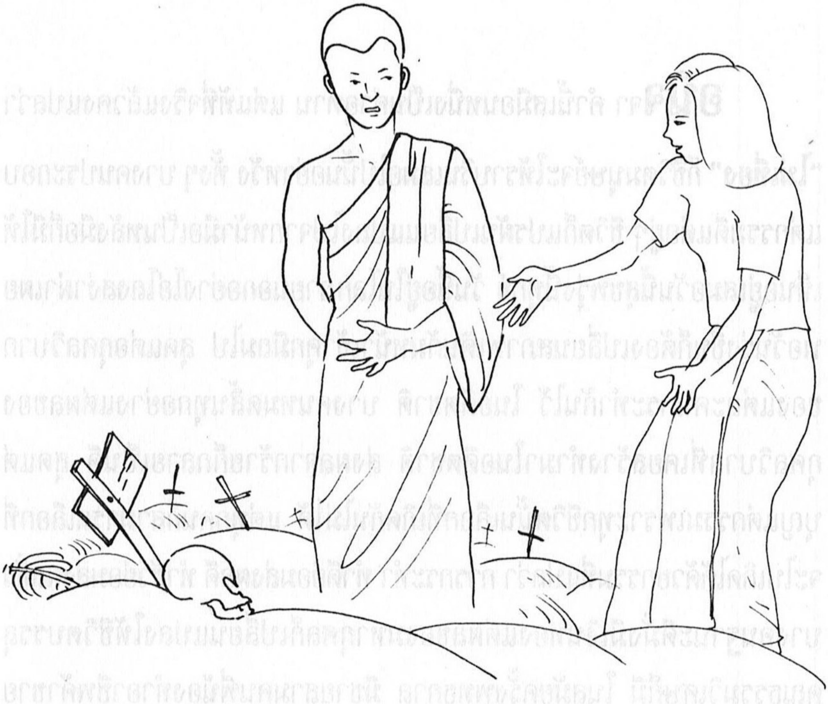
พัดยศอีกชนิดหนึ่ง ปัจจุบันไม่มีการตั้งแล้ว เมื่อสมัยก่อนที่ตั้งเรียกกันว่า **"พัดนักธรรม"** แต่ปัจจุบันผู้ที่สามารถสอบนักธรรมได้ชั้นตรี โท เอก คงมีแต่ใบประกาศออกให้เท่านั้น ไม่มีพัดเหมือนอย่างอดีต

จะเห็นได้ว่าพระสงฆ์ที่สร้างคุณงามความดีในอดีต ถึงปัจจุบัน จะแตกต่างกัน ในครั้งสมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าทรงยกย่องว่าพระอรหันต์องค์ต่างๆ ว่าเป็นเลิศทางด้านนั้นบ้างด้านนี้บ้าง เรียกกันว่า **"เป็นเอตทัคคะ"** ผู้มีความเป็นเลิศในเรื่องนั้นๆ อย่างนี้เรียกกันว่า **"ยกย่อง"** ปัจจุบันเรียกกันว่า **"แต่งตั้ง"** ขอยุติในเรื่องตาลปัตร พัดยศ ไว้เพียงนี้ก็คงจะพอ

ครูในทัศนคติ

ครูมิใช่เป็นเพียงเรือจ้างที่คอยรับสอนพิเศษ เพื่อหารายได้จนลืมจรรยาบรรณของครู มิฉะนั้นผู้คนเขาจะกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า "ครูเป็นเพียงคนค้าวิชา" เพราะครูดีต้องมีน้ำใจสั่งสอนศิษย์ด้วยจิตเมตตา

จิตดวงใดก็ตาม หากถูกเปลวไฟที่ไร้แสงรุมเผา
จิตดวงนั้นแทบแหลกสลาย กลับกลายจากความเป็นคน
เปลี่ยนแปลงเป็นเช่นสัตว์เดรัจฉาน

อนิจจา!

อนิจจา คำนี้เสมือนหนึ่งเป็นคำอุทาน แต่แท้ที่จริงแล้วคงแปลว่า **"ไม่เที่ยง"** ก็ชีวิตมนุษย์จะให้ราบรื่นเสมอไปนั้นอย่าหวัง ทั้งๆ บางคนประกอบแต่กรรมดีแต่อยู่ๆ ชีวิตก็แปรผันเปลี่ยนแปลงไปจากหน้ามือเป็นหลังมือก็มีให้เห็นอยู่เสมอวันนี้สุขพรุ่งนี้ทุกข์ วันนี้อยู่ในโลกภายนอกอย่างโอ่โถงสง่าผ่าเผย พอวันรุ่งขึ้นก็ต้องเปลี่ยนสภาพเดินก้มหน้าเข้าคุกมืดมไป สุดแต่อกุศลวิบากของแต่ละคนกระทำกันไว้ ในอดีตชาติ บางคนหมดสิ้นทุกอย่างแต่ผลของกุศลวิบากที่เคยสร้างทำมาในอดีตชาติ ส่งผลจากร้ายก็กลายเป็นดี สุดแต่บุญแต่กรรมเพราะทุกชีวิตนั้นเลือกที่เกิดกันไม่ได้ แต่ทุกคนก็สามารถเลือกที่จะไปเกิดได้ด้วยกรรมที่แปลว่า การกระทำ ทำดีย่อมส่งผลดี ทำชั่วย่อมส่งผลชั่ว บางคนฐานะดีมั่งมีเงินทองแต่ผลของมหากุศลก็เปลี่ยนแปลงให้ชีวิตบรรลุคุณธรรมวิเศษก็มี ในสมัยครั้งพุทธกาล มีชายสามคนพี่น้องทำอาชีพค้าขาย ครั้งหนึ่งพี่คนโตกับคนเล็กไปค้าขายต่างเมือง พี่คนโตชื่อว่ามหากาล คนน้องชื่อว่าจุลกาล วันหนึ่งมหากาลเบื่อหน่ายชีวิต ทราบว่าพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ เมืองนี้ มหากาลจึงเข้าไปเฝ้าพระพุทธองค์ กราบทูลขอบวชต่อพระผู้มีพระภาคเจ้า พระพุทธองค์ทรงมีรับสั่งถามมหากาลว่ายังมีภาระอย่างไรหรือบอกลาญาติพี่น้องแล้วหรือ มหากาล กราบทูลว่ายังมีน้องอยู่ยังมิได้บอกลา พระพุทธองค์ทรงรับสั่งให้กลับไปบอกลาน้องชายคือจุลกาลก่อน เมื่อมหากาล กลับมาบอกจุลกาลน้องชายแล้ว จุลกาลจึงตัดสินใจขอออกบวช

ตามพี่ชายด้วย เพราะจุลกาลไม่ต้องการให้พี่ชายบวช เจตนาที่จุลกาลบวชก็เพื่อต้องการหาโอกาสให้พี่ชายสึกโดยเร็วพลัน นี้เป็นเจตนาของจุลกาลน้องชายที่ออกบวช ซึ่งต่างกับมหากาลที่ออกบวชเพื่อมุ่งหวังบรรลุมรรคผลนิพพานเป็นที่สุด

เมื่อสองพี่น้องได้บวชเป็นพระในพระพุทธศาสนาแล้ว พระจุลกาลคอยแต่จะหาโอกาสที่จะทำให้พี่ชายสึกโดยเร็ว ฝ่ายพระมหากาลเมื่อบวชแล้วก็มุ่งหน้าประพฤติปฏิบัติมุ่งหวังบรรลุคุณธรรม วัตรปฏิบัติของพระมหากาลนั้นพอพลบค่ำก็มุ่งหน้าเดินไปที่ป่าช้าปฏิบัติกระทำความเพียรทางจิตพอจะได้อรุณก็กลับยังกุฏิของตน ปฏิบัติอยู่เช่นนี้มิได้ขาด วันหนึ่งนางกาลีพร้อมด้วยลูกสาวเห็นรอยเท้าคนบุกรุกเข้ามาในป่าช้าที่นางกาลีเป็นผู้ดูแลอยู่ นางกาลีจึงคอยแอบดูว่าเป็นบุคคลใดที่บุกรุกเข้ามาในป่าช้าแห่งนี้ ครั้นพลบค่ำนางกาลีก็เห็นพระมหากาลเดินเข้ามาในป่าช้า นางจึงเข้าไปถามว่าพระคุณเจ้าเข้ามาในป่าช้าแห่งนี้ด้วยเหตุอันใด พระมหากาลตอบกับนางกาลีว่า เข้ามาในป่าช้าแห่งนี้เพื่อปฏิบัติธรรมทำความเพียรทางจิต นางกาลีจึงกราบเรียนว่าเมื่อพระคุณเจ้าเข้ามาในป่าช้าแห่งนี้ต้องได้รับอนุญาตจากนางก่อน พระมหากาลจึงขออนุญาตจากนางกาลี เมื่อนางทราบถึงจุดประสงค์ของพระมหากาลแล้ว นางก็ได้กราบเรียนว่าอาจมีคนร้ายเอาสิ่งของที่ลักขโมยมาซ่อนไว้ในที่แห่งนี้ แล้วก็กล่าวโทษท่าน นางจะได้เป็นผู้ยืนยันให้กับพระคุณเจ้าได้ นอกจากนี้นางได้กราบเรียนถึงวัตรปฏิบัติเพื่อมุ่งหวังการปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ทั้งนางกาลี ก็ได้กราบเรียนว่าหากวันใดมีศพในป่าช้านี้ นางจะได้ไปกราบเรียนเพื่อให้พระมหากาลมาพิจารณาซากศพให้เห็นเป็น อสุภกรรมฐานสืบไป จากนั้นนางกาลีก็ลากลับ พระมหากาลจึงเริ่มทำความเพียรทางจิตอย่าง

เคร่งครัด วันหนึ่งมีศพที่เขานำมาไว้เพื่อรอการเผาอยู่นั้น นางกาลีจึงไปกราบนิมนต์พระมหากาล ให้มาพิจารณาซากศพเมื่อพระมหากาลเห็นศพที่ยังไม่เน่าเปื่อย ยังคงมีสภาพดีอยู่ พระมหากาลจึงกล่าวกับนางกาลีว่าซากศพนี้ไม่เหมาะในการพิจารณา หากมีศพอื่นที่กำลังเปื่อยเน่าขึ้นอืดขึ้นพองให้บอกด้วย ครั้นต่อมามีซากศพที่เปื่อยเน่าขึ้นอืด นางกาลีจึงรีบไปกราบเรียนพระมหากาลให้มาพิจารณาซากศพดังกล่าว เมื่อพระมหากาลเห็นซากศพดังกล่าวนี้ ก็พิจารณาด้วยบทว่า

"อะนิจจา วะตะ สังขารา อุปปาทะวะยะธัมมิโน
อุปปัชชิตะวา นิรุชฌันติ เตสัง วูปะสะโม สุโข"

แปลเป็นภาษาไทยได้ใจความว่า

"สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ มีการเกิดขึ้นและการเสื่อมไปเป็นธรรมดา เกิดขึ้นแล้วก็ดับไป การเข้าไปสงบระงับสังขารเหล่านั้นได้ เป็นเหตุให้เกิดสุข"

เมื่อพระมหากาลพิจารณาจบลงก็ยกระดับจิตบรรลุเป็นพระอรหันต์ด้วยการพิจารณาซากศพและบทอนิจจา

ฝ่ายพระจุลกาลเห็นพระมหากาลปฏิบัติและบวชอยู่นานวันเข้าประกอบกับพระจุลกาลมีคู่หมั้นอยู่แล้ว วันหนึ่งนางคู่หมั้นของพระจุลกาลจึงออกอุบายนิมนต์พระพุทธองค์พร้อมพระสงฆ์สาวกไป ฉันภัตตาหารที่บ้านของนาง พระพุทธองค์ทรงรับอาราธนา และนางคู่หมั้นของพระจุลกาลได้ขออนุญาตนิมนต์พระจุลกาลไปยังบ้านเพื่อจัดสถานที่ไว้คอยรับพระพุทธองค์ ขณะที่จัดสถานที่อยู่นั้น นางคู่หมั้นก็ทำเป็นถูกเนื้อต้องตัวพระจุลกาลอยู่เนืองๆ ฝ่ายพระจุลกาลมีจุดประสงค์ออกบวชเพื่อจะหาโอกาสให้พระมหากาลสึก

เมื่อนางคู่หมั้นถูกเนื้อต้องตัวก็เห็นเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อคู่หมั้นไม่เห็นพระจุลกาลว่าสิ่งหนึ่งประการใด นางจึงใช้เล่ห์มารยาหญิงกอดปล้ำพระจุลกาลทั้งดึงจีวรออกจากร่างพระจุลกาลไป เป็นอันว่าพระจุลกาลก็สึกโดยปริยาย

วันรุ่งขึ้นพระพุทธองค์เสด็จพร้อมด้วยพระสงฆ์สาวกไปยังบ้านจุลกาลเพื่อฉลองศรัทธา เมื่อไปถึงทุกท่านก็ทราบว่าพระจุลกาลสึกเสียแล้ว เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมพระสงฆ์หมู่ใหญ่ทำภัตกิจเสร็จ ก็เสด็จกลับ นางคู่หมั้นของพระมหากาลเห็นการกระทำของคู่หมั้นของพระจุลกาลได้ผล จึงออกอุบายเพื่อจะหาทางให้พระมหากาลสึกออกมาให้ได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ นางจึงกราบทูลอาราธนาพระพุทธองค์พร้อมพระสงฆ์มาฉันภัตตาหารอีกวาระหนึ่ง

พระพุทธองค์ ทรงรับอาราธนาตามนั้น ขณะที่เสด็จกลับพร้อมพระสงฆ์หมู่ใหญ่ ฝ่ายพระสงฆ์ที่ยังไม่บรรลุคุณธรรมวิเศษก็พูดคุยกันถึงเรื่องพระจุลกาลที่ถูกคู่หมั้นจับสึกไป กล่าวกันว่า พระพุทธองค์จะรู้เรื่องจุลกาลหรือไม่หนอ?

ครั้นเมื่อพระพุทธองค์เสด็จถึงที่ประทับทรงมีพุทธดำรัสว่า การบวชของพระมหากาลและพระจุลกาล มีจุดประสงค์ต่างกัน ทั้งพระพุทธองค์ทรงทราบอยู่แล้วว่าพระมหากาลนั้นได้บรรลุเป็นพระอรหันต์แล้ว วันรุ่งขึ้นพระพุทธองค์พร้อมด้วยพระสงฆ์ได้เสด็จไปยังบ้านของจุลกาลเพื่อฉลองศรัทธาตามคำอาราธนา เมื่อทำภัตกิจเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงเสด็จกลับพร้อมด้วยพระสงฆ์หมู่ใหญ่ ฝ่ายนางคู่หมั้นของพระมหากาลและนายจุลกาล จึงขออาราธนาพระมหากาลให้อยู่อนุโมทนาเสียก่อน พระพุทธองค์เสด็จกลับ

คงเหลือแต่พระมหากาลเพียงองค์เดียว ฝ่ายนางคู่หมั้นก็เริ่มพูดและถูกเนื้อต้องตัวองค์พระมหากาล เหมือนอย่างที่ทำกับพระจุลกาล ฝ่ายพระมหากาลนั้นทราบอยู่แก่ใจ เมื่อนางคู่หมั้นจะเริ่มถูกเนื้อต้องตัว ท่านจึงใช้วิธีการทำอิทธิฤทธิ์ที่มีอยู่เหาะจากที่นั้นแล้วกลับไปยังกุฏิของท่านสืบไป นางคู่หมั้นนั้นผิดหวังอย่างมากที่ใช้แผนจับสึกพระมหากาลไม่สำเร็จเหมือนพระจุลกาล

เรื่องตำนานดังกล่าวมานี้พระมหากาลได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ด้วยการพิจารณาซากศพจึงเป็นเหตุให้พระมหากาลยกระดับจิตสำเร็จเป็นพระอริยบุคคล พร้อมทั้งกล่าวพระคาถาเป็นภาษาบาลีว่า

"อะนิจจา วะตะ สังขารา อุปปาทะวะยะธัมมิโน
อุปปัชชิตะวา นิรุชฌันติ เตสัง วูปะสะโม สุโข"

แปลว่า **"สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ มีการเกิดขึ้นและการเสื่อมไปเป็นธรรมดา เกิดขึ้นแล้วก็ดับไป การเข้าไปสงบระงับสังขารเหล่านั้นได้ เป็นเหตุให้เกิดสุข"**

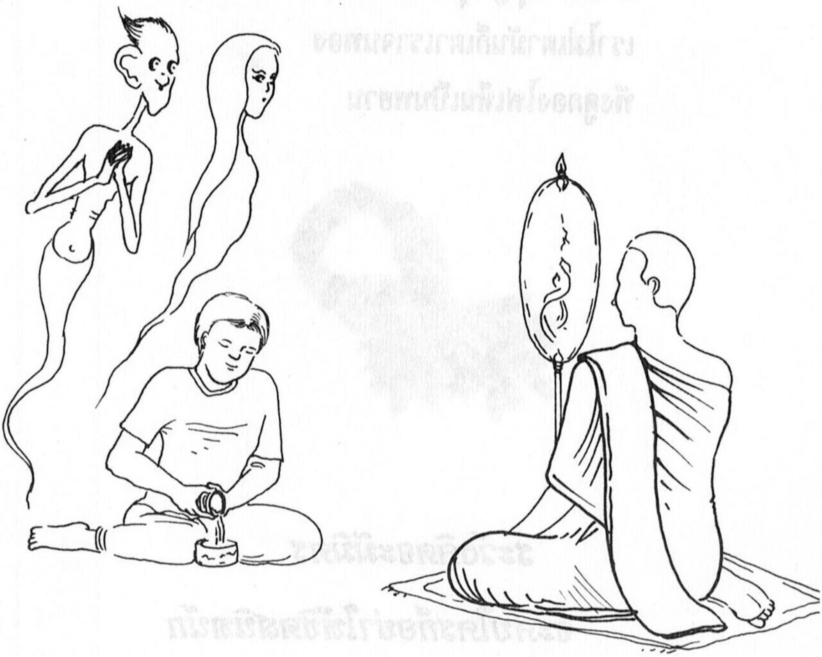
พระบาลีบทนี้จึงเป็นที่มาของการพิจารณาผ้าบังสุกุล หรือที่เรียกกันว่า **"บังสุกุลตาย"** พระสงฆ์จึงใช้พระคาถาบาลีบทนี้มาตราบเท่าทุกวันนี้ ตำนานเรื่องที่กล่าวมานี้บางตอน บางวรรค อาจคลาดเคลื่อนไปบ้าง แต่ท้องเรื่องคงมีความเป็นมาดังกล่าวนี้ เพื่อเป็นเรื่องเล่าประเทืองปัญญาของท่านผู้อ่าน หวังว่าจะเกิดประโยชน์กับท่านผู้สนใจไม่มากก็น้อย แต่ที่แน่ๆ ย่อมเกิดขุมทรัพย์ทางปัญญากับท่านผู้อ่านอย่างไม่น้อยทีเดียว ขอยุติไว้เพียงเท่านี้

อันร่างกายตายเกิดเหมือนเชิงนุ่น
ส่วนบาปบุญหนุนนำตามสนอง
เราไม่เผามันก็เผาเราจนพอง
พึงดูกองไฟเห็นเป็นพยาน

ระวังคิดจะมีมิตร

จะคบใครก็อย่าให้ชิดสนิทนัก
รักกันนับถือกันอยู่ห่างกันไว้แหละดี
เขาก็ไม่อยากให้เราเจาะลึกชีวิตเขา
เราก็ไม่อยากให้ใคร มาล้วงลึกชีวิตเรา

เมื่อเจ้ามา	มีอะไร	มาด้วยเจ้า
เจ้าจะเอา	แต่สุข	สนุกไฉน
เมื่อเจ้ามา	มือเปล่า	จะเอาอะไร
เจ้าก็ไป	มือเปล่า	เหมือนเจ้ามา

ผีขอส่วนบุญ

ในสมัยครั้งพุทธกาลพระเจ้าพิมพิสาร ได้ฝันเห็นพระประยูรญาติของพระองค์ที่ล่วงลับไปแล้ว พระญาติเหล่านั้นอดอยากโหยหิว มาขอส่วนบุญจากพระเจ้าพิมพิสาร ด้วยเหตุนี้พระเจ้าพิมพิสารจึงนำความไปกราบทูลพระพุทธเจ้าถึงเรื่องที่ฝันเห็นนั้น พระพุทธเจ้าทรงแนะนำให้พระเจ้าพิมพิสารทำบุญถวายสังฆทานแก่พระสงฆ์ พระเจ้าพิมพิสารตั้งเครื่องทำบุญถวายสังฆทานเป็นการใหญ่ โดยมีพระพุทธเจ้าทรงเสด็จเป็นประธานสงฆ์ในครั้งนั้น เมื่อถวายสังฆทานเสร็จยังความปีติโสมนัสยินดีกับพระเจ้าพิมพิสารเป็นยิ่งนัก ในคืนวันนั้นปรากฏว่าพระเจ้าพิมพิสาร ก็ฝันเห็นพระประยูรญาติของพระองค์ว่า อดอยาก โหยหิว เหมือนอย่างเดิม พอรุ่งเช้าพระเจ้าพิมพิสารรีบเสด็จเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าแล้วก็กราบทูลเรื่องที่ฝันเหมือนอย่างเคย พระพุทธเจ้าทรงตรัสถามพระจ้าพิมพิสารว่า วันก่อนที่ได้ทำบุญถวายสังฆทานแล้วได้กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้กับพระประยูรญาติเหล่านั้นหรือไม่? พระเจ้าพิมพิสารกราบทูลว่า **"ไม่ได้กรวดน้ำอุทิศ พระเจ้าข้า"** พระพุทธเจ้าจึงถวายพระพรให้พระเจ้าพิมพิสาร ทำบุญถวายสังฆทานอีกวาระหนึ่ง พระเจ้าพิมพิสารได้กราบทูลเชิญเสด็จพระพุทธเจ้าเป็นประธานในพิธีถวายสังฆทานในวันต่อมา เมื่อพระเจ้าพิมพิสารถวายสังฆทานเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระพุทธเจ้าทรงอนุโมทนา พระเจ้าพิมพิสารตั้งใจส่งกระแสจิตกรวดน้ำอุทิศให้แก่พระประยูรญาติทั้งหลายของพระองค์เป็นที่เรียบร้อย

คืนวันนั้นพระเจ้าพิมพิสารฝันเห็นพระประยูรญาติทั้งหลายของพระองค์มีหน้าตาอิ่มเอิบ แจ่มใส ไม่อดอยากเหมือนดังที่เคยฝันเห็นในครั้งก่อนๆ นี้เป็นแรงอธิษฐานในการสร้างบุญกุศล สร้างกรรมดีนั่นเอง

ในปัจจุบันที่โลกเจริญก้าวหน้า คุณธรรมแรงกตัญญูเจือจางจากจิตใจผู้คนชาวพุทธไปบ้าง ทั้งได้ใช้ ปี พ.ศ. เดือน เป็นกฎปฏิบัติกัน ซึ่งผิดกับสมัยก่อนคนไทยใช้เดือนอ้าย เดือนยี่ เดือนสาม เป็นต้น และพอถึงตรุษสงกรานต์หรือตรุษไทย หรือการบุญสิ้นเดือน ๑๐ คนหนุ่มคนสาวยุคนี้โดยเฉพาะในกรุงเทพฯ เกือบจะลืมกันหมดแล้ว เพราะชีวิตสังคมในกรุงเทพฯ ต้องปากกัดตีนถีบ ทำงานแข่งกับเวลาเพื่อแลกกับเงิน บางคนก็มีพ่อแม่เลี้ยงดูด้วยแรงกตัญญูรู้คุณท่าน บางคนเลี้ยงดูพ่อแม่เพื่อหวังทรัพย์สมบัติของท่านจนลืมนึกถึงเรื่องกตัญญู อันความรักความหวังของพ่อแม่ก็เพียงว่า

ยามมีกิจ หวังให้เจ้า เฝ้ารับใช้
ยามป่วยไข้ หวังให้เจ้า เฝ้ารักษา
ครั้นเมื่อยาม ล่วงลับ ดับชีวา
หวังให้เจ้า ปิดตา เวลาตาย

หรืออีกบทความหนึ่งที่เขาเขียนไว้ว่า

พ่อแม่ไม่มีเงินทองจะกองให้ จงตั้งใจพากเพียรเรียนหนังสือ
หาวิชาความรู้เป็นคู่มือ เพื่อยึดถือเอาไว้ใช้เลี้ยงตน
พ่อกับแม่มีแต่จะแก่เฒ่า จะเลี้ยงเจ้าเรื่อยไปนั้นอย่าหมาย
ใช้วิชาช่วยตนไปจนตาย เจ้าสบาย แม่-พ่อ ก็ชื่นใจ

จะเห็นได้ว่าอันความรักเอื้ออาทรของพ่อแม่นั้น เป็นอมตะสุดจะหยั่งลึกไปถึงขั้วหัวใจของแม่พ่อได้ แม่พ่อตายแทนลูกได้ แม่พ่อเสียสละเพื่อลูกได้ แม่พ่อเลี้ยงลูกมาหลายคนได้ แม่พ่อทำด้วยความภาคภูมิใจ เมื่อเป็นดังนี้ผู้ที่เป็นลูกจะแลเห็นธาตุแท้ของพ่อแม่หรือไม่น่าขบคิด เมื่อพ่อแม่ตายบางรายก็แย่งทรัพย์สมบัติถึงขั้นฟ้องโรงฟ้องศาลก็มีให้เห็นจริงก็หลาย ก็จริงอยู่ที่ว่า **"ไม้ไผ่ต่างปล้อง พี่น้องก็ต่างใจ"** บางคนจัดงานศพใหญ่โตสมเกียรติสมฐานะเหมือนลูกสุดกตัญญู แต่ตรงกันข้ามขณะที่พ่อแม่มีชีวิตอยู่หาได้เลี้ยงดูให้ท่านมีความสุขไม่ ยามท่านตายจัดงานศพใหญ่โตก็ป่าวการคนอื่นไม่รู้แต่ตัวเองรู้อยู่แก่ใจ เมื่อเผาศพมอดไหม้เป็นเถ้าถ่านเหลือแต่กองกระดูกให้พระท่านแปรธาตุ เมื่อเสร็จการ ก็นำกระดูกไปลอยน้ำ นำกระดูกไปจำเริญน้ำ นำกระดูกไปถ่วงน้ำ นำกระดูกไปฝากวัด

๑. นำกระดูกไปลอยน้ำ เมื่อถึงกลางแม่น้ำ กลางทะเล ก็นำห่อกระดูกลอยลงแม่น้ำลอยลงทะเลปล่อยไปตามยถากรรม (ไม่ถูก)

๒. นำกระดูกไปจำเริญน้ำ เมื่อถึงกลางแม่น้ำ กลางทะเล ก็เริ่มทำพิธีขอขมาตามแบบแผนที่ท่านผู้รู้กำหนด (ถูกต้อง)

๓. นำกระดูกไปถ่วงน้ำ เมื่อถึงกลางแม่น้ำ กลางทะเล ก็นำเอาอิฐหินใส่รวมไปกับกระดูกหย่อนลงทะเลเพื่อให้กระดูกจมลงสู่ใต้ท้องทะเล (ไม่ถูก)

๔. นำกระดูกไปฝากไว้ที่วัด เพื่อบรรจุในเจดีย์หรือที่อันสมควรพอครบรอบปีวันตายก็มาทำบุญอุทิศ (ถูกต้อง)

ประการสำคัญคนไทยโบราณเชื่อกันว่าเมื่อถึงวันพระสำคัญหรือ วันตรุษ วันสารท วันสงกรานต์ ลูกหลานต้องทำบุญอุทิศกรวดน้ำไปให้ เพราะ

เชื่อกันว่าผู้มีอำนาจเหนือผีนั้นจะปลดปล่อยดวงวิญญาณให้มารับส่วนบุญส่วนกุศลจากวงศาคณาญาติ เมื่อดวงวิญญาณมาถึงลูกหลานแล้ว ลูกหลานได้ทำบุญอุทิศกรวดน้ำไปให้ท่านเหล่านั้นก็ได้อนุโมทนาได้รับส่วนบุญส่วนกุศลที่อุทิศกรวดน้ำไปให้ผีสางเทวดาย่อมให้ศีลให้พรเพราะเหตุแห่งบุญที่ทำนั้น ตรงกันข้ามหากถึงวันสำคัญไม่มีใครทำบุญอุทิศกรวดน้ำไปให้ เมื่อดวงวิญญาณมาคอยรับส่วนบุญส่วนกุศลก็ไม่ได้รับเนื่องจากไม่มีใครทำบุญอุทิศกรวดน้ำไปให้ ดวงวิญญาณนั้นได้รับความผิดหวัง แทนที่จะให้คุณกลับให้โทษลูกหลานสาปแช่งเพราะเหตุแห่งการขาดน้ำใจไมตรี ขาดการทำบุญอุทิศนั่นเอง จึงกล่าวกันว่า **"พระให้ศีล คนให้พร ผีให้คุณ"** นี้ประเสริฐนัก ดังกล่าวมานี้เราท่านผู้มีปัญญาทั้งหลายอย่าขาดบุญอุทิศจะเป็นเหตุทำให้ **"กระดูกร้องไห้"** เพราะขาดบุญการทำบุญเป็นการสร้างเสริมความสุข การทำบุญเป็นการสร้างทางเดินให้กับชีวิต การทำบุญเป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนา การทำบุญคือการสร้างความดี ใครก็ชอบบุญ

อันที่จริงแล้วชีวิตที่ยังมีลมหายใจเข้าออกอยู่ จงอย่าประมาทสร้างทางบุญให้กับตนเองดีกว่า อย่าไปคอยหรือหวังน้ำบ่อหน้าว่าเมื่อเราตายแล้วลูกหลานจะทำบุญไปให้ ทำบุญขณะที่เรามีชีวิตอยู่เห็นด้วยตาจับต้องได้ เช่นการสร้างวิหาร สร้างกุฏิ เป็นต้น เมื่อทำบุญตอนมีชีวิตอยู่หมายถึงความพร้อมของการเดินทาง เพื่อเอาบุญเป็นเสบียงในชาติภพต่อไป อย่าไปคอยตอนเป็นศพแล้ว เขาก็นำสำรับคาวหวานไปตั้งที่หน้าศพแล้วเคาะโลงให้ออกมากิน ใครที่ไหนจะออกมากินได้บ้าง ฉะนั้นถ้าเราทำบุญเอาไว้เอง เมื่อตายไปเป็นผีแล้ว จะได้ไม่ต้องขอส่วนบุญจากคนอื่น อย่าลืมนะว่าคนที่ จัดงานศพให้คนตาย บางรายก็ดื่มเหล้าเมายา เล่นการพนันในงานศพ ไม่สนใจ

ทำบุญอย่างแท้จริง ทำเป็นพิธีให้คนอื่นมาทราบว่าทำบุญให้แล้ว กรวดน้ำให้แล้ว แต่ทว่าน้ำที่กรวด (หมายถึงน้ำใจ)เป็นน้ำที่ชั่วๆ ปะปนผสมกับน้ำเหล้า ผู้ตายก็รับน้ำชั่วๆ ไปด้วย เหตุนี้การทำบุญอย่าเพียงแต่ว่านิมนต์พระมาเพื่อเป็นฉากหลัง (Background) จะเสียเหลี่ยมของ ชาวพุทธจะบอกให้ เอวัง โหนตุ เพียงเท่านี้พอแล้ว ฯ

อานิสงส์ผลบุญใดไม่เทียบด้วย
ทำบุญช่วยทางด้านพระศาสนา
เป็นการสร้างให้คนดีมีปัญญา
ล้ำเลิศกว่าการสร้างสิ่งอื่นใด

เกร็ดเก็บอัฐิ

๑. เวลาเช้านิยมก่อนพระอาทิตย์ขึ้น เก็บอัฐิ โดยใช้ผ้าขาว ๒ ผืน ผืนละ ๑ เมตร เพื่อห่ออัฐิหนึ่งผืน และห่อขี้เถ้า หนึ่งผืน
๒. ให้เตรียมเหรียญสตางค์จำนวน ๓๒ เหรียญ เท่ากับอาการ ๓๒ เพื่อแปรธาตุ มีดอกมะลิ ดอกดาวเรือง น้ำอบไทย
๓. นิมนต์พระภิกษุ ๑ รูปหรือ ๔ รูปก็ได้ เพื่อแปรธาตุ จะมีผ้าสบงหรือไม่มีก็ได้ หากเจ้าภาพประสงค์จะนำอัฐิไป บูชาที่บ้านให้เตรียมโกฏิมาในวันเก็บอัฐิ
๔. การเชิญอัฐิไปจำเริญน้ำ (ลอยอังคาร) จะซื้อเป็นรุ้งหรือเป็นโถดินก็ดีเพื่อเชิญอัฐิใส่ในโถนั้นหรือไม่ใช้โถก็ได้
๕. ขณะเชิญอัฐิไปจำเริญน้ำ จะนิมนต์พระไป ๑ รูป หรือไม่ต้องก็ได้
๖. เมื่อพิธีจำเริญอัฐิลงน้ำให้จุดธูปเทียนขอขมาพระแม่คงคาแล้วนำธูปเทียนนั้นไปลอยพร้อมกับดอกไม้
๗. เมื่อขอขมาแม่พระคงคาแล้วให้ใช้เหรียญ ๑ เหรียญ ซื้อที่ยายกะลีตีลังกาหรือซื้อที่เจ้าที่เจ้าทาง
๘. เมื่อซื้อที่เสร็จให้จุดธูปเทียนบอกผู้ตายจากนั้นให้นำขี้เถ้าจำเริญน้ำก่อนจากนั้นจึงนำอัฐิจำเริญน้ำเป็นลำดับต่อไปห้ามมิให้ลอยอัฐิทั้งห่อให้แก้ห่อผ้านั้นออกเสียก่อน และห้ามใช้หินผสมกับอัฐิเพื่อให้มีน้ำหนักจะได้จมน้ำ ไม่นิยมทำอย่างนั้น เมื่อจำเริญอัฐิ ลอยอังคารเสร็จแล้วให้โปรยดอกไม้ต่อไป เป็นเสร็จพิธี

๙. เมื่อเรือเข้าถึงฝั่งมาถึงรถให้นำน้ำมนต์มาประพรมล้อรถและประพรมรถเพื่อเป็นสิริมงคลสืบไป

๑๐. โบราณนิยมทำบุญฉลองอัฐิกันเช่นเมื่อเก็บอัฐิเข้าก็นิมนต์พระสงฆ์ ๕, ๗, ๙ รูปสวดเจริญพระพุทธมนต์ถวาย ภัตตาหารเช้าหรือเพล สุดแต่เจ้าภาพ จากนั้นจึงจะเชิญอัฐิไปบรรจุหรือจำเริญน้ำ (ลอยอังคาร) ต่อไป

๑๑. หากผู้ตายไม่มีบุตร-ธิดา สมัยนี้ไม่นิยมบรรจุอัฐิ นิยมนำอัฐิไปจำเริญน้ำ

๑๒. หากนำอัฐิไปจำเริญน้ำ (ลอยอังคาร) ทั้งหมดเมื่อจะทำบุญครบ ๕๐ วัน, ๑๐๐ วัน หรือครบปี ก็ใช้รูปเหมือน เขียนชื่อ เพื่อบังสุกุล บุญกุศลที่ทำนั้นก็จะสำเร็จประโยชน์เหมือนกันอยู่ที่เจตนาศรัทธาเป็นสำคัญ

อนึ่ง นอกจากนี้แล้วยังมีข้อปลีกย่อยอีกมาก สุดแต่ท่านผู้รู้จะจดจำกันหรือมีเคล็ดลับสุดแต่ภูมิความรู้ของบุคคลนั้นๆ เป็นสำคัญ

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งแสงการพิมพ์ จำกัด

372 ซ.เจริญนคร 46 แขวงบางลำภูล่าง เขตคลองสาน กทม.

โทร. 0-2862-4137-9

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรมเป็นทานชื่อว่าชนะการให้ทั้งปวง

การจัดพิมพ์หนังสือเรื่องแง่คิดและเรื่องอื่น ๆ ที่จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อแจกเป็นธรรมบรรณาการ เพื่อเพิ่มความรู้ให้ผู้คนที่สนใจ การจัดพิมพ์หนังสือแนวนี้ได้พิมพ์มาหลายเล่มแล้ว การทำงานใด ๆ ก็ตามหากขาดกองทุนคือทุนทรัพย์ที่จะนำมาเป็นทุนในการพิมพ์แล้ว งานทุกอย่างก็จะไม่บรรลุเป้าหมายหรือจะถึงเป้าหมายก็เป็นไปอย่างล่าช้าหรือล้มลุกคลุกคลานอย่างแน่นอน

ดังกล่าวมานี้จึงจัดตั้งกองทุนเพื่อไว้เป็นทุนพิมพ์หนังสือโดยเฉพาะอานิสงส์ที่เกิดจากการบริจาคตั้งทุนการพิมพ์หนังสือคงเป็นดวงปัญญาของท่านผู้อ่านให้มากด้วยความรู้ในหนังสือเล่มนั้น ๆ

ท่านผู้ใดต้องการสร้างปัญญาบารมีด้วยการร่วมอนุโมทนาทุนทรัพย์ตั้งเป็นทุนธรรมทานในการจัดพิมพ์หนังสือในเล่มต่อ ๆ ไป ร่วมบริจาคอนุโมทนาได้ที่ พระครูไพศาลประชาทร วัดสุทธาราม สำเหร่ ซอยตากสิน ๑๙ เขตคลองสาน กทม. ๑๐๖๐๐ โทร. ๐-๒๔๓๘-๔๕๗๕ หรือส่งเป็นธนาณัติ สั่งจ่าย ปท.สำเหร่ และโปรดแจ้งที่อยู่ของท่านให้ชัดเจน เพื่อสะดวกในการตอบรับอนุโมทนาในการบริจาคทรัพย์สืบไป ทั้งหนังสือเล่มต่อไปจะได้จัดส่งไปให้ท่านผู้สนใจได้อ่านอีกต่อเนื่องเป็นระยะไป ตั้งกองทุนธรรมทานเป็นการสร้างแสงสว่างให้เกิดภายในจิตใจ ทั้งเป็นแสงส่องใจเพิ่มความรู้คู่คุณธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนยุคใหม่เป็นสำคัญ

น้ำพระทัยของ
สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

อันตัวพ่อ	ชื่อว่า	พระยาตาก
ทนทุกข์ยาก	กู้ชาติ	พระศาสนา
ถวายแผ่นดิน	ให้เป็น	พุทธบูชา
แด่ศาสนา	สมณะ	พุทธโคดม
ให้ยืนยง	คงถ้วน	ห้าพันปี
สมณะพราหมณ์ชี	ปฏิบัติ	ให้พอสม
เจริญสมถะ	วิปัสนา	พ่อชื่นชม
ถวายบังคม	รอยบาท	พระศาสดา
คิดถึงพ่อ	พ่ออยู่	คู่กับเจ้า
ชาติของเรา	คงอยู่	คู่พระศาสนา
พระพุทธศาสนา	อยู่ยง	คู่องค์กษัตรา
พระศาสดา	ฝากไว้	ให้คู่กัน

ISBN 974-91796-7-6

เล่มที่ ๙

พระครูไพศาลประชาทร